

SOMMARKRIGET

av Sven-Arne Silve

Av Sven-Arne Silve har tidigare utkommit:

Livsfilosofiskt Forums Förlag, Malmö:

Handboksserien omfattande 5 småskrifter:

1. Utveckling av Mediumitet *Ulla & Sven-Arne Silve*
2. Healing i Teori och Praktik -----"
3. Färghealing - Kromoterapi *Sven-Arne Silve*
4. Spiritualism - en livsåskådning med logik *Sven-Arne Silve*
5. Cirkelarbeta - för mediumitetsutveckling *Ulla & S A Silve*
samt
6. Livens Skola - en bok om reinkarnation *Ulla & S A Silve*

AB Arcanum, Göteborg:

Hund & Katt. Homeopatisk behandling

DUO förlaget:

Mysterieklubben MOMORRAJI och det övernaturliga

SOMMARKRIGET

© Copyright Sven-Arne Silve 1996

DUO förlaget

ISBN ????????????

Tryckt av Åbergs Tryckeri, Tomelilla 1996

SOMMARKRIGET

av
Sven-Arne Silve

röda takpannorna på tak och gavelutsprång påminde om torkad gelé och takkupornas vita fönster var som mögelfläckar i gelén. Flaggstängerna såg ut som livlösa utropstecken efter glada utrop som aldrig gjorts. Som ett slott i en mardröm, tänkte Stig. Nej, mer som ett fängelse. Dystert, trist och avskräckande, där man anade vanmakt och ångest innanför de svarta fönsterraderna.

Han tog farväl utan saknad. Sommarkriget var över för hans del.

- Du klarar dig!
- Snälla goa Gerda, du kan väl stanna hos mig!
- Tyst Einar!
- Snälla! Kan jag inte få följa med dig? Lämna mig inte ensam!
- Jag skall bo hos William och Asta så det går inte.
- Snälla, goa Gerda. Jag kan väl få?
- Tyst med dig! Tjata inte!

Einar tystnade och Stig såg tårar på hans kinder. Stig tyckte synd om honom för hjälplösheten och hundvalpsgnället och njöt obeskrivligt av att hans känsloliv kvicknat till.

Han kände medkänsla med moster Gerda också, som kanske skulle behöva läggas in på sinnessjukhus. Hennes liv hade, vad han förstod, aldrig varit lyckligt och sjukdomen hade kanske kommit som en reaktion på bristen på lycka.

Han tyckte till och med synd om pappa för att han var en sådan ekonomisk slarver som säkert hade enormt dåligt samvete för att han inte klarade av att försörja familjen, inte lyckats behålla farfars företag, förlösat sitt arv och dessutom var tvungen att stjäla pengar från sitt eget barn.

Synd om mamma var det också. När Stig var som argast på henne för de kvävande omsorgerna skulle han kunna be henne flyga och fara, men hon var olycklig hon också och hade svårt att anpassa sig till verkligheten. Hon suggererade sig själv i villfarelsen och självbedrägeriet att hon var fin dam som levde kvar i de ekonomiska och sociala omständigheter som tagit slut strax före konkursen. Hon spelade teater. Hennes liv var förställning och föreställning och Stig tyckte det var synd att hon inte kunde inse fakta och göra det bästa möjliga av den situation som fanns. Framtiden såg inte ljus ut. Ingen av föräldrarna verkade ha energi nog att ta tag i livet och börja om på nytt.

Gruppen satte sig i rörelse mot stationen med Einar och den gnisslande cykelkärran i täten. Stig kastade en sista blick på Falsterbohus. Byggnaden var smutsvit och såg sliten och förfallen ut. Trapphusen med sina uppstickande trappstegsgavlar såg ut som huggtänder. Balkongerna på våningsplanen med gistna träframsidor i avflagat vitt liknade stelnad sockerglasyr på en gammal halväten gräddtårta färdig att kastas. De

fastvuxen på golvet. Direktören gav upp försöket och började knäppa upp sin gylf, samtidigt som han med andra handen tafsade Stig mellan benen.

-Detta är skönt! Vi skall ha en fin stund du och jag och sen skall du få en stor slant innan du går, väste den kåte direktören som nu andades tungt och luktade svett och vitlök.

Stig var fortfarande paralyserad men hans apati började brytas sönder av ilska, avsmak och äckel. För en sekund hängav han sig åt att njuta av detta känslösvall som ramponerat hans håglöshet men sedan började hans ursinne att bulta i öronen och flimra för ögonen. Stig hade aldrig varit någon slagskämpe. Tvärtom hade han alltid försökt undvika våldssituationer och i stället tillämpat regeln att vända andra kinden till. Fan vad dum han hade varit - ibland var det tydligen nödvändigt att värja sig. Stig tog ett djupt andetag och samlade sig för att drämma till den brunstige direktörsusligen. Var hans krafter kom ifrån visste han inte. I slagen låg hela den uppdämda ilskan av de senaste månadernas - ja de senaste årens händelser. Han slog samtidigt som han skrek:

-Far åt helvete ditt jävla äckel. Låt bli mig och ge dig på gamla gubbar i din egen ålder i stället!

Båda knytnävsslagen träffade Bjarring mitt på näsan som började blöda. Stigs egen smärta i knogarna var ljuvligt skön och han kände sig helt lugn invärtes. Han gav det gamla anrika hotellets ynklige direktör en överseende blick, vände makligt på klacken och gick behärskad och balanserad till dörren, låste upp den och gick därifrån.

Mamma och pappa stod resfärdiga vid Gerdas barack och Einar var i full färd att bära ut hennes väskor.

-Du kan inte ta allt med dig! gnölade han.

-Nej jag vet. Detta är bara det nödvändigaste, hördes Gerdas röst genom dörröppningen. Så kom hon ut med sista väskan. Hon höll krampaktigt handen för kinden.

-Jag får inte plats med alla väskorna på kärran! fortsatte Einar i gnällig ton.

-Då får vi bära dom som inte får plats! klippte Gerda av i vass ton.

-Jamen, jag vill inte att du åker ifrån mig Gerda lilla. Då har jag ingen!

flicka inte kunde bli med barn av en kyss. Men det hade tagit lång tid innan han begrep det, annars hade han nog varit rädd för att Anna kunde ha blivit med barn på grund av kyssen.

Packningen var klar och Stig hade burit ner väskorna till Einars cykelkärra. Den var tung att dra på gruset. När han passerade hotellentrén kom direktör Bjarring och vinkade på honom:

-Det är ju du som har arbetat som pickolo i sommar. Jag har sett att du skött dig riktigt bra, så jag tänkte att du skulle få litet extra. Kom med mig in på kontoret ett tag!

Stig släppte handtaget på cykelkärran och följde med. Direktören släppte in honom på kontoret och stängde dörren och Stig hörde ett knäppande ljud som om han låste den.

-Har du trivts här i sommar? frågade direktören, men väntade inte på svaret utan fortsatte: Jag har nog hållit ögonen på dig och vet att du skött dig bra och du är ju en så stilig ung man också. Jag tycker om stiliga unga män.

Stig stod och väntade på att direktören skulle gå förbi honom fram till skrivbordet eller ännu hellre till kassaskåpet för att hämta det där "lilla extra" som han talat om. Tänk om han fick en hel hundralapp - men nej, det var väl att önska sig för mycket, men kanske ändå!

-Jag brukar alltid se mig själv som en far för min personal. Vi är som en enda stor familj, fortsatte direktören med litet hes röst. Därför är det vanligt att jag tar avsked av var och en och ger dem en kram. Får jag en kram?

Direktören tog ett steg framåt, sträckte ut armarna och tryckte Stig intill sig. Stig hade aldrig fått en så obehaglig kram förut. Han satt fast i ett järngrepp och direktörens underliv var hårt tryckt mot hans eget och rörde sig rytmiskt fram och tillbaka.

Stig kom att tänka på varningen som Urban hade gett honom den allra första dagen - att inte bli ensam med direktören. Skräcken forsade genom kroppen och paralyserade honom.

-Vad fin pojke du är! Får jag en kyss?

Direktörens röst var hes, sliskig och klistrig.

-Kom så går vi och sätter oss på divanen, det är mycket bekvämare.

Bjarring försökte dra Stig mot soffan men Stig stod stel och som

syntes inte minst på deras skinnsuffgrupp hemma, som var full av klös- märken. Några märken till hade inte märkts. Men mamma skulle få ett av sina utbrott om han bad om att få ta djuret med hem. Hon skulle påstå att hon höll på att dö som så många gånger förr - och det stod Stig inte ut med. Han kramade katten till farväl och pussade den mitt på nosen innan han satte ner den under brandtrappan igen. Katten satt kvar och tittade på honom när han gick därifrån. Stig kunde ha svurit på att den hade ett sorgset uttryck i ögonen.

Rundturen väckte upp minnen men lockade inte fram några känslor. Stig svor högt över känslöförlamningen. Inte ens svordomen hördes äkta utan ihålig, urgröpt och mjälig.

Han ville inte träffa fler människor förrän han satt på tåget, men nog tusan sprang han rakt på Lena.

-Nej men se Stig. Är det dags att åka hem nu?

-Ja jag skall in och packa.

-Det blir väl skönt! Hade jag rätt?

-Vad då?

-Har du kommit underfund med vad livet egentligen är? Jag lovade ju att du skulle upptäcka det den här sommaren.

-Jo då.

-Vad fint din lille filur, Du ser så oskyldig och bortkommen ut, men skenet bedrar. I dom lugnaste vattnen går dom största fiskarna. Jag är säker på att du knullat vettet av flera stycken små sötnosar. Har jag inte rätt?

-Nej.

-Försök inte med mig. Jag vet nog hur man ser ut i ögonen när man ljuger! Att du var så förslagen trodde jag faktiskt inte, men det är bra! Du går inte och skryter om det i varje fall. Får jag nu en puss.

Stig var inte alls upplagd för att kyssas så han slank förbi Lena in på rummet och smällde igen dörren efter sig. Kyssen han fått av Anna hade nästan skapat panik hos honom. Den enda påtagliga känslan på hela dagen. Han var rädd att hon hade kunnat smitta honom med någon köns- sjukdom. Mamma hade i årtal skrämt honom halvt från vettet med sina utläggningar om könssjukdomar. Enligt henne räckte det att titta på en halvnaken tjej för att bli smittad. Stig hade visserligen förstått att en

snabbt tillbaka till matsalen.

Stig stod kvar, undrande, utan känslor. Ingen besvikelse över att det blivit som det blivit mellan dem. Ingen glädje över ursäkten. Inte ens en känsla av sorg att Anna på två månader brutits ner från glad, barnslig och oskyldig 14-åring till prostituerad med charmören som initiativtagare, bidragstagare, slavdrivare och hallick.

Ett besök hos Gerda stod närmast på programmet. Han skulle hjälpa henne att packa. Hon hade blivit sämre igen de senaste veckorna och inte kunnat arbeta. Tabletterna hade förlorat sin verkan och kinden gjorde ont igen. Läkaren hade provat att skriva ut starkare medicin med tätare dosering, men besvären kvarstod och förvärrades dag för dag. Till slut hade även mamma kapitulerat och slutat kalla hennes besvär för trams, inbillning och dumhet eller som hon hade uttryckt det flera gånger - att Gerda åbakade sig. Gerda skulle följa med hem till Limhamn. Spionen hade ringt och sagt upp sitt rum, som skulle stå ledigt lagom till deras hemkomst så att hon kunde ta det i besittning. Stig hade hört mamma och pappa diskutera att om det inte gick på annat sätt så fick dom ta henne till Sankt Lars i Lund och få henne inlagd där.

Stig visste vad Sankt Lars var. Ett sinnessjukhus. Ett sjukhus för dårar. Han hade cyklat till Lund flera gånger och passerat sjukhusområdet och sett dårarna i parken. Ryst av skräck, medömkan, olust och obehag över dessa stackars varelser som gick och pratade för sig själva eller satt och vaggade med överkroppen på parkbänkarna. Han hoppades innerligt att moster Gerda inte skulle behöva komma dit. Hon var ingen dåre. Hon hade bara ont i kinden och det var inte konstigt att hon blev hysterisk när hon hade så ont och inte kunde få medicin som tog bort smärtorna.

Efter besöket hos Gerda tog han en sista promenad runt Huset. När han passerade annexgaveln hörde han ett ljudligt jamande. Under brandtrappan satt kattungen som han gått och burit och anförtrott alla sina hemligheter och sorger för en månad sen. Stig tog upp den i famnen. Han skulle velat ta med den hem och ha den att kela med och fortsätta anförtro den sina hemligheter, men han visste att han aldrig skulle få lov. Katter var det värsta mamma visste, trots att hon själv haft katt när hon var yngre och det hade funnits katter i pappas hem när hon kom dit. Det

28.

Falsterbohusommaren hade nått sin sista dag. Förmiddagen gick i rutinens tecken med små avbrott att ta adjö av dem man mötte och inte skulle träffa igen före avresan.

Vid middagen var det glest mellan dom ätande. Många hade redan åkt till nya mödor och äventyr på andra hotell och restauranger på olika håll i Sverige. Stig satt för sig själv vid ett hörnbord och åt sin fläskpannkaka med lingonsylt utan större aptit. Han försökte känna sig glad över att den påfrestande tiden nu var över, men det lyckades inte. När han inte lyckades locka fram någon glädjekänsla, försökte han istället att bli arg, men det fungerade inte det heller. Han provade till och med att känna sig ledsen men förgäves. Tomheten var hans. Envis, vidrig meningslöshet. Känsla utan innehåll. Enbart likgiltighet, vilshenhet och själslig ensamhet. Tankarna kom och gick, behagliga och roliga omväxlande med obehagliga och sorgfyllda, men dom avsatte inte sin laddning i känslolivet.

När tallriken var tom reste han sig och gick dröjande genom den korta korridoren mot ytterdörren och märkte inte att Anna med snabba steg kom upp bredvid honom. Först när han kände hennes hand på axeln stannade han upp lite frågande och yrvaken.

-Tack för att du har varit så gullig mot mig och inte behandlat mig som jag förtjänat! viskade hon blygt och gav honom en snabb kyss mitt på munnen.

-Förlåt att jag var så otroligt dum och elak mot dig. Jag ångrar mig så! fortsatte hon och gav honom en klapp på kinden, vände och gick

kameran men på något sätt lyckades han till slut förtränga sin besvikelse och sin missräkning. Mamma tyckte inte det var konstigt att pappa gjort av med Stigs pengar. Hon reagerade inte alls, utan tyckte i det stora hela att det var ett totalt onödigt köp. Kameror kunde man klara sig utan. Det skulle bara kosta onödiga pengar att köpa film och göra kort och som hon sa:

-Det får du gå till pappa och få pengar till, för jag tar minsann inte från hushållskassan. Den räcker så dåligt ändå.

Stig kunde inte förstå henne. Han hade väl inte bett att få några pengar. Han hade bara räknat med att han skulle kunna använda dom pengar han själv tjänat ihop till. Dom som han gett till pappa för att inte riskera att bli av med dom. Men *dom* pengarna, *hans pengar*, var borta och han hade köpt en kamera som han aldrig velat ha och hans drömkamera stod fortfarande i affären ouppnåelig. Han hade litat på pappa. Hur kunde han göra så mot honom? Dom elaka ryktena om pappas oegentligheter var kanske inte orimliga lögner? Om pappa kunde lura honom på pengar kunde han säkert lura andra också?

Albert, hans död och mammas reaktion. Han kom fram till att det inte var lönt och teg.

Stig hade valt ut fotoaffären på Södra Förstadsgatan som sin hovleverantör. Inne i butiken gick han med högburet huvud fram till hyllan med spegelreflexkameror. Konstigt, tänkte han, det tunga, sega, mörka hade släppt. Han kände sig med ens glad och förväntansfull. Det var en underbar lättnad att vara uppe ur det svarta hålet. Att kunna uppleva det ljusa och glädjefyllda igen.

Stig tog ner sin drömkamera från hyllan, en blänkande ny svart Rolleiflex, och tittade på prislappen. Han hade tur! Priset var nedsatt från 380 till 290. Han skulle få råd med tillbehör också!

-Vad kostar den? undrade pappa.

-290 så pengarna räcker till väska och film och solskydd och ett par filter också!

-Du Stig, jag har nog inte så mycket pengar på mig.

-Jamen, mina pengar har du väl?

-Nja du vet jag hade en hel del räkningar nu den siste.

-Men du skulle ta hand om mina pengar ..... dom fyrahundra!

-Javisst, det gjorde jag också, men du förstår .....

-Har du inte dom fyrahundra kvar?

-Du kan handla för femtio. Det får du säkert en bra kamera för. Tror du inte?

-Men mina pengar?

-Nu skall vi se vad du kan få för femtio. Titta här! Det är spegelreflex detta också.

Pappa höll fram en liten bullig kamera som inte alls såg ut som en Rolleiflex. Den hade inte ens mikroskopisk likhet med Stigs drömkamera.

Det tunga mörkret kom åter vältrande. Omtöcknad, passiv och som i dimma tog Stig den bulliga, billiga kameran till disken. Expediten satte i film, skruvade fast kameran i en liten brun väska med axelrem och pappa betalade. Med kameran på axeln gick Stig som i trance ut på Södra Förstadsgatan. Han ville gråta, men tårarna hade sinat. Pappa pratade på som om ingenting hänt och bjöd på glass från Pallas-butiken. Stig smakade inte om glassen var god eller ej.

Det tog flera dagar innan Stig tog det första kortet med den nya

när man dör? Finns det ett liv efter detta? Hur omöjligt är det otroliga? Hur mirakulösa är övernaturliga händelser? Hur ofta förekommer underverk? Är allt kanske bara tillfälligheter och slump?

Tankarna räckte ända fram till Kalkbrotts gatans hållplats och när spårvagnen rasslade och skumpade över kalkbrottets järnvägsspår, eller "Brottets bana" som den kallades i folkmun, reste sig Stig och gick mot dörren. Det var dags att stiga av.

Lägenheten var sig lik. Spionen var inte hemma, men hans tobaksrök svävade fortfarande i hans rum, hallen och köket. Tack Gode Gud för rökare, tänkte Stig. Dom ser man i varje fall alltid röken av! Stigs eget rum var också sig likt. Hans radioapparat, en ny Nornan som pappa arbetat ihop till hos radiohandlaren i Marieholm, stod på plats vid väggen, som var prydd med en mängd QSL-kort. Vykort från radiostationer runt om i världen med bekräftelse på att Stigs brev med lyssnar rapporter varit korrekta. Han hade sådana bekräftelsekort från varje större land och njöt av att sitta och återuppleva minnena från lyssnarkvällar och nätter när han granskade korten. Det var en form av upptäcktsresor jorden runt i etern, där QSL-kortet blev till samma triumf för honom som när nordpolsfararna placerade sin flagga i den eviga isen. I dag kände Stig ingen glädje över dom. Kunde inte känna ett uns lustkänsla och han saknade den.

Blomvattningen var snabbt avklarad och bunten med brev, räkningar och reklam blev kvickt sorterad. Stig stoppade det som skulle kastas i en papperspåse och sprang upp till sopnedkastet en halvtrappa upp och släppte ner påsen. Han höll luckan till sopnedkastet öppen för att kunna lyssna på det ekande, studsande ljudet av påsens färd mot sopkärlet i källaren. Jo en liten njutning upplevde han av det där ljudet trots den dova deppigheten. Han hade ibland sprungit ända upp till översta våningen för att kunna lyssna på ljudet en längre stund. Han var nog vrickad trots allt! Vad var det för tjusigt att lyssna till ett sopnedkast? Hur knäpp fick man egentligen vara?

Spårvagnsresan tillbaka till Malmö var tom på både händelser och funderingar. Stig övervägde en kort stund att berätta för pappa om

Resan var långtråkig och depressionen envis och tung. Malmöresan kunde inte lysa upp mörkret och inte ens spårvagnsturen ut till Limhamn var så härlig som den annars brukade vara. I dag satt han och stirrade tomt framför sig. Han kände sig så maktlös. Det var som om han satt fast i en fälla eller snarare insnärjd i ett stort svart klubbigt ödets spindelnät. På Gustav Adolfs Torg vid BeKå:s hörna var det som vanligt mycket folk. Stig kom alltid att tänka en övernaturlig upplevelse när han kom just dit. Händelsen hade inträffat året innan. En kväll hade han fått tillstånd att gå på bio i Malmö. Mamma hade satt sig på tvären till att börja med: det var för dyrt, det blev för sent, Stig hade inte läst läxorna tillräckligt, maten hann inte bli färdig i tid, det skulle säkert inte finnas några biljetter kvar, det blev tråkigt för henne att sitta ensam och hon skulle oroa sig *såå* om han åkte. Till slut hade Stig dock fått ett nådigt tillstånd. Hals över huvud hade han slängt sig på spårvagnen vid Limhamns torg, rusat av den när den kom fram till ändhållplatsen vid Gustav Adolfs Torg och zigzagat sig tvärs över gatan mellan bilarna för att hinna i tid.

Utefter BeKå-fönsterna satte han upp farten ännu mer, men tvärstannade när han bakom sig hörde mammas röst klart och tydligt ropa ”Stig!!!!”. Stig stannade precis en decimeter före trottoarkanten och fick ett kraftigt slag i huvudet av den passerande spårvagnens utskjutande backspegel! Han hade varken sett eller hört spårvagnen komma! Om han inte hejdat sig så snabbt när han hörde sitt namn ropas, hade han säkert krossats under den. Mamma fanns naturligtvis inte bakom honom och ingen annan heller som kunde ha ropat hans namn.

Stig funderade där han satt i den gröna spårvagnen på väg till Limhamn. Frågan vem som hade ropat hans namn var fortfarande obesvarad när han passerade Regementsgatan och Erikslust. Att det var något övernaturligt var han helt säker på. En skyddsängel. Som hade ropat på honom med mammas röst, lät det omöjligt? Funderingarna räckte till Stjärnplan och ersattes av funderingar på det övernaturliga budskapet han fått på glaset om Albert, som med all sannolikhet var död när glaset stavade fram det. Kunde Alberts okroppsliga ande ha påverkat gruppen av halvlummiga individer och via deras undermedvetande styrt deras händers rörelser som fört glaset från bokstav till bokstav. Vad händer

27.

Dagen före sin födelsedag skulle Stig åka till Malmö med pappa. Dels skulle lägenheten ha sin tillsyn och blommorna vattnas och dels skulle Stig köpa sin eftertraktade kamera. Lägenhetstillsynen var inte så viktig egentligen. Familjen hade i flera år hyrt ut ett av rummen i trerumslägenheten till olika människor. Just för tillfället bodde det en spion i det möblerade rummet och han brukade sköta blommorna. Nåja, spion var han nog egentligen inte, men Stig tyckte det var spännande att betrakta honom så. Han var i 30-årsåldern och arbetade på Försvarets radioanstalt. Satt dagarna i ända i en liten barack i utkanten av Malmö och lyssnade på telefon- och telegraftrafik från länderna på andra sidan Östersjön. Kom hem trött vid olika tider på dygnet efter långa timmar med hörlurar för öronen. Han var mager och såg sjuklig ut. Kräktes ibland på toaletten och förklarade att det var arbetets fel. Att sitta med hörlurar på, timme efter timme, gav en känsla av yrsel och svaghet. Det var allmänt känt och kallades för eterfylla. Stig hade frågat ut honom om hans arbete, men oftast fått svaret att det var hemligt.

Stig kunde inte förstå hur uppgifter om radioutsändningar kunde vara hemliga. Alla kunde ratta in vilken frekvens som helst och lyssna på vad som sändes. Stig ville gärna lära telegrafi och plågade honom med lappar med punkter och streck som han totat ihop och ville ha uttytt. Morsealfabetet var spännande. Tänk att kunna prata med människor på andra sidan jordklotet med hjälp av korta och långa tonstötar. Han tyckte visserligen att det skulle vara roligare att kunna göra det med just prat - men visste att telegrafsignalerna nådde mycket, mycket längre.

Stig visste precis när mörkret kom och han hamnade i det svarta hålet med de oljeglatta sidorna, som hindrade honom att klättra upp till ljuset. Det var ett par dagar efter druckningsolyckan. Mamma hade pratat om den och som vanligt i sin allra bästa besserwischerstil kläckt ur sig:

-Ja ja dom fick verkligen skylla sig själva när dom var så oförståndiga!

Hur fan kan man skylla sig själv när man är död? Stigs ilska slog lock för öronen och hade hon slutat vid detta uttalande hade troligen Stig stannat i ilska istället för depression, men samtalet fortsatte:

-Jo Stiggeman, jag tänkte tala om att jag är så glad över att du inte längre går och hälsar på den där gamle otäcke gubben. Det var snällt av dig att du lydde mamma. Du förstod säkert själv att det inte var bra och nyttigt alls att umgås med en sådan simpel, ohysad och tarvlig person. Du är så klok och förständig, så det förstod du nog.

-Han har dött.

-Har han det? Det var skönt att höra! Du kan inte ana vad orolig jag har varit! Det var riktigt skönt att höra att han har dött, då slipper jag oro mig fördärvad! Du kan inte förstå vad jag har bekymrat mig! Vad härligt att han har dött så att du är fri från honom! Det tycker väl du också Stiggeman, att det är skönt att han har dött?

Stigs ilska slocknade. Detta var för mycket! Att mamma bara kunde säga att det var *skönt* att Albert hade dött. Stig skulle ha velat vråla att han mer än gärna skulle bytt ut både henne och pappa mot Albert om han bara kunnat, men han orkade inte ens viska fram något. Det var inte lönt, det tjänade ingenting till längre. Ingenting tjänade något till längre. Hon skulle aldrig förstå och tråkigt nog aldrig pappa heller.

Stig slöt sig inom sig.

26.

I personalmatsalen var dramat på stranden det allmänna samtalsämnet. Stig fick berätta om och om igen vad han hade sett. Till slut blev han blev arg eftersom han kände att det bara var sensationslystnad som låg bakom allt frågandet. Inte en enda av dom kände den ångest och skräck han kände. Ingen kände sorgen och svårmodet, bara nyfikenhet och sensationshunger. Dom var som hyenor allihop. Till slut slapp han dock frågorna. Någon kom med en nyinköpt Kvällsposten och dom nyfikna slogs om att få läsa artikeln om drunksningsdramat. Pojken hade inte vaknat upp. Han var död vid ankomsten till sjukhuset.

Stig gick in i sitt livs första djupa depression någon dag efter drunksningsdramat. Visst hade han varit ledsen och besviken många gånger förr, men den här gången kändes det annorlunda. Det blev tungt, mörkt och trångt. Det kändes som solen inte längre sken, fåglarna slutat kvittra och all livsglädje skulle förbli borta för evigt. Livet kändes tomt och meningslöst. Upplevelserna de senaste två månaderna hade blivit för mycket. Gerda, mamma och pappa, Anna, Bertil, obehagliga gäster och inte minst drunksningsolyckan och Alberts död och hade för alltid förändrat Stigs livsuppfattning och tankevärld. Han tyckte att han hade åldrats tjugo år på dessa två månader och han trivdes inte med sitt nya jag. Förr kunde han leka och ha glada tankar mitt i eländet runt honom, men nu hade leklusten försvunnit. Tankarna var i moll och inte ens de trevligaste händelser kunde lyfta hans humör mer än för mycket korta stunder.

och med en bår mellan sig tog de sig genom den mjuka sanden.

Den konstgjorda andningen fortsatte på båren hela transporten upp till ambulansen, fast nu hade en av ambulansmännen tagit över. Stig kunde se hur de andra soldaterna skakade på sina huvud och det såg ut som dom grät. Ambulansen rivstartade och försvann bakom Falsterbohus med tjutande sirener. De tre kvarvarande gick dröjande och hämtade sina kläder. Efter en stund körde även pansarbilen iväg i låg fart.

Dramat var över. En ung livsbejakande pojke, inte så många år äldre än Stig själv, hade troligen dött framför hans ögon och Stig hade inte förstått någonting utan trott att det var lek hela tiden. Hur kunde sådant få ske? Stig hade visserligen hört till leda att man aldrig fick bada proppmätt eller när man var riktigt svettig och varm, eftersom man kunde få kramp eller annan chockreaktion, men hade han trott på det? Tänk att det var så lätt att dö och att även så unga människor kunde dö. Stig hade aldrig tidigare reflekterat över döden. Bara tagit för givet att det bara var gamla, åldriga och sjuka människor som dog - det var ju naturligt. Men unga människor - inte mycket äldre än han själv, det var ofattbart. Att döden dessutom kunde komma en så här varm och skön sommardag när allt verkade vara bara lek, skoj och avkoppling. Stig kunde inte fatta. De flesta på stranden hade inte ens uppfattat vad som hänt.

bonnpermis för att svalka av sig. Inget ont i det, det var säkert bastu-
värme i pansarbilen i gassande sol.

Tre av killarna hade simmat långt ut och Stig kunde se dom stänka
vatten på varandra och höra deras skrik. Den fjärde tog det lite lugnare.
Han var säkert 20 meter närmre stranden, men han gapade och skrek
högst av dom alla. Sträckte upp armarna och hojtade "Hjälp" gång på
gång och låtsades drunkna.

Stig tröttnade på att titta på dom och vände blicken mot båtarna
istället. Det skulle kanske vara riktigt skönt att låna en båt. Det svalkade
mer ute på vattnet. Fanns det någon som lånade ut båtar möjligen?
Kanske det fanns någon vid hamnen i Skanör. Han beslöt att undersöka
någon dag.

Dom badande militärerna hade blivit lugnare. Stig såg att dom tre
längst ut var på väg tillbaka in mot stranden igen och passerade just den
platsen där den fjärde varit för en liten stund sedan. Dom hade tydligen
svalkat av sig tillräckligt och skulle fortsätta med vad dom nu höll på
med i pansarbilen. Plötsligt fick dom fnatt igen och började gallskrika
och verkade brottas. En av dom började simma ryggsim med en annan
på släp. Dom två andra simmade kraftfullt och snabbt mot stranden och
när den långgrunda delen började, reste sig den ene och rusade upp mot
bilen. Den andre stod i vattnet och väntade. Stig förstod inte riktigt vad
som var på färde. Det gick upp för honom först när de ryggsimmande
nådde fram till den som stod och väntade. Då begrep han att något all-
varligt hade hänt. Eftersläntaren hade tydligen inte skojat hela tiden.
Ropen på hjälp var lek till att börja med, men hade blivit allvar. Den som
varit på släp under livräddningssimningen fick släpas upp på stranden.
Han placerades på mage och sedan började de andra två att ge konst-
gjord andning. Killen uppe vid bilen stod med en telefonlur i handen.
Javisst ja - dom hade radioutrustning i bilen.

Stig stod som paralyserad av dramat framför hans ögon. Han
vaknade upp när ljudet av de avlägsna ambulansensirenerna nådde
honom. Fortfarande arbetade dom två med konstgjord andning på den
livlöse. Ambulansens sirener blev starkare och efter en kort stund
bromsade den in bredvid pansarbilen. De två ambulansmännen rusade ut

present till honom själv på 14-årsdagen!

Stig skulle velat ha alla pengarna i fickan för att kunna räkna dem varje dag, men mamma och pappa hade tyckt att det var för riskabelt. Dom kunde inte heller ligga i en låda på rummet på grund av stöldrisken. Pappa hade tagit hand om dem så länge, för säkerhets skull.

Denna eftermiddagen var han ledig men kände sig olustig. Moloken gick han upp på rummet för att fundera ut vad han skulle göra resten av dagen. Rummet kändes varmt, kvavt och instängt så han öppnade det lilla fönstret och stod och hängde i det utan att ha lust att göra någonting alls.

Det kryllade av människor på stranden och ett par små segelbåtar slog sina lovar en bit ut till havs. Några flatbottnade roddbåtar och paddelbåtar kajkade runt strax utanför strandkanten. Dom väjde för en badande då och då och Stig tyckte det såg farligt ut eftersom dom vek undan precis i sista ögonblicket. Det verkade som båtarna på rent kiv försökte komma så nära dom simmande som möjligt. Stig gäspade stort och funderade på om han skulle sova middag ett par timmar, men det var för fint väder att kasta bort på sömn. Å andra sidan var det för varmt att ligga i solen och för kallt att bada. Trots att det var högsommar var vattnet under 20 grader, till skillnad mot i Skanör, bara runt udden. Där var det en bra bit över 20 grader och mycket behagligare, men det var för långt att gå.

Stig slötittade på badlivet medan han funderade. En gråbrunrön kamouflagefärgad gammal pansarbil bromsade in på grässlätten bortom ruinen. Dörrarna öppnades och ut rusade fyra svettångande soldater i vild jakt att komma först till stranden. Det måste vara fruktansvärt hett inne i en sån där hermetiskt tillsluten plåtburk, tänkte Stig. Inte konstigt att dom där killarna såg ut som om dom höll på att dö av värmeslag. Stig kunde höra skriken och skratten medan dom rev av sig kläderna och rusade ut i vattnet.

Dom kunde verkligen föra liv dom där killarna! Väsnades, svor och skrek på hjälp. Dom låtsades än få värmeslag och än drunkna och sedan poppade dom upp genom vattenytan och gapflabbade. Stig tyckte dom var löjligen. Dom var ändå vuxna nog att vara militärer. Tydligen var dom förlagda till skjutfältet på andra sidan Falsterbo och hade väl tagit

tiolapp och funnit att han inte kunnat njuta av Anna. Tvärtom blev det ett totalt misslyckat mandomsprov som resulterat i ånger, bitterhet, självföreläsa och ännu sämre självkänsla. Stig och Anna hade inte talats vid sedan hon bad om ursäkt flera veckor tidigare.

Enda större nyheten var att charmören skaffat bil. En röd Volkswagen cabriolet med svart sufflett. Anna och han kunde, nästan mitt i natten när arbetet var slut, ge sig ut på en flera timmars bilresa och komma tillbaka på småtimmarna. Det viskades att dessa bilturer gick till Norra Vallgatan i Malmö. Någon hade sett Anna stå där en natt i svart uppslitsad kjol och alla visste vad den gatan var känd för. Charmören hade haft ovanligt gott om pengar och hade köpt nya, flotta kläder, så antingen hade han börjat tulla på något sparkapital eller också hade han fått en ny inkomstkälla. Stig ville trots allt inte tro att Anna sålde sig för pengar. Det var säkert elakt förtal för det fanns många som, precis som pappa, avskydde charmören eftersom han var sliskig, elak och stöddig. Kanske också för att han var just charmör och fruntimmerskarl. Dom som avskydde honom gjorde det kanske för att dom var avundsjuka.

Stig tyckte att hans arbete började bli långtråkigt trots att det egentligen var omväxlande. Det var för många timmars hängtjänst. Inte ens telefonväxeln intresserade honom längre. Han hade fått ta över en del av telefonistjobbet sen Göran försvann. Första veckan hade det varit roligt, men allting mister sin tjusning efter ett tag och så även sladdarna och propparna i en telefonväxel. Stig var besviken på sig själv. Han hade bestämt att aldrig låta något bli slentrian och vana utan att försöka hålla allt fräscht, men han hade inte lyckats alls när det gällde arbetet.

Den dricks han fått hade nått upp till de magiska beloppet fyrahundra kronor. Nu var drömkameran räddad. Pengarna skulle räcka! Pappa och han skulle åka till Malmö första veckan i augusti. Då skulle han köpa sin spegelreflexkamera och inte behöva pruta på kraven. Pengarna skulle säkert räcka både till en Rolleiflex, en kameraväska och några filmrullar. Kanske skulle det kunna bli ett eller ett par filter också. Stig drömde sig in i situationen att ha en riktig, näst intill proffsig, kamera med dom tillbehör som behövdes för att kunna ta riktigt bra bilder. Bara en vecka kvar - sen skulle här fotograferas! Det skulle bli en alla tiders födelsedags-

25.

Juli månad var snart tillända. Värmen hade äntligen kommit på allvar några dagar. Den vitgnistrande, finkorniga sanden kändes som varm plysch. Stig passade på att använda varje ledig stund till bad och solning. På så vis höll han sig undan mamma och pappa som återigen var inne i en konflikt. Det hände någon gång att dom följde med Stig till stranden men då låg dom demonstrativt med ryggarna mot varandra och med flera meter emellan.

Stig trodde visserligen att det var mamma som hade gått med charmören in på hans rum, men han var inte säker. Pappa anklagade henne i varje fall för att ställa sig in och svassa för charmören och några andra av de yngre männen och mamma anklagade honom i sin tur att han säkert hade något prassel för sig när han var ute på sina olika uppdrag. Han hade tagit ledigt ytterligare två dagar under de senaste veckorna och rest för att skriva något. Stig ville inte ta ställning, han gitte helt enkelt inte bry sig. Dom fick klara av sina äktenskapliga misshälligheter själva.

I Korea hade kriget trappats upp. De dagliga rapporterna talade inte om någon amerikansk promenadseger. De tidigare optimisterna bland personalen på Huset trodde inte längre att det bara skulle bli ett sommar-krig. Det fanns för mycket som talade för en seg och plågsamt utdragen konflikt.

Bertil gick fortfarande och hängde med huvudet. Stig hade förgäves ägnat många timmar åt att prata med honom och försöka få honom pigg och glad. Humöret hade inte blivit bättre sen han pungat ut med en fem-

medmänsklig eller kristen förståelse hade han inte kunnat räkna med. Utan tvekan hade han blivit utesluten ur församlingen om Widding verkligen hade ringt.

Stig tyckte nästan synd om grosshandlaren, men bara nästan.

just till honom att jag tyckte att grosshandlarens tonårsdotter var så *bedårande söt*. Ett sådant vackert, oskyldigt barn.

-Va, va, va .....? stönade grosshandlaren och blev om möjligt ännu blekare.

-Så berättade järnhandlaren att grosshandlaren inte har någon tonårsdotter, så jag var tvungen att be om ursäkt att jag gjort ett misstag och att det istället var *barnbarnet* som grosshandlaren hade med sig. Men som jag påpekade för järnhandlaren: Vilken förtjusande liten flicka. Hur gammal kan hon vara, har hon fyllt femton?

Den arme mannen fick inte längre fram ens ett stönande. Allt blod hade vikit från hans ansikte. Han andades tungt.

-Mår grosshandlaren inte riktigt bra? undrade Urban med deltagande i rösten. Vill ni kanske ha ett glas vatten? En stol att sitta på?

Både stol och vattenglas togs fram och var säkert av behovet påkallat. Färgen började långsamt återvända på grosshandlarens kinder men han yttrade inte ett ord.

-Järnhandlare Widding kunde beklagligtvis inte vänta i telefonen. Han fick plötsligt bråttom, men han bad mig hälsa att ni ju ses i morgon i kyrkan, så ni kunde pratats vid då istället. Jag förstår inte riktigt varför han fick så bråttom att sluta samtalet när han var så ivrig att få tag på er. Vi har tydligen stört grosshandlaren helt i onödan och jag ber så hemskt mycket om ursäkt!

Gästen reste sig på darrande ben.

-Skall jag hjälpa grosshandlaren upp på rummet? undrade Stig förbindligt.

-Nej! Jag går själv! Låt mig vara!

Grosshandlare Persson bokade ut efter bara en halvtimme. Han kom inte tillbaka mer den sommaren. Förmodligen inte senare heller.

Stig kunde inte tygla sin nyfikenhet.

-Vem är järnhandlare Widding?

-Det är högsta hönset i den frikyrka som Persson tillhör, så nu ger det sig om Persson vågar sticka näsan innanför porten där framöver. Hade Widding verkligen ringt och jag sagt vad jag påstod så hade Persson blivit utfrysad med en gång. Du anar inte hur skvallret går i dom där församlingarna. Dom är dessutom oerhört fördömande, så någon

kanske något att lära av det hela hon också.

-Jag kommer. Gå ut! Gå ut!

Stig stod kvar som om han var stendöv och var ohjälpligt bortkommen i konsten att läsa på läpparna.

-Gå ut sade jag! Hör du inte!

Stig stod kvar. Han var överraskad över sitt mod. Han var inte det minsta rädd. Grosshandlaren insåg tydligen att den döve unge mannen vid dörren inte ämnade gå så han kunde klä på sig i fred. Han rullade av sängen. Rullade var faktiskt den enda beskrivning Stig efteråt kunde ge på rörelsen. Någon badrock hade han tydligen inte med sig utan fick klä på sig sina kläder. Han var dock enveten predikanten och upprepade som fröken ur "Gå ut" var tionde sekund. Stig hörde fortfarande inte, men kom ihåg Urbans uppmaning.

-Hej förresten! ropade han till den invirade flickkåldolmen. Jag heter Stig och är pickolo här på Falsterbohus. Jag fyller fjorton om två veckor. Är vi lika gamla, eller har du fyllt femton?

Flickan svarade honom inte men grosshandlaren såg ut att vara på gränsen till ett slaganfall. Innan det hann komma var han färdigklädd och for som en raket ut genom dörren och tog i förbifarten ett rejält tag i Stigs skjorta. Stig flaxade efter honom genom korridoren men fick gå för egen maskin nedför trappan, då hade greppet släppt.

Urban stod lugn bakom portierdisken och väntade på dem när de flåsande kom nerför trappan.

-Jo grosshandlaren jag ber om ursäkt att vi var tvungna att störa, men järnhandlare Widding ringde och ville tala med er.

-Widding, Widding?

-Ja just det. Järnhandlare Widding, grosshandlaren känner väl honom?

-Ja, ja, men hur visste han .... ?

-Som sagt han ringde och ville tala med grosshandlaren och eftersom jag inte kunde ringa upp till rummet så var jag tvungen att hämta grosshandlaren.

-Jamen, jag förstår inte ...?

Grosshandlarens tidigare kräfröda ansikte blev blekare och blekare.

-Ja, jag talade lite med järnhandlaren. Jag tänkte att det skulle bli långtråkigt för honom att vänta tills grosshandlaren kom. Jag nämnde

trappan i tre raska kliv. Två minuter därefter följde flickebarnet efter med sedesamt nedslagna ögon och i betydligt långsammare takt.

-Vad skall vi göra? undrade Stig med ögonen på Urbans knipsluga ansikte.

-Jo vi ger dom en kvart ungefär så dom har hunnit komma igång ordentligt. Då går du upp och talar om att det är telefon till grosshandlaren. Ryck i dörren och har han glömt att låsa så kliv på med en gång. Tänd upp i rummet när du kommer in och låt dörren stå på vid gavel medan du pratar med honom. Sen väntar du tills han har klätt på sig. Lämna inte rummet utan stå kvar och låtsas som om du inte begriper nåt om han ber dig gå. Prata gärna lite med tjejen under tiden. Tala om hur gammal du är och fråga henne hur gammal hon är. Säg nånting i stil med: Vi är väl ungefär lika gamla, va? Sen följer du med honom hit. Jag tar hand om resten. Det här skall bli kul!

Stig tittade på klockan och bedömde när det var dags att gå upp. Sekunderna sniglade sig fram men till slut hade det äntligen gått en kvart. Trapporna tog han i firsprång men sen var han tvungen att stå en stund för att få normal andning. Han skulle nog andas snabbt ändå, dels av spänning och dels av återhållet skratt, så det gällde att inte spä på andfåddheten ytterligare. Till slut var andningen godtagbar och Stig gick bort till dörren och knackade på samtidigt som han tryckte ner dörrhandtaget. Dörren var olåst. Det var ju flickan som gått in sist genom den och grosshandlaren var väl så ivrig att han inte tänkt på att låsa.

Stig slog upp dörren och tände takbelysningen. Paret låg i sängen med flickan överst - med huvudet åt fotändan. Grosshandlaren hade huvudet begrävt mellan hennes ben. Det var säkert därför han inte hört knackningen och inte heller lagt märke till att ljuset tänts.

-Lilla tösafittan! jollrade han halvkvävt och det blev säkert en chock för honom när flickebarnet smidig som en panter gjorde ett tvåmetershopp ner på golvet och svepte in sig i närmaste gardin.

-Va, va, va? hördes det från grosshandlaren.

-Förlåt! Grosshandlare Persson har brådsakande telefonsamtal och telefonen här är tydligen trasig så om grosshandlaren kunde ta samtalet i telefonkiosken i entrén, bad Stig så artigt och tydligt han kunde - själv förvånad att han kunde hålla rösten så stadig i en situation som denna.

Han tyckte synd om flickstackaren. Men å andra sidan, hon hade

placera den berusade på sängen, men det tillät inte gästen.

-Jag måschte ha av kläderna förschtår du. Du får hjälpa till för jag klarar inte alla knapparna!

Stig hjälpte honom av med kavaj, skjorta, skor och byxor.

-Nu är det bra! Reschten behöver jag inte ta av! sludrade gästen och Stig försökte hålla honom stående upprätt med ena handen och få bort täcket med den andra. Han hjälpte till att lyfta upp dom slappa benen i sängen och stoppade sedan om täcket. När han var på väg till dörren - rädd att han blivit så försenad att skämtet med grosshandlare Persson skulle omintetgöras, hörde han den sludrige igen:

-Jag behöver kischka. Hjälp mig så jag kan kischka!

Stig drog bort täcket, lyfte ner benen och fick upp gästen på hans ostadiga ben.

-Jag kan kischka i vaschken!

Långsamt kom ekipaget igång på väg mot tvättstället bredvid dörren. Halvvägs stannade promenaden upp.

-Det har redan börjat. Vaschken var för långt bort!

Ja minsann, gästens kalsonger blev våtare och våtare och en liten sjö bildades på mattan. Det var inte mycket lönt att fortsätta till tvättstället så Stig vände sin börda och stapplade tillbaka till sängen.

-Du måschte hjälpa mig av med kalschongerna!

Stig fick av dom dyngvåta kalsongerna och gästen dråsade i säng som en klubbad oxe och sov innan Stig fått upp hans ben i sängen och täcket över honom. Stig tog upp det våta plagget, slängde det i tvättstället och spolade varmt vatten över för att minska lukten. Pölen på mattan fick städerskorna ta hand om morgonen därpå, men han slängde ett par badhanddukar över. Dom skulle nog suga upp det mesta.

-Har han gått upp ännu? frågade Stig andfådd så snart han kom ut i receptionen.

-Nej, han sitter fortfarande kvar. Du kan själv titta efter!

Jodå, det omaka paret satt fortfarande kvar, men dom hade nästan hunnit äta upp efterrätten och Stig trodde inte att dom skulle bry sig om kaffe och avec. Det hade nog grosshandlaren alldeles för bråttom för. Det verkade som han satt och darrade av otålighet.

Fem minuter efteråt kom grosshandlaren ut från matsalen och tog

tagen med varmrätten tillsammans med en flicka som var ännu yngre än vad den förra varit. Tösen verkade inte ha fyllt sexton ens. Stig sprang upp för trapporna och öppnade med huvudnyckeln. På nattbordet stod en stor kartong med kondomer. Grosshandlaren hade verkligen försett sig! Fem förra gången och minst tjugo om inte tjugofem den här gången. Stig kopplade bort telefonen, smet ut igen och låste dörren samtidigt som han nästan gapskrattade åt den gamla vitsen om mannen som skrev och klagade på en leverans av kondomer från ett postorderföretag. Han hade fått en kondom för lite av de etthundra som han betalt för. Paketet hade bara innehållit nittionio - och postorderföretagaren beklagade med orden: "Verkligen beklagligt att vi har förstört er weekend".

-Det är fixat! meddelade han Urban.

-Bra! Vet du jag blir så arg på människor som predikar en sak för andra och inte själv lever efter sina egna regler. Såna som fördömer andra för sånt dom gör själva är ena hycklare och lismare. Jag har väl ingenting emot om en äldre man tycker om unga flickor. Det gör jag med! Bara det inte är barn utan flickor som har förstånd och är lovliga. Men om man skriver i tidningarna och håller föredrag, till och med i radio, om hur omoralen skall stävjas och hur syndigt det är med erotik utanför äktenskapet - och sen själv gör sånt som man fördömer, då blir jag ilsken.

-Jag håller med dig!

-Förresten så avskyr jag vissa frireligiösa trots att jag är frireligiös själv. Jag är det för att jag är troende men det finns vissa som kommer bara för att dom mellan mötena skall kunna bete sig som svin. Dom lurar och bedrar folk och sen kommer dom på mötena och är så gudsnådeliga och säger sig riktigt känna den gudomliga förlåtelsen. Sen går dom däri-från så syndfria så syndfria bara för att ladda upp med synder till nästa möte. Tvi vale!

Stig var ivrig att höra vad Urban hade i kikaren, men han fick ge sig till tåls. Det blev dock ett avbrott i hans långa väntan. En av gästerna hade gått ut lite för hårt med drickandet redan vid sillbordet och behövde hjälp till rummet. Det låg på första våningen tack och lov så Stig slapp stötta honom i trappan, det hade han nog inte klarat av. Stig fick låsa upp rumsdörren, gästen kunde inte hitta sin egen nyckel. Han hade bara tänkt

24.

-Grosshandlare Persson sitter i matsalen med en ny tonåring och han har bokat in ett rum för natten! meddelade Urban.

-Vem är grosshandlare Persson? undrade Stig, som inte kunde komma ihåg namnen på alla gästerna - och beundrade Urban för att han sällan glömde ett namn.

-Den där göken som du köpte kondomer åt för några veckor sen. Kommer du inte ihåg?

-Javisst ja, den där frireligiöse.

-Ja just det. Moralens väktare. Högsta hönset inom MRA, moralisk upprustning!

-Jo jag minns honom.

-Skall vi skoja med honom i kväll?

-Hur då?

-Vänta till dess han har gått upp med tjejen på rummet så skall vi se vad vi kan hitta på för obehaglig överraskning åt honom.

-Javisst, vad skall vi göra?

-Jag berättar sen! Men du - han har bokat in på 231. Smit upp och koppla bort telefonen i hans rum så blir det ännu roligare.

-Vågar jag det?

-Det är klart att du vågar. Kika in så han sitter i matsalen. Det är knappast nån risk att dom har ätit färdigt, så du har gott om tid. Sno dig, det här skall bli pin livat som kärringen sa som stickade ihop svansarna på sina fyra katter!

Stig kontrollerade i matsalen. Jo grosshandlaren satt där fullt upp-

Det var kanske dom obearbetade känslorna inom en som gjorde revolt och ställde till kravaller och uppståndelse i det undermedvetna?

Han fick fullt upp att göra direkt när han kom till sitt arbete. Det var festafton och på grund av att personalen reducerats en hel del genom direktörens oförskämdheter och dåliga humör behövdes extra hjälp både i matsal och kök. Stig började hjälpa till med dukning och pyntning. När han skulle hämta bestick i köket ropade en av kockarna på honom.

-Vet du var Bertil är nånstans. Kan skulle ha varit här för en halvtimme sen men han har inte synts till.

-Nej, men jag träffade honom för en timme sen.

-Spring till hans rum och se efter om han är där och be honom komma bums om du ser honom!

Stig skyndade iväg, genom korridoren vid personalmatsalen och nerför trappan till källarrummen. Han såg ett par skynda framåt arm i arm i korridoren framför. Paret stannade framför en dörr och gick in i rummet. När belysningen från rummet föll ut i den halvmörka korridoren uppfattade Stig det som om kvinnan var mamma. Vad gjorde hon här nere och vem var det hon var tillsammans med? Stig tog riktmärke på dörren dom gått in igenom och när han kom fram till den, läste han på namnlappen som var fastsatt på dörren. Där stod: *BENGT GUSTAFSSON*. Vad gjorde mamma där? Det var ju charmörens rum!

påstod hon. Hon tror att han skall göra en utlandsresa med henne och dom skall bo på flotta hotell och se alla huvudstäder och sånt. Det enda han kommer att göra är att göra henne besviken. Hon hade fått det mycket bättre med mig! Jag har sparat mycket på banken kan du tro!

-Vad duktigt av dig!

-Tycker du jag skall låna henne pengarna som jag har på banken eller bjuda henne på en sån där resa som hon drömmer om? Jag tror att mina pengar skulle räcka om vi åker tåg.

-Vad tycker du själv?

-Jag tycker om henne fortfarande, men jag tror inte att hon skulle tycka om mig mer om hon fick åka ut. Jag bjöd henne på dansen och då gick hon bara med honom. Det hade nog gått likadant om jag åkt utomlands med henne, fast då fanns ju inte charmören där förstås, men ändå. Det finns andra - överallt!

-Jag tror du har rätt.

-Så du tycker inte att jag skall låna henne pengarna?

-Nej det tycker jag inte.

-Då gör jag inte det, för jag litar på dig! Hon vill ha femtio kronor för att ligga med mig. Tror du att det är värt så mycket pengar?

-Tar hon betalt?

-Hon nämnde det, men det är kanske bara när det gäller mig. Femtio ville hon ha, annars fick det vara, påstod hon.

-Det var det jäkligaste!

-Tycker du? Jamen det kanske är värt det? Hon är så fin! Vad tycker du?

Stig ville inte ens diskutera frågan. Han skyllde på att han måste göra sig i ordning för arbetet och skyndade därifrån. Det var fortfarande en timme kvar till dess han skulle vara i receptionen så han satte sig att fundera på rummet. Varför hade han tyckt att Bertils fråga var så obehaglig? Varför hade han reagerat så kraftigt och nästan rusat därifrån? Det var kanske så att dom frågor och problem som ännu inte var lösta inom en, skapade en extra stark reaktion. Om man då lärde sig att lägga märke till vad man reagerade speciellt mycket på och sedan försökte komma underfund med vad man egentligen tyckte om det som skapat reaktionen, så kanske man mådde bättre och reagerade mindre.

Lund och ingen verkade bry sig om vad som hände med den. Albert hade inte haft några anhöriga och en advokat hade tydligen fått hand om att reda ut försäljning av hus och bohag, för att sedan redovisa behållningen till allmänna arvsfonden sedan hans egna rundliga arvode frånräknats. Stig hade inte några högre tankar om jurister och advokater. Han hade med stora barnaöron lyssnat på mycket i pappas närhet och upplevt hur skrupellösa advokater kunde vara.

När Stig förhörde sig på pastorsexpeditionen två veckor senare fick han beskedet att Albert var begravd. Det hade skett i största hast. Nedgrävd utan några större ceremonier. Prästen beklagade lite förstrött att han inte kontaktat Stig som han lovat och skyllde på stor arbetsbörda och att han inte vetat vart han skulle ringa. Trots att Stig hade lämnat både namn och telefonnummer, som prästen påstod sig ha antecknat. Men - prästen hörde till dom fine, tänkte Stig med ett ledset, ironiskt leende.

Han ägnade sig istället åt Bertil för att döva tankarna och minska sin känsla av saknad. Bertil hade mycket kvar av ilska och sårad självkänsla.

-Hon är dum som en Skanörsgås som litar på den där förbannade charmören! påpekade Bertil en kväll när samtalsämnet, som vanligt, kommit över på Anna. Stig märkte att Bertil använde sig av hans egen beteckning på Bengt. Charmör var en bra beskrivning på Bengt - men charmen var bara en utvändigt polityr och fanns bara när Bengt kunde vinna något på den. Vid andra tillfällen var han helt charmlös och rent ut sagt otrevlig.

-Är du säker på att hon litar på honom?

-Javisst! Hon tror att han kommer att gifta sig med henne. Han har skroderat om hur rika hans föräldrar är och att han skall få överta deras gård utanför Kristianstad så hon drömmer om det redan, det dumma fäet!

-Är hon med barn?

-Nej det var antingen ingenting eller också har hon ta'tt bort det. Hon ville inte berätta.

-Har hon berättat nåt mer?

-Ja hon tala om att charmören ville ha en bil och hon skulle ge honom det hon hade sparat ihop för då kunde dom åka ut och uppleva världen,

23.

Stig sörjde Albert mer än vad han egentligen borde med tanke på deras korta bekantskap. Albert hade varit en fin människa. Det må vara att gästerna på Huset kallades för fina, men som människa betraktad hade Albert varit betydligt noblare. Mamma fick gärna ha sin åsikt om fina människor kvar, men för Stigs del var mammas uppfattning torpederad och hade sjunkit till botten som en stenbumling efter sommarens upplevelser. Stig bestämde att från och med nu tillåta sig lyxen att bilda sig egen mening om sådant som var viktigt. Folk fick tycka vad dom ville om honom, men han tänkte inte gå i ledband hädanefter. Mamma och pappa var kanske auktoriteter till en del, men inte ens dom visste allt och även dom kunde ha fel. Han föredrog att själv bilda sig felaktiga uppfattningar som kunde ändras när han blev äldre, klokare och förståndigare och inte ta över någon av föräldrarnas åsikter obesedd och ogranskad.

Tänk att bara ett par eftermiddagar med Albert hade kunnat ändra honom så! Albert hade inte påstått så mycket utan istället fått Stig själv att tänka, inse och förstå. Det var kanske det som var felet med både uppfostran och undervisning att dom som visste bara försökte överföra sin egen kunskap till dom som skulle lära och inte lät dem uppleva undret att verkligen *förstå*. Det är ju det som faktiskt är det viktigaste.

Stig hade velat vara med på begravningen och varit i kontakt med pastorexpeditionen och andra myndigheter flera gånger, men ingen kunde tala om när den skulle äga rum. Kroppen hade förts till rättsmedicinen i

sommarlovet och klassfesten och lärarnas ålder. Något måste vara fel. Albert var kanske bara virrig, men han hade samtidigt haft ett sådant otroligt minne, in i minsta detalj, av vad Stig berättat. Det stämde inte att ha ett sådant detaljminne och samtidigt vara virrig om annat.

Staketet låg som det gjort när han klev över det förra gången. Albert syntes inte till i trädgården så Stig knackade på ytterdörren men fick inget svar. Han väntade ett par minuter och knackade en gång till betydligt hårdare. Albert hade visserligen inte verkat höra dåligt, men han var kanske i borte delen av huset. Fortfarande ingen Albert och inget ljud inifrån. Stig funderade på att knacka ännu kraftigare, men avstod. Dörren kunde vara lika skröplig som grinden och staketet och han ville inte riskera att demolera Alberts gamla hus. I stället beslöt han att gå runt huset till baksidan. Där fanns säkert köksingången. Han fick böja undan grenar och kvistar utefter husets gavelsida. Ingen hade tuktat dem på åratall och träden och buskarna hade vuxit till nära nog djungelkaraktär. Jodå, köksdörren fanns på gårdssidan och Stig knackade på.

-Vad vill du?

Frågan kom från en plats bakom en hög häck. Stig kunde skymta övre delen av ansiktet på en äldre kvinna. Tydligt grannen.

-Jag skulle hälsa på Albert Frisk.

-Vem?

-Han som bor här!

-Jaså Gubben - inte visste jag att han hette Albert Frisk inte.

-Är han bortrest?

-Ja det kan man säga. Dom kom och hämta´n i morse.

-Vem hämtade honom? Socialen?

-Nej polisen.

-Vad hade han då gjort?

-Vad han hade gjort? Jo det skall jag tala om - han hade döddit! Han låg dö när hon från fattigvården kom, så hon fick ringa polisen. Dom skall ju va me när nån dör så där akava och inte dör på kristet sätt på hospitalet.

Stig kunde inte fatta, inte förstå. Albert hade dött. Kanske dött strax efter det Stig besökt honom eller kanske på kvällen innan budskapet kom på glaset. Var det Albert själv som varit anden i glaset?

-Snälla, snälla Gerda, låt mig! Jag behöver det och du lovade!

-Nej säger jag ju!

-Men snälla, gulliga lilla Gerda. Du lovade att jag skulle få komma till dig och jag behöver det så mycket!

-Nåja, kom då om du tvunget måste, men gå tyst!

-Tack Gerda lilla!

Stig hörde dörren öppnas och stängas och såg silhuetten av tanige Einar smyga över golvet mot Gerdas säng. Han kunde se Einar plocka av sig byxorna på vägen fram och hörde dom dråsa i golvet med ett frasande och nyckelknippsrassel. Einar kröp tydiligen ner hos Gerda med skjortan och strumporna på och det bökades i sängen.

-Gerda lilla!

-Tyst!

-Gerda lilla, du är så fin!

-Tyst med dig och gör det du skall, men fort!

-Ja Gerda lilla!

Det började dunsas och knaka rytmiskt följt av stönanden från Einar. Stig kände hur mamma Asta rullade runt i sängen och sedan blev det tyst. Hon hade lagt händerna över öronen på honom.

Stig somnade och vaknade tidigt. Händerna satt inte kvar längre över hans öron, men han var övertygad om att dom funnits där så länge Einar var kvar i rummet.

Det var kompakt tystnad mellan mamma och Gerda medan dom klädde sig. Stig förstod att ingen av dem ville yttra ett ord så länge han fanns i rummet. Därför skyndade han sig att få på kläderna och hann nästan stänga ytterdörren när den upplagrade reaktionen kom:

-Gerda hur kunde du?

-Vad skulle jag göra? Han ville ju!

Händelsen väckte upp frågor inom Stig. Använde alla kvinnor samma uttryck: ”Ja kom då om du tvunget måste”? Mamma hade sagt det och Gerda också. Var det kanske så kvinnor skulle säga? Var moster Gerda möjligen en något till åren kommen Anna?

Så snart Stig slutat för dagen styrde han kosan till Albert Frisks hus. Han måste prata med Albert om det konstiga budskapet som kommit på glaset. Kanske hade Albert en förklaring. Dessutom ville han fråga om

den med morsan.

-Du ligger innerst, så riskerar du inte att ramla ur sängen! beslöt mamma - och det beslutet var utan apell, eftersom det följdes av förklaringen:

-Du far omkring som en vettvilling i sängen när du sover. Du skulle ramla av om du låg ytterst!

Dom klädde av sig i mörkret. Stig kunde inte förstå vad mörkläggningsen skulle vara bra för. Mamma hade han sett klä av sig många kvällar och moster Gerda hade han hjälpt att klä av för bara någon vecka sen, så dom hade inga hemligheter att visa upp. Det var nog honom dom var blyga att se, tänkte han. Det skulle vara för stor chock för Gerda, ogift som hon var, att se en naken yngling i det snabba skiftet mellan kalsonger och pyjamasbyxor. Så var det säkert!

Det var trångt i sängen för dom båda. Det var inte någon av hotellets breda lyxsängar utan enkla spjalsängar. Stig hade ryggen mot väggen och låg tryggt förpackad mellan den och morsans ryggtafva. Efter en timmes sömnlöshet funderade han på om han skulle kunna vända sig, men gav upp hoppet. Det var omöjligt att göra det i det skruvstäd han befann sig. Då knackade det på dörren. En försynt och räddhågsen knackning. Eftersom Stig inte ville besvara den och mamma och moster sov, upprepades den efter en stund, nu hårdare i följe av en svag, pipig röst som ropade:

-Gerda! Gerda lilla!

Moster Gerda vaknade och vände sig i sängen.

-Vem är det?

-Det är bara jag! Einar!

Stig kände igen Einar Petterssons röst. Vad kunde han vilja så här sent? Samma undran fanns tydligen även hos Gerda som frågade:

-Vad vill du?

-Du lovade att jag skulle få komma!

-Inte i kväll, jag har Asta och pojken här.

-Du lovade!

-Nej! En annan kväll.

-Snälla Gerda, du lovade!

-Nej du hör vad jag säger. Inte i kväll!

22.

Gerda och Asta verkade att ha riktigt trevligt när Stig knackade på. Skönt det, eftersom han fortfarande var omtöcknad av glasupplevelserna. Han var dessutom tacksam att Gerda bjudit mamma på likör, av glaset att döma. Då minskade risken att någon av dem skulle lukta att han upplevt den där glasupplevelsen nummer två.

Var det bluff och bedrägeri han varit med om eller var det självbedrägeri? Glaset hade kanske inte alls stavat fram det där budskapet. Upplevelsen var kanske självsuggestion och inbillning. Nej, nog kom budskapet på det sätt han upplevt det, men vem var upphovsman eller upphovskvinna. Fanns det någon av de andra som kände till Albert och visste hur han uttryckte sig? Det skulle betyda att Albert alltid sade samma saker och att han talat med de flesta i gruppen. Det var inte troligt. Var det Stig själv som trots allt hade styrt glaset? Absolut inte! Han hade till och med släppt glaset under dom tre, fyra sista orden av meddelandet då glaset skrev det där om håret. Nej han var definitivt inte upphovet eller boven! Vem var det då???

Stig hade gott om tid att fundera. Mamma och Gerda hade kommit in på samtalsämnen om gamla ”mindre goda tider” och mamma vädrade sina känslor för slitet och släpet i det otacksamma och dåligt betalda arbetet i den blomsteraffär där hon arbetat ett halvår i sin ungdom. Till slut var dock samtalsämnena uttömda för denna gången och det blev sängdags. Eftersom rummet bara hade två sängar och Stig inte rimligen kunde dela säng med Gerda, trots att hon var smalast, så blev det att dela

något du också, annars tror vi att du har såna hemligheter att du inte vill ha dom avslöjade! Fråga nu! Du slipper inte undan den här gången.

Glaset räcktes över till Stig. Vad skulle han fråga om. Han var inte intresserad att ställa någon fråga och ännu mindre intresserad av det svar som glaset kunde tänkas presentera. Det hela var enbart löjligt. Han kände sig tvingad att säga åtminstone något, så han böjde sig mot glaset:

-Finns det något budskap till mig?

-Nu skall vi se vad vår hemlighetsfulle Stickkan har för andevänner och vad han får för besked den lille gullungen, jollrade en av flickorna och tog glaset och satte det mitt på papperet. Det började röra sig efter en viss tvekan. Först långsamt, sedan allt snabbare med budskapet:

*STOR ANDE LITEN BONING MÖTT HUND SOM TALAR INTE
PRATAR FÖLJER DIG OCH HJÄLPER KLURIGE ALBERT NU
FRISK HÖRS HÅRET?*

Stig satt orörlig. Han fattade ingenting. Vem mer än han kände till vad Albert och han hade talat om? Han själv hade absolut inte fört glaset så någon av de andra måste veta. Men dom verkade inte bry sig om varken budskapet eller Stig. Dom hade nått gränsen där verklighet övergår i överklighet och flippade ut helt och hållet. Stig kände sig minst lika utflippad som dom, om inte värre. För att försöka bli lite klarare i sitt huvud tog han bordsgrannens halvfyllda glas och drack ur allt på en gång. Det sved och brände i halsen, han fick tårar i ögonen av den starka spriten, men den hjälpte! Chocken släppte tillräckligt för att han skulle kunna resa sig och gå därifrån med huvudet sprängfyllt av frågan: "Vem i helskotta kunde veta om Albert Frisk?".

-Se nu funkar det. Du ger bättre kraft än Peter! Se där Peter det var du som sabbade det!

-Äsch trams! hördes det irriterat från sängen. Jag vill ha nåt att dricka.

-Det finns i skåpet. Ta glas till oss andra också. Nu skall vi ställa en fråga! Vem vill börja.

Den andra flickan nickade.

-Jag kan göra det. Jag har ett par frågor som jag gärna vill ha svar på av andarna.

Hon tog glaset mellan händerna och viskade:

-Vad heter killen jag skall gifta mig med?

Alla placerade fingrar på glaset. Efter en kort stund började glaset röra sig och stavade:

-BERT OLSSON KALLE GRAHN INGE JÖNSSON - sen stannade det.

-Herregud Gunborg - jag kommer att gifta mig tre gånger! Får jag ställa en fråga till?

Hon väntade inte på svar utan lyfte upp glaset och viskade.

-Vem är du ande, som styr glaset?

Glaset började nästan röra sig meddetsamma.

-FILUREN JAG HAR MÅNGA SOM TÄVLAR OM KONTAKT

Dom andra ville också ställa frågor till anden, men när Stig blev tillfrågad avstod han. Han tyckte att det var barnsligt och dumt. Glas hade kommit på bordet tillsammans med flera flaskor med både vin och starkare grejor. Dryckerna gjorde frågandet ännu barnsligare. En av killarna frågade till exempel:

-Hur många barn har jag på stan? och svaret blev

-TVÅ DU VET ETT DU INTE OCH TRE KOMMER.

Stig kunde inte tro på sådant. Han tyckte det var höjden av dumhet och hade lust att gå därifrån, men han fick inte.

-Nej gå inte ännu! Det fungerar ju inte om du går så snälla Stig, stanna lite till! bad dom och Stig kunde inte säga nej.

Frågorna ställdes med sludrigare och sludrigare röst och Stig tänkte för sig själv att om det nu var en ande i glaset så blev den nog på pickalurven av andedräkternas spritångor. Sen kom han på att detta faktiskt var höjden av begreppet ”Spirit in the glass”.

-Nej du Stickan! hördes en ostadig röst. Nu får du baske mig fråga

bort stod halvöppen och han hörde glada skratt därifrån. Han drogs ditåt som till en magnet. Kanske var det en fyllefest men det kunde vara något trevligt också.

Stig kikade försiktigt in genom den halvöppna dörren. Fönstret var täckt av en filt och rummet svagt upplyst av ett stearinljus. Runt bordet satt två yngre män och två flickor. En av flickorna tittade upp och fick syn på honom.

-Hej, kom in! Du får hjälpa oss med det här! Peter är tvivlare så det funkar inte som det skall.

-Vad gör ni?

-Vi kör med anden i glaset. Det är kul, men det funkar inte. Vi får ingen bra kontakt.

-Vad är det för något?

-Har du aldrig kört med anden i glaset? Man har bokstäverna skrivna på ett papper - se här! Så har man ett upp och nervänt glas som man värmer på ljuslågan och ställer frågor i och sen får man svar från andarna!

-Hur får man svaren?

-Jo vi lägger ett finger var på glaset, då börjar det röra sig över papperet och går från bokstav till bokstav och stavar fram svaret.

-Blir det nån svar då?

-Det brukar det bli - men i kväll går det inget vidare. Du ger nog bättre kraft än Peter, du får ta hans plats. Peter - lägg av nu med tramsandet och gå och sätt dig på sängen! Vad heter du förresten? Jag vet att jag har sett dig i matsalen flera gånger.

-Stig.

-Jaha! Astas lille grabb, va? Ja då vet jag, hon har pratat mycket om dig!

Stig stelnade. Vad hade mamma berättat för henne? Kanske hade hon sagt detsamma som hon hade sagt till Anna. Stig hade gärna velat fråga - men han vågade inte ta reda på sanningen.

-Så ja, lägg nu ett finger här på glaset men bara jättenätt. Tryck inte! Vänta, det rörde sig lite! Gjorde det inte? Var det nån av er som förde på glaset? Se nu rör det sig!

Glaset gick från bokstav till bokstav och stavade fram:

-HEJ OCH VÄLKOMNA NU KUL

kunde acceptera Alberts tro på flera liv, Livens skola var egentligen en fin beskrivning. Livets meningslöshet skulle försvinna helt om inte människan uppstod i befruktningsogonblicket och förintades i dödsögonblicket. Om någon odödlig del, själen, anden eller personligheten återföddes till liv efter liv. Där skulle varje liv ju bli som en termin i en skolgång som Albert hade sagt. Skolan skulle bli svårare och svårare för varje termin precis som den vanliga skolan, där folkskolan var lättast, gymnasiet svårare och universitetet allra svårast.

Stig väcktes ur sina funderingar när mamma reste sig för att gå och förbereda middagen, sen återgick han till sina tankar.

Han retade sig över att Albert så ofta gett sina svar i form av frågor. Fast det var klart - då fick Stig själv tänka till och det kanske var nyttigt. Det här med tankeöverföring fascinerade honom. Tänk att kunna uppleva andras tankar och känslor klart och tydligt. Att kunna påverka andra med sin tanke. Stig dåsade bort i spekulerande över möjligheter och risker och fann att *om* tankeöverföring fanns, fungerade och kunde tränas upp, så skulle användningsområdena vara obegränsade.

Filosofierandet absorberade honom så mycket att han höll på att drömma sig över middagsmålet. Han fick snabbt på kläderna och kom till matsalen precis innan mamma och Anna bar ut resterna.

Han laddade upp en rejäl portion och tog för säkerhets skull en extra tallrik med nästan lika mycket om inte det första berget skulle räcka. Medan han åt försökte han pejla vad mamma och Anna gick och fundrade på. Det verkade inte fungera. Han upplevde inte ett förbaskat dugg.

Mamma Asta kom förbi matsalsdörren.

-Jaså du sitter kvar. Bra att jag fick tag på dig! Jag glömde tala om att pappa fick ett arbete i Eslöv hos Stengårds, så han tog ledigt och åkte med tvåtåget. Jag vill inte att vi ligger ensamma på rummet i natt så jag har pratat med Gerda. Vi ligger över hos henne. Kommer du till hennes rum sen? Dröj inte ute för länge!

-Okej.

Stig väntade en liten stund. Han hade tänkt ta en promenad utefter stranden så här på kvällskvisten. Det kändes så skönt när vinden mojnade och det blev helt stilla. Men klockan var bara halv åtta så det var för tidigt ännu. Stig gick upp på rummet en stund men en av dörrarna längre

21.

Dagen efter blev en funderingarnas dag. Frågan om hårljudet satt fortfarande kvar, alltså obesvarad. Det fanns egentligen inte mer än ett svar på hur hår låter när det växer och det var ”Inte alls” - men var svaret så enkelt? Det fanns kanske inget svar alls! Han grunnade även på att Albert skulle ha sommarlov och klassmöte. Han hade sommarlov året runt, pensionär som han var. Så många klasskamrater kunde han väl knappast ha kvar, så gammal som han var. De flesta av hans gamla skolkamrater borde vara döda eller i varje fall så skröpliga att dom inte kunde åka till någon klassfest. Sina lärare kunde han i varje fall ingalunda tänka på att träffa. Om Albert själv var 85 så måste hans lärare vara över hundra. Stig bestämde sig för att fråga om det här när dom träffades på eftermiddagen.

Klockan tre, när han precis var på väg att bege sig till Albert, kom mamma och ville att han skulle följa med till stranden. Stig ville egentligen inte. Det hade varit mycket intressantare att gå till Albert, men han var van vid att lyda så han protesterade inte mer än inom sig. Han visste ju med sig att det aldrig skulle uppfattas som giltig anledning att gå till Albert. Mamma skulle i stället försöka att än en gång få honom att lova att aldrig besöka Albert igen och något sådant löfte var han inte beredd att ge.

Det blev en slö och händelselös eftermiddag. Mamma och han pratade inte mycket. Stig tänkte desto mer. Livets skola eller, om man

Albert vinkade hela tiden medan han gick mot dörren och han stod kvar i dörröppningen ända tills Stig försvann bakom buskarna och träden.

Albert som skrattade mjukt.

-Nu förstår du kanske vad jag menar med att man skall tala och inte prata. När man verkligen talar då är själen med i samtalet och individers själar kommunicerar även ordlöst. Till slut är munnens tal överflödigt därför att själskommunikationen tar över mer och mer, ordrikare och med rättare, subtilare och finare känsla. Jag har upplevt din själskommunikation redan från början och jag är glad över att du nu kan uppleva min.

-Är det sådant som kallas för tankeöverföring?

-Ja, men det är mycket mer än så, det kommer du att upptäcka!

När genomgången var slut stod solen lågt och skuggorna började djupna i trädgården. Stig kände sig totalt uttömd på krafter samtidigt som han upplevde det som om han fått en rejäl injektion av energi och självförtroende.

Albert såg däremot inte alls trött ut. Han verkade ha levt upp under samtalet.

-Tack för ditt förtroende! utbrast han hjärtligt. Det var säkert femtifem år sedan någon gav mig sådan tillit sist! Det uppskattade jag!

-Tack själv för att du lyssnade och hjälpte mig!

-Ingen orsak. Har jag kunnat vara dig till stöd och hjälp är det jag som har vunnit mest och det hade jag inte förväntat mig när jag nu står inför min långa semester tillsammans med gamla vänner, bekanta och lärare.

-Ska du ta semester?

-Man kan väl nästan kalla det klassfest på sommarlovet. Jag ser fram emot det - mer än jag gjort de andra gångerna, vad jag kan komma ihåg. Nu min ädla själ skall jag dra mig tillbaka och njuta min epilog och du skall leva väl. Jag kommer nog inte att släppa uppsikten över dig. Jag kanske kan vara dig till stöd och hjälp framöver!

-O ja, jag vill gärna komma tillbaka och prata med dig!

-Inte prata! Det gör bara dom som inte anser att själens förståelse och gemenskap är viktig. Tala! Så som du och jag har gjort idag. Lev nu väl och fortsätt på din inslagna stig, Stig. Du har väl tänkt på att ditt namn är synonymt för sökarens smala självupptrampade och snåriga livsväg? Du kommer aldrig att fara på trons allfarvägar och det kommer att göra ditt liv svårt men fullödigt och intressant! Godnatt!

-Ja just det! Vår Herre är inte så oduglig lärare som du tycks tro! Livet ger dig alltid chansen att studera mer ju mer du tillägnat dig. Vilka är dina övriga bördor menar du?

-Vad menar du med bördor?

-Vilka problem har du med dig själv och din omgivning?

-Inga alls!

-Nu talar din mun och din själs utstrålning med kluvna tungor! Din själ berättar om sorg, själavända och bedrövelse och din mun förnekar. Vilken röst skall jag lita på? Lita på gamle Albert, han har upplevt det mesta under sina liv och har kanske hjälpen som lindrar dina kval.

Stig funderade ett par minuter om han skulle berätta för Albert om allt som han upplevt på Huset, om Lena och Anna och hur dom fine betedde sig. Om han skulle berätta om sexhändelserna och sina känslor kring dom och om sin rädsla att vara dum i huvudet och allt annat som oroat och bekymrat honom. Han hann inte tänka färdigt förrän han redan hade börjat berätta. Orden rann av honom och dom undanträngda känslorna färgade hans berättelse. Albert satt helt lugnt och tyst och lyssnade intensivt. Stig hade aldrig träffat någon som kunde lyssna så inlevelsefullt.

Efter det att Stig slutat tala satt Albert tyst en lång stund. Sedan tog han upp detalj efter detalj och de analyserade dem tillsammans. Stig häpnade över Alberts goda minne. Han kom ihåg alla detaljer och när han tog upp ett nytt objekt använde han Stigs egna ord. Han gav inga råd och han gav inga anvisningar men lät Stig formulera om många av sina frågor och en del av sina påståenden. Genom att använda andra ord fick problemet ett nytt och annorlunda utseende och Stig kunde ibland direkt förstå hur fel han hade tänkt eller känt. I andra fall insåg Stig att han tagit på sig ett ansvar som han inte borde ha tagit på sig. Hela tiden behandlade Albert honom med respekt och verkade uppfatta hans problem som viktiga och betydelsefulla. Albert slog inte bort ett enda som futtigt eller dumt trots att Stig ofta var generad över att dom kanske var bagatellartade och tramsiga. Stig blev förvånad flera gånger när han själv först fick en tanke i huvudet och sedan Albert ordagrant uttalade samma sak. Efter några gånger kunde han inte låta bli att tala om det för

så är det din egen orättvisa mot dig själv.

-Så kan det väl inte vara. Jag får aldrig bestämma över mig själv!
Nästan aldrig i varje fall.

-Jaså måntro det. Vem bestämmer vad du tänker, känner, tycker och tror på då?

-Det gör jag själv förstås - men allt annat!

-Vilket annat? Det finns inget annat av vikt. Liv är tanke. Själ är insikt. Ande är växande. Erfarenhet är livsvägen. Tro är kompassen. Vad kroppen gör är i stort sett oväsentligt och likgiltigt. Den är bara ett verktyg, ett redskap och en tillfällig själens hantlangare som du lägger av förbrukad när du är färdig att gå vidare. Basta!

Vänsterhanden for ut med handflatan upp. Albert låtsas-spottade i den och drämde den knutna högerhanden i handflatan.

-Vem är dina plågoris och vilka är dina fysiska bördor? undrade Albert och lät sina skarpa, genomträngande ögon svepa över Stigs ansikte.

-Mamma är jobbig. Hon behandlar mig som en femåring!

-Det ger dig val!

-Hurdå val?

-Du har gett dig själv möjligheten att bli slav eller herre och dessutom göra val av egen kraft och utan hjälp!

-Hur har jag kunnat ge mig själv den möjligheten?

-Genom att välja henne som din mor naturligtvis.

-Det har jag väl inte! Jag har väl inte kunnat välja vem som skall bli mor till mig!

-Jaså måntro det. Du tror alltså att Vår Herre utformat de viktigaste inslagen i våra liv som en slumpens slätter. Nej du min unge man med åldrig ande, där får du allt ge Den Högste litet mer kredit och anseende. Det är han värd.

-Det låter egendomligt!

-Är alla lika duktiga i din klass?

-Nej. Några har svårt att hänga med och andra har kommit så långt att dom läst slut böckerna och fått andra böcker som är svårare.

-Dom som då har fått dom svårare böckerna, har dom fått det som straff för sin duglighet?

-Nej, dom kan ju lära mer när dom kan läsa före.

Dom satte sig vid det skrangliga trädgårdsbordet under äppelträden. Pinnstolarna var avflagade och färglösa, men faktiskt riktigt bekväma.

-Vad var det du behövde hjälp med igår? Jag fick aldrig reda på det.

-Behövde hjälp med? Behövde jag hjälp med nåt?

-Ja, du sade det när du kallade på mig.

-Det har jag förglömt. Mitt minne är inte vad det aldrig har varit ser du.

-Jag har funderat på den där frågan som du ställde till mig om håret.

-Jaha och har du fått svaret?

-Nej, jag kan inte komma på det.

-Du menar att du har tänkt på det?

-Javisst!

-Sluta med det du ljusa själ i dunkelt emballage! Du får aldrig fram svar på dom stora viktiga livsfrågorna om du tänker på dom inte!

-Vad skall jag då göra om jag inte skall tänka på dom?

-Du skall bara plantera frågan i din själs trädgård. Sen kommer svaret när du är mogen för det och förtjänat det genom vederbörliga, prövningar och utveckling.

-Det låter konstigt!

-Vilka värdefulla insikter har du fått gratis under dina liv. Inte en enda! Varje viktigt svar kostar mycket!

-Kostar?

-Ja i möda, tårar, ångest, vända och lidande.

-Hur menar du?

-När du började skolan. Hade du svåra läxor och prov då?

-Nej, vi lekte mest!

-Just det. Sista året nu i skolan. Lekte ni mycket då?

-Nej då var det en massa plugg och prov och dom var svåra.

-Just det du högt utvecklade väsen. Ju mer du har lärt i skolan desto svårare blir proven, inte sant?

-Jo det verkar så.

-Livet är precis likadant. Ju mer du lärt och insett desto svårare blir läxorna och desto mer lidande kräver det fortsatta inlärandet.

-Så orättvist!

-Kalla inte Vår Herre orättvis! Han vet inte av någon orättvisa! Han har bara låtit dig själv bestämma över ditt liv. Finns det någon orättvisa

rätta om Albert. Berättelsen svallade över av superlativer om hur intressant, intelligent, klurig och snäll Albert var. Mamma blev inte alls imponerad. Hon ville inte se bekantskapen med Stigs ögon utan började hetsigt och aggressivt avråda honom från att besöka gubben igen. Stig fick absolut inte ge sig i lag med gamla fula gubbar. Man visste vad dom hade för baktankar och avsikter. Stig kunde bli fördärvad om han inte lydde och höll sig ifrån den där Albert.

-Du måste lova mig att inte hälsa på honom igen! Stig, hör du på! Du måste lova! Nu lyder du mamma!

-Nej jag vill tala med honom igen! Vet du - han har haft en hund som kunde tala, fast inte prata!

-Jag vill inte höra på tramset. Nu är du så god och lovar mig att *aldrig* gå dit igen! Hör du det Stig! *Aldrig!* Han är säkert en ohederlig suput. Han är utan tvekan obildad, okultiverad och simpel. Han kommer att locka dig i fördärvet! Lova nu att du inte går dit! Du får inte umgås med sådant patrisk! Lova! Stig, nu lovar du mamma att du inte går dit!

Han försökte först glida ifrån svaret men mamma var påstridig. Hon ville ha hans löfte. Ett löfte som han absolut inte kunde ge. Räddningen kom när Bertil råkade stöta ner en stor kruka lingonsylt från självserveringsbordet. Mamma fick rusa upp och ta hand om förödelsten innan folk började trampa i det och sprida det röda guldet över hela matsalen. Stig var glad över att ha sluppit ljuga.

Kvart över tre stod han utanför Alberts hus. Det verkade som om Albert suttit och tittat efter honom i fönstret för han öppnade dörren innan Stig hunnit fram.

-Vad roligt att få besök två dar i rad, det har jag minsann inte fått på dom sista tjuugoåttan åren. Skall vi sitta ute i parken eller föredras det att sitta i någon av salongerna?

-Det får du bestämma Albert.

-Kommer du ihåg vad jag heter också? Vilken njutning att höra för ett par gamla öron som inte lyssnat på en mänsklig röst på dom sista tio åren.

-Men jag var här igår och då hörde du min röst!

-Jaha, hm. Måntro det! Vi sitter här ute. Det är en beskedlig vind och solen är inte så skarp så man riskerar att bli neger.

20.

Stig vaknade morgonen därpå med Alberts kluriga fråga roterande i huvudet. Han hade i drömmen vridit och vänt på de gåtfulla orden ”Hur låter ditt hår när det växer?”. Något svar på frågan hade han inte fått. Han hade många gånger somnat in med en olöst, och som han tyckt olösbar, fråga och vaknat upp med lösningen helt fix och färdig på morgonen. Så inte denna gången.

Nu hade han fullt upp att göra fram till klockan tre, men var fast besluten att då omedelbart smita och hälsa på Albert igen.

Förmiddagen försvann raskt med skoputsning, frukostar och flagghissning. Det hade varit lite tyst den senaste veckan. Restaurangen hade tydligen tagit ut sig förra festkvällen och körde nu på lågvarv. Servitörerna och servitriserna klagade över att inkomsten uteblev och de drällde överallt i personalutrymmena sysslösa och irriterade. Direktörens glädje för en vecka sedan hade bytts till aggression. Han drog sig inte för att be vem som kom i hans väg att flyga och fara för, som han sa: ”Ni är bara en onödig, obehövlig och onyttig belastning för ekonomin”. Några, som hade möjlighet att få annat arbete, tog honom på orden och slutade och for därifrån. De andra hade inget annat val än att stanna och uthärda den otrivsamma stämningen och hoppas på bättre tider. Känslorna av uppgivenhet och olust ökade dag för dag, men påverkade märkligt nog inte Stig i någon nämnvärd omfattning.

Vid lunchen hade mamma Asta så litet att göra att hon satte sig vid Stigs bord och åt samtidigt med honom. Stig kunde inte låta bli att be-

-Hur vet du då att det inte hörs?

-Det kan ju inte höras!

-Nähä, det tror man på bland populasen. Men vi som klättrat på den mänskliga utvecklingens magyrusstege och lämnat de första jordbundna stegpinnarna, vi kan höra och ana och se och veta och känna och förstå mer än så. Basta!

Handflatan upp - låtsas-spottning och dask med knuten näve, samtidigt med ordet Basta. Sen satt Albert en lång stund och bara tittade på pojken. Rakt in i ögonen. Stig, som inte brukade kunna titta folk stint i ögonen någon längre stund, blev förvånad över att han kunde möta Alberts skarpa blick utan obehag. Han *kunde* helt enkelt inte släppa ögonkontakten. Så fnös Albert till och torkade sig med baksidan av handen runt näsan.

-Så du nobla själ i simpel kostymering, nu skall jag dra mig åter till mina gemak för några timmars vistelse i visionernas landskap i Utopias vackra land för att samla krafter till ett ytterligare dygn i denna andliga kindergården. Hälsa gärna på mig i morgon när du vill, det är ingen som har hälsat på mig dom sista tjugofem åren.

Albert reste sig mödosamt och stapplade in i farstun. Stig stod kvar en god stund helt omtumlad av allt obegripligt som den gamle hade sagt. Ändå kände han på sig att det nog fanns något värdefullt i orden som verkade så vansinniga.

Han började långsamt gå tillbaka, klev över det nedfallna staketet och fortsatte tankfullt förbi stationen. Först när han var nästan framme vid Huset slog det honom. Albert hade velat ha hjälp med något, men Stig hade inte fått veta vad det gällde.

gör jag visst inte. Basta!

Albert sträckte ut vänsterhanden med handflatan uppåt och spottade på låtsas i den och drämde sen ner den knutna högernäven i handflatan samtidigt som han ropade ”Basta”. Stig borde ha blivit rädd för den här gubben men han kände inte det minsta rädsla eller obehag. Albert hade genomträngande ögon, men dom såg snälla ut och gav Stig en känsla av ro och glädje.

-Kunde Kyllan verkligen prata.

-Nej prata kunde hon inte.

-Men du påstod att hon kunde berätta. Då måste hon väl ha kunnat prata.

-Nej prata kunde hon inte, men hon kunde tala.

-Vad är det för skillnad? Det är väl samma sak?

-Nej du store ande i liten kropp - det är allt skillnad det. Prata är mänskligt och i dom flesta fall onödigt och leder bara till missförstånd och osämja. Tala däremot är en konst och kan användas av alla som har en själ som där är nåt med.

-En själ som det är nåt med, vad betyder det?

-Kvalitet. Kvalitet helt enkelt. Inget halvfabrikat som Vår Herre från början har utrustat oss med och som det är vår främsta uppgift att förädla, utan en skolad kvalitetssjäl. Skolad i Vår Herres förnämliga livsskola där du kanske har gått många fler terminer än vad jag har gjort.

-Terminer?

-Ja visst. Dom som vanligt folk kallar liv och som dom stackarna tror att dom bara har ett av och har ett fasligt bry med vad dom skall fylla det med. Och sen gnäller över att det är så kort.

-Jag förstår inte ...

-Försök inte, du höge ande i låg förklädnad. Du förstår alldeles precis vad jag säger och vad jag menar för det har din själ talat om för mig för länge sedan.

-Nej, jag förstår inte ...

-Då lämnar vi det i din själs trädgård att gro, växa och bära frukt. Har du hört efter hur det hörs när ditt hår växer?

-Nej - det hörs väl inte.

-Har du lyssnat ordentligt?

-Nej.

-Det vet jag att du inte gjorde. Jag har varit rädd i flera år att nån hund skulle pinka på t för jag visste att det inte skulle hålla för strålen. Det är inget att bekymra sig för, det har stått där så länge så det kan gott få ligga och vila sig nu några år.

-Vad ville farbror ha hjälp med?

-Farbror! Du var mig en artig en! Ingen har kallat mig farbror på dom sista tretti åren. Alla säger bara Gubben så säg du det också.

-Nej det vill jag inte!

-Så så varför inte det?

-Det låter fult!

-Javisst, men det gör väl inget?

-Nej, jag vill inte!

-Då skall du kalla mig Albert! Det har ingen gjort på femti år. Albert Frisk heter jag, men det är det ingen som kommer ihåg numera här-omkring. Nu är jag bara Gubben.

-Vad skulle jag göra?

-Vad du är hialös! Har du brått?

-Nej, det har jag inte.

-Bra, för jag vill gärna ha nån att prata med. Det har jag inte haft på dom sista femton åren sen hunden dog. Kyllan ja, det var en fin hund, det. Trogen som en fästing.

-Fästmö menar du?

-Nej fästmör är väl inte trogna! Åtminstone var aldrig mina det! Nej fästing sade jag. Trogen och släppte mig inte. Inte ur sikte för en minut så när som när tullarens fru stekte köttbullar. Då smet hon ifrån i fem minuter då och då.

-Vad var det för ras?

-Det vet jag inte. Jag frågade henne aldrig.

-Henne? Menar du den du köpte hunden av?

-Nej jag menar att jag glömde fråga Kyllan vad hon var för ras. Jag tror inte att hon berättade det nån gång heller. Hon kanske inte visste det själv ens. Förresten kvittar rasen, det är själen som räknas!

-Kyllan, hunden, kunde hon tala?

-Javisst. Det är klart att hon kunde!

-Nu skojar farbror med mig!

-Nej du, skojat har jag inte gjort med nån på dom sista sexti åren, det

samtal eller gräl avslutades omedelbart när Stig kom i närheten och han kunde därför bara höra korta brottstycken då och då. Det verkade som mamma anklagade pappa för att vara otrogen med någon. Pappa i sin tur anklagade mamma för att göra sig till för några av karlarna i matsalen. Pappa föreföll dessutom tvärlisk för att mamma inte drämt till tafsarna ordentligt på fingrarna och dessutom skällt ut dem efter noter. Det kunde Stig hålla med honom om.

Göran, telefonisten, hade gått som ett lejon i bur en hel vecka. Dagligen ringde telefonisten på telefonstationen och frågade efter honom, men han ville inte prata med henne. Hon påstod att hon var gravid. Göran var far till barnet och nu ville hon gifta sig bums på momangen innan bulan syntes. Göran kände sig snärjd och kunde inte komma på vad han skulle göra för att bli fri. Tydligt hade han kommit på lösningen en natt. På morgonen kom han inte till sitt arbete. Ingen visste var han var. Hans rum var tömt på alla ägodelar. Göran hade flytt - utan att lämna ny adress eller inviga någon i sina planer.

Bertil hade hämtat sig till stor del. Stig hade pratat länge och väl med honom för att få honom att acceptera det som hänt och inte lasta sig själv för misslyckandet. I Bertils själ satt det kvar många taggar som Stig inte kunnat dra ut. Bertil visste att han var annorlunda, men han kunde inte förstå att det hade något med hans bristande framgång hos det täcka könet att göra. Han var människa han med, med mänskliga känslor - kanske fler än folk i allmänhet.

Den ende som under denna tid gav honom något positivt, lugnande och själslyftande var Albert Frisk. Stig hade träffat på honom några dagar tidigare vid en promenad. Gubben bodde i en liten fallfärdig stuga en bit från järnvägsstationen. Han hade suttit i sin igenvuxna trädgård en morgon när Stig kom förbi och kallat på honom.

-Du unge vän, skulle du vilja hjälpa mig med en bagatell?

-Visst! ropade Stig och tog tag i grinden för att öppna den varvid hela staketet inklusive grindstolpar och grind föll ihop som ett korthus. Stig blev helt förtvivlad.

-Förlåt, jag kunde inte hjälpa det. Jag tog inte hårt!

19.

Det gick en hel vecka innan Anna och Stig bytte några ord med varandra igen. Hon undvek honom och han undvek henne, men en dag vid middagen plockade Anna bort porslinet mitt emot Stig och passade på att viska:

-Förlåt att jag var dum mot dig. Jag menade det inte.

Stig trodde att han skulle bli glad över ursakten, men den bekom honom inte ett dugg. De flammande känslor av ömhet som han känt, hade effektivt kvävts och kylts ner och det hade nog behövts en amerikansk eldkastare att få dem att flamma upp igen. Men eldkastarna var i Korea och i flitigt bruk där efter vad han kunde förstå av radions nyhetsrapportering. De andra känslor han känt fanns visserligen kvar men hade dämpats från vulkannivå till elspisplatta på tvåan.

Det fanns mycket ångest runt om honom. Gerda mådde visserligen bättre i kinden, men fick attacker av oro och gråt och ångest. Hon hade börjat öppna sig för honom och ur berättelserna kunde han utläsa ensamhet, självförakt och livsleda. Sviken kärlek upprepade gånger. Kontroverser med föräldrarna. En strävan till självständighet som till slut blivit en belastning. Besvikelser, svikna löften och därtill ett ökande bruk och senare missbruk av sprit och framför allt tabletter av olika slag. Stig försökte trösta, men hur skulle en 14-åring kunna trösta en 45-åring. Stig tyckte att allt han sa lät fel.

Även mamma Asta och pappa William hade attacker av gråt. Deras

bli avsugna och andra som hade en massa perversa krav, analt och sånt. Det spelar ingen roll var jag kommer har jag sagt - den förbannade skylten sitter där och alla karlar ser den.

-Jag har inte sett den!

-Då är du väl ingen karl då eller också är du blind. Helblind liten oskyldig helkorkad fårskallegosse som tänker med öronen och som tror att pitten bara är att kissa med!

Stig kunde inte förstå varför Anna lät så elak. Han ville bara trösta henne och hjälpa henne, men det verkade som om hon ville vara nedrig och såra honom, för hon fortsatte:

-Du pippar kanske bara morsan, du! Kryper in i samma hål som du kom ifrån. Fy fan! Du kan nog inte knulla tjejer! Du är nog bög - det är väl därför du inte har stått i kö bland dom andra. Du skulle säkert inte klara av det om du så blev bjuden fitta på silverfat.

Hon sträckte ut benen och särade på låren. Hon hade inte några trosor på sig.

-Nå visa nu att du klarar av det för fan! Stick in det lilla du har. Om du nu kan, ditt mesaktiga kräk. Vad väntar du på! Om du inte har ståndare nu så får du det min själ aldrig. Kom och ta mig. Kör in den! Du får det gratis för fan!

Stig rusade hals över huvud ut ur rummet, genom korridoren och uppför trappan. Han kolliderade med någon när han kom upp, men såg inte vem det var. Han var förblindad av känslor, men visste fortfarande inte vilken känsla som var den dominerade.

-O nej det tycker dom inte själva, det är bara jag som tycker det. Det är nog mitt eget fel.

-Det kan det väl inte vara.

-Det kan det visst. Har man den där skylten på sig så är det ju fritt fram och karlarna tycks tro att man *njuter* av det dessutom. ”Det kändes väl gott. Det var väl det här du suktade efter” brukar dom säga eller ”Är det inte någon som klarar en gång till? Hon verkar inte till att ha fått nog ännu det lilla nymfomanludret” och ändå ligger man där nästan medvetslös och orkar inte skrika eller slåss eller protestera.

-Det är för jäkligt!

-Tycker du. Ja men det är ju så det är och så har det varit sen jag var liten.

-Det menar du inte!

-Jo jag kommer inte ihåg när farsan han började, jag var för liten då, men efter vad jag minns har det varit så alltid.

-Vilket förbannat svin!

-Nej han har alltid varit snäll mot mig. Han skyddade mig när mor blev full och stridslysten och skulle slåss. Han är den ende jag har tyckt om så där riktigt mycket.

-Han kunde väl inte vara snäll mot dig när han utnyttjade dig!

-Jovisst. Jag ville vara snäll tillbaka så dom flesta gångerna fick han lov. Ibland tror jag nästan att det var jag som lockade honom till det. Det var nog min egen skuld. Jag är nog för utmanande.

-Det kan det väl för tusan inte ha varit. Du var ju alldeles för liten.

Stig blev inte klok på sitt sjäsliv. Så hade han aldrig upplevt sitt inre tidigare. Det var en märklig kombination av känslor. Ömhet och äckel, ilska och förtvivlan, maktlöshet och frälsningsiver. Den kroppsliga känslan han hade, var han däremot helt klok på - han var kissnödig, rejält kissnödig - och han kunde inte gå ifrån henne nu!

-Kan du inte resa nånstans där ingen känner dig och ta jobb där? Så du kommer ifrån det!

-Vad helkorkad du är. Var har du hjärnan? I öronen? Jag kom ju hit där ingen känner mig sen tidigare och redan samma kväll hade alla karlar tagit reda på vilket rum jag har och vilka nycklar som passar i mitt lås. Sen blev det köbildning. Killar som skulle knulla och såna som ville

-Men vad heter han - pappan?
-Jag vet väl inte namnen på allihopa här!
-Menar du att allihop här har legat med dig? Det kan väl inte vara sant? Du driver med mig?
-Nej det gör jag inte alls. Du vet inte hur jag har det!
-Berätta då!

Anna drog sig ännu längre upp mot hörnet och slätade ut och drog i rockklänningen. Gråten hade sinat men hon var rödögd och täppt i näsan.

-Jag har alltid haft det så här, så det skall väl vara så.
-Hur då?
-Att var jag än kommer så dröjer det inte lång stund förrän jag skall ställa opp på både det ena och det andra. Jag kan inte hindra det! Det känns ibland som om det var skrivet med stora bokstäver över hela mig: "Fritt fram killar. Kom och ta mig".
-Men du kan väl för tusan säga nej!
-Tror du inte att jag har försökt det många gånger. Dom bryr sig inte om det och dom är starkare än jag och ibland tvingar dom i mig sprit så jag blir helt borta.
-Du kan väl anmäla det!
-Javisst och kanske råka ut för samma jävelskap som en kompis i skolan. Hon blev utnyttjad av både sin far och sina bröder och sin farsas supkompisar. Hon anmälde dom och det blev rättegång och hon blev utpekad som en första klassens hora. Karlarna hade inte gjort nåt större fel. Det var hon som hade bjudit ut sig påstods det. Efter det blev hon fritt villebråd för alla i stan så hon hängde sig för att slippa skiten. Jag var på begravningen.

Gråten ökade och hon såg ut som ett skadeskjutet, plågat djur där hon satt uppträngd i hörnet. Hon rev av en remsa toalettpapper, snöt sig ljudligt och tog ett djupt andetag.

-Nej det är oss tjejer det är fel på. Ni karlar har aldrig fel och ni har rätt att utnyttja dom som är svagare än ni. Om det bara inte kändes så äckligt och gjorde så ont.
-Har dom varit elaka mot dig?

han hade tänkt att be henne om en förklaring till varför hon hade stuckit ifrån Bertil så kunde han inte underlåta att tycka synd om henne. Hon såg så liten, sårbar och bräcklig ut där hon satt hopkurad på huvudkudden, som om hon försökte krypa in i hörnet och gömma sig. Förelisningarna fick vänta.

-Gråter du?

Stig höll på att bita av sig tungan. Vilken dum fråga. Man skulle behöva vara både döv och blind för att inte uppfatta att hon grät.

- Nej det gör jag visst inte. snyftade hon och gömde ansiktet i händerna.

Okej hennes svar var lika dumt som hans fråga - så då var dom kvitt.

-Äh du gråt inte. Är det någon som har varit dum mot dig?

-Dum mot mig? Nej jag förtjänar allt jag får.

-Varför säger du så? Har någon varit dum mot dig?

-Nejdå. Ingen är dum mer än jag!

-Vad menar du?

Gråten blev mer högljudd och snyftningarna lät hjärtskärande.

-Jamen du Anna, berätta varför du är ledsen!

-Nej jag vill inte!

-Jo gör det är du snäll!

Hon satt en god stund och såg ut som om hon funderade på om hon skulle berätta eller ej. Stig satte sig vid fotänden av sängen och väntade. Han kunde riktigt se hur hon funderade: "Skall!", "Skall inte", "Skall", "Skall inte". Tydligt slutade tankehjulet att snurra på "Skall" för hon lyfte upp huvudet och tittade på honom:

-Jag tror att jag är på smällen! Och jag har inte fyllt femton ännu! Dom tar in mig på barnhem om dom får reda på det!

-Vilka dom? Dina föräldrar?

-Nej dom skiter i mig. Dom på socialen! Dom låser in mig!

-Men är du säker på att du är med barn. Vem är pappan?

-Nej jag är inte tvärsäker men det har gått över en vecka.

-Vem är pappan?

-Hur skulle jag kunna veta det?

-Du vet väl vem du har legat med?

-Javisst.

bli lugnad och känna tryggheten i att pappa inte trodde att det skulle leda till några tråkigheter. Han hade behov av tröst. Därför blev misräkningen stor när pappa inte alls ville prata om saken.

-Det är så långt borta så det är ingenting att bry sig om. Bry dig istället om hur du skall bli bättre i matte till nästa termin. Det var på håret du blev godkänd och nu när du har tid till det så borde du spotta upp dig och läsa, tycker jag.

Eftermiddagen gick trögt. Stig kunde följa nyhetsutsändningarna men de gav ingen balsam mot hans oro. Till slut ägnade han sig själv en halvtimme. Han behövde upptuktelse, tyckte han själv. Denna halvtimmes inre dialog där förnuft, förstånd och logik fick konfronteras med känslor, reaktioner och rädslor ledde till att förnuftet segrade och rädsorna fick stryka flagg, förvisade till den redan överfyllda känslotunnan inom honom. Det är inte alltid som förnuftet är förnuftigt.

Äntligen blev klockan tre och han var fri för dagen. Han hade frågat vilket rum Bertil hade och fått en diffus beskrivning. Stig gick ner i källarvåningen. Det var första besöket där nere och det fanns en faslig massa dörrar. Den beskrivning han fått, stämde inte så han började leta efter visitkort eller namnlappar. Där det inte satt någon namnuppgift knackade han på - men ingen var inne i dom rummen så han fortsatte sitt sökande. I slutet av korridoren knackade han på en dörr utan namnlapp och hörde Annas röst:

-Ja kom in då!

Stig tvekade om han skulle öppna och tala om att han sökte Bertil.

-Kom in då, är du blyg?

Han ville inte erkänna att han var blyg så han öppnade dörren.

-Hej!

-Jaså är det du. Det var en överraskning. Har du äntligen hittat hit. Det tog tid! Du är kanske inte så bortkommen som du verkar. Fast du kommer allra sist. Alla andra har redan varit här!

-Vad menar du?

-Jag menar vad jag säger. Alla andra karlslokar har redan varit här för att knulla. Du är nog den siste.

Anna började gråta och trots att Stig varit arg på henne och trots att

på en handfull koreaner. Det kriget är slut innan sommaren är det, sanna mina ord. Även om ryssarna ger nordsidan lite hagelbössor så sopar jänkarna manegen med dom inom en månad, lita på mig!

Stigs minnen från världskriget var diffusa. Det började när han var tre år och slutade när han var nio och trots att han i viss mån förstod innebörden av ett krig, så var kriget i hemmiljön med pappa mobiliserad, mamma hispig och senare den hotande konkursen betydligt mer närliggande och verkliga än ett krig långt borta. Han brukade visserligen rysa när han hörde de tyska extranyheterna som alltid inleddes med orden "Achtung, Achtung" .. men eftersom han inte förstod språket så var det mera en känsla av obehag och ibland skräck än någon ingående vetskap om det otäcka som hände. Enda gången han kom kriget nära var en dag i åttaårsåldern när en stor amerikansk flygande fästning med hackande motorer strök ett par hundra meter över taket på deras villa och besättningen hoppade ut så att han såg alla fallskärmarna veckla ut sig. Fallskärmarna och dom sprattlande kropparna undertill som försökte undvika järnvägens elledning, var spännande. Men de skrikande och skräckslagna tanterna i husen omkring och dom hafsigt utrustade hemvärns-gubbarna som dök upp som gubben i lådan överallt ifrån, var skrämmande. Krig var dock inte romantiskt för Stig som det var för många av hans kamrater. Det var skräckfyllt. Visserligen var kriget i Korea på andra sidan jorden, men bara vetskapen om att det fortfarande ansågs att krig kunde lösa konflikter var skrämmande, onormalt och vrickat. Stig vågade inte tro att Urbans uppfattning var att lita på. Kriget i Korea skulle nog fortsätta även när sommaren var slut.

Matsalen var inte halvfull då Stig anlände till lunchen. Bertil var inte där. Han hade inte syns till sedan lördagskvällen och Stig beslöt att söka upp honom i hans rum när han slutat för dagen. Charmören satt vid ett fönsterbord. Han såg ut som om ingenting hade hänt, men Ingrid, den blonda 25-åringen, satt inte längre bredvid honom. Hon satt i andra änden av matsalen med ryggen mot honom. Anna var ledig den dagen - det hade mamma talat om.

Själv kunde han för omväxlings skull sitta vid samma bord som pappa William. Han ville prata med pappa om kriget och på något sätt

18.

Måndagsmorgonen blev jobbig. En hel del av gästerna hade stannat över söndagen eftersom lördagskvällens hålligång krävt ett dygns vila och avkoppling inför den kommande arbetsveckan. Fler skor än vanligt stod i korridorerna för putsning och han kunde slagit vad om att gästerna haft skorna med hemifrån, bara för att få dem putsade.

Förutom skor att putsa hade han ett rejält tilltaget antal frukostar som skulle serveras på rummen. Trapporna tog på krafterna och när klockan var tio och allt var klart, kände han sig som om han redan hunnit med hela dagens arbete och mer därtill. Soffan i portierlogen såg så inbjudande ut att han bara måste provligga den. Radioapparaten stod på helt svagt med stilla musik och han kände sömnen komma smygade. Den hann dock inte infinna eftersom en hallåman bröt musiken för en extra nyhetsutsändning. Stig kom kvickt ur sängen. Så kvickt att Urban, som just kom in, skrattade åt honom.

-Skrämde jag dig? Ligg du kvar bara, jag .....

-Schhhh ... Stig satte ena handen över munnen för att tysta Urban och skruvade upp radion med den andra.

-Den amerikanska arméns inmarsch i Korea tidigt i natt har skapat stor oro .....

Nyhetsuppläsaren beskrev bakgrund, händelseförlopp, reaktioner och annat i anledning av att USA överraskande invaderat Korea. Urban och Stig hörde på under tystnad. När programmet slutat vred Urban munnen i en liten spefull grimas.

-Tja, det skall väl inte vara någon match för jänkarna att få ordning

Champagnen flödade. På de flesta bord stod magnumflaskor med den skummande drycken som kunde vara så förrädisk. Umgängestonen blev lättare och lättare - ja så lätt att ett par av gästerna till och med hade sagt "Hej" till honom när dom gick förbi. Orkestern spelade smeksamma tangomelodier och rytmisk österländskinspirerad dansmusik. Dansgolvet var så svagt belyst att Stig bestämde att om han någon gång i framtiden skulle besöka ett sånt här ställe, så skulle han kanske mig ha pannlampa så han kunde se var han trampade.

Trummorna gav en lång och ljudlig trumvirvel och trumpeterna stämde upp i en fanfar och kvällens tävling i magdans utlystes. Vem som helst av damerna fick delta och fanns det någon modig man som ville ställa upp så var det tillåtet. Det gick ganska trögt med rekryteringen trots all skumpa som blivit konsumerad, men efter flera minuter kunde den första magdansösen börja sin uppvisning. Stig tyckte det verkade amatörmässigt. Han hade visserligen aldrig varit i orienten och sett äkta proffsig magdans men han trodde i varje fall att det skulle se bättre och graciösare ut. Han slapp lida så länge eftersom Bengt kallade på honom. I dörröppningen ut mot restaurangköket stod Bertil och väntade på honom. Storgråtande och med sönderriven kavaj och trasiga byxben.

-Den jävvvelen, han tog Anna ifrån mig! ulkade han. Hon följde jju med mig. Det var j jag som bjöd henne. Det var j jag som betalade och så går hon med honom den jävvvelen.

Resten av kvällen, tills Stig absolut måste vara uppe på rummet, gick åt till att lugna och trösta Bertil. Anna hade lämnat honom mitt under kvällen utan ett ord till förklaring. Charmören hade lagt beslag på henne, och gått till handgripligheter mot Bertil när han protesterade. Han hade blivit ordentligt genompryglad och Stig fick god träning både som samtalsterapeut och sjuksköterska innan kvällen var slut.

bollades från den ene till den andre. Alla turades om att klämma henne på bröstet, kyssa henne eller ta henne mellan benen. Runt, runt for hon från den ene till den andre, utan avbrott. Alla gastade och skrek fräckheter och könsord. Dom verkade tävla med varandra om vem som kunde vara grövst och fräckast i mun. Högljuddast av dem alla var charmören som tycktes dirigera och styra dom andra. Stig kunde inte se hur Anna själv reagerade, om hon grät eller skrattade.

Stig klämde sig snabbt förbi och smet ut genom ytterdörren följt av tillrop från några i ringen:

-Hör du pysen, du kan bli med här och klämma pattar om du vill!

-Hjälp till nu grabben. Hon behöver fler som tar´na i dalen!

-Visa lite stake nu för fan, och kom hit och hångla med horungen!

Stig darrade av ilska och kände lust att gå in i ringen och börja slåss. Förbannade avskum! Nog hade Stig drömt om att ta på flickor både här och där - men inte på det där burdusa och brutala sättet. Det skulle vara smekningar - inte klämma, nypa eller tafsa - utan kärleksfullt och ömt. Om detta var manligt, tufft och strongt då ville han nog fortsätta att vara den veka ynkrygg, som han ofta blivit kallad.

Vid tiotiden på kvällen sände Stig en tanke till Skanör. Han undrade om Bertil och Anna och dom andra på utedansbanan hade lika trevligt som han själv. Ilskan hade försvunnit och han var helt absorberad av upplevelserna runt om. Karnevalsmaskeraden hade inletts och bara att se de utklädda gästerna komma till matsalen var ett skådespel. Männens föreställande sjörövare och pirater, fantasifullt och detaljrikt. Det var bara träbenen som saknades. Kvinnorna utklädda till haremsdamer. Utstrålade österländsk mystik med exotiska parfymdofter, nakna magar och färggranna fasettslipade stenar i naveln. Stig undrade hur dom fick stenarna att sitta kvar, men den frågan fick han aldrig besvarad.

Det fanns några få undantag från sjörövar/haremsdams-modellen. En del av männen var inte utklädda utan hade smoking eller pingvindress. Några få äldre damer hade vanlig lång klänning och ingen mask. En av männen var utklädd till Hin håle i egen låg person. De små hornen satt på plats och även pipskägget och Stig tyckte sig känna igen Sten Broman, men var inte helt säker. Nu kom han ihåg att doktor Broman hette Sten i förnamn - det skulle han nog aldrig glömma.

hon ville följa med till Skanör i kvväll - och hon tackade ja!

-Va kul!

-Jag har köpt en ny kostym och nya skor, så jag blir fin! Det skall bli så roligt, vvvvet du!

Hans ansikte strålade av triumf. Stackare, det var kanske första gången han riktigt kunde se fram emot något verkligt roligt. Det hade uppenbarligen stärkt hans självkänsla. Stig kunde inte låta bli att hoppas att kompiserna skulle få en trevlig kväll.

Mamma och Anna var fullt upptagna med mathämtning och servisutplockning och ingen av dem hade tid att tala med honom. Så snart Anna hämtade upp använda tallrikar och bestick, var det alltid någon karl som klappade henne på baken eller tafsade på henne på annat sätt. Hon svängde sig lite men verkade inte bli arg eller irriterad. Stig blev däremot både förbannad och ursinnig och det blev inte bättre när han såg att även mamma fick några händer i stjärten då och då. Charmören satt ytterst vid ett av borden och han nöjde sig inte med klappar utan slog armen om livet på Anna när hon gick förbi och drog ner henne i sitt knä och kramade henne - trots att han däremellan fortfarande kuttrade med sin blonda 25-åring som hette Ingrid. Hon var blonderad med vätesuperoxid och hade lösbröst, det hade mamma talat om.

Bertil hade fortsatt att prata om den kommande kvällen och Stig hade lyssnat med ett kvarts öra och lyckats träffa in ett "Hm" eller "Jaså" eller "Tycker du det" på nästan rätt ställen. Det hade nog inte gjort något om han svarat rätt uppåt väggarna för Bertil hade troligen inte uppfattat det. För honom var det allra viktigast att få prata ur sig och Stig hade säkert kunnat ersättas av vem som helst. Kanske till och med av en skyltdocka, utan att det gjort någon skillnad. Stig kände igen pratbehovet. Han hade själv pratat ur sig till en kattunge för några nätter sen. Kattungen ja, den hade han inte sett sedan dess! Han fick nog hålla utkik efter den och kontrollera att den inte hade såriga öron efter allt lyssnande.

Måltiden var över och Stig reste sig samtidigt som det hördes ljud från hallen mellan personalmatsalen och restaurangköket. Han trodde att några hade råkat i luven på varandra men han var tvungen att passera bråkstackarna för att komma ut, så han sköt in stolen under bordet och gick mot ljudet.

Fem, sex män stod i ring i hallen och mitt i ringen fanns Anna som

17.

Midsommarlördagen den 24 juni var solig och varm. Stig skulle arbeta kväll och sov länge på förmiddagen, trött efter två sena kvällar i receptionen. Det var lunchdags när han äntligen blev färdig att klättra ur snarkofagen, stel i kroppen av för många timmars vila på den tunna madrassen i extrasängen.

Det var dags för karnevalsmaskerad. Samtliga bord var reserverade sedan en vecka tillbaka och även beläggningen på hotellsidan verkade vara positiv för direktören som varit på solskenshumör i en hel vecka. Det ekonomiska kriget hade tydligen övergått i någon form av finansiell vapenvila, åtminstone tillfälligt.

Bertil hade hakat på Stig vid varje måltid de senaste två dagarna och velat berätta den glädjande nyheten, om och om igen:

-Du Stig! Jag vvvvågade fråga Anna om hon ville följa med till Skanör på lördag och dansa - och hon tackade ja!

-Va kul! hade Stig svarat varje gång, lite förvånad över att han inte kände någon svartsjuka. Men - han kunde inte dansa och skulle dessutom arbeta. Förresten så var han fortfarande sur på Anna för att hon trodde på mammas amsagor om honom. Mest sur var han ändå helt klart på mamma, för att hon sagt så som hon gjort. Han kände sig utlämnad, försvarslös och utpekad.

Han hade inte väl kommit ner till matsalsdörren förrän Bertil stod bredvid honom.

-Jag har plats vvid mitt bord! Kom! Jag vvvvågade fråga Anna om

dessutom tjej och dom duger bara till att städa, laga mat, passa ungar, tvätta, laga kläder och ligga med, så det så.

-Det är väl inte konstigt. Om du hela tiden var tvungen att passa dina syskon och din mor, så hade du väl inte tid att läsa läxorna. Om du hade mer tid till det nu så skulle du nog klarat av det. Tror du inte det?

-Nej det tror jag inte, för rätt som det är så blir man på smällen och då får man nya bekymmer, när man har en unge att passa.

-Du behöver väl inte bli med barn om du inte själv vill.

-Tror du ja.

-Men har jag inte rätt?

-Du är dummare än tåget! Hur många killar tror du vill ha gummi på och jag klarar inte av pessar och sånt skit.

-Låt bli och ligg med killar då!

-Ah du, gå och göm dig. Hur skall jag kunna hindra det?

-Det är väl du som bestämmer!

-Tror du på tomten också eller är du helt bakom flötet?

-Men - du behöver väl inte ligga med killar om du inte själv vill! Va?

-Vad gör jag om dom vill då pappskalle. Och inte vill använda gummi!

-Låter bli! Vägrar! Ställer inte upp!

-Kyss mig nånstans där det inte syns, va! Du är så jävla korkad så du begriper ju ingenting!

Anna reste sig upp och samlade ihop sina grejor och med en stolt eller ilsken eller förolämpad knyck på nacken gick hon barfota upp mot Huset. Stig satt kvar. Vad hade han sagt för fel? Varför reagerade hon så? Hur skall man bli klok på fruntimmer?

syskonen slutade, då var Stig med igen i verkligheten och locket låg stadigt på plats på den sprängfyllda känslotunnan inom honom.

Anna hade suttit tyst några sekunder och Stig fortsatte sina frågor:

-Vad skall du arbeta med sen när sommaren är slut?

-Jag vet inte. Jag har ju ingen utbildning. Jag kan ju ingenting. Jag skulle vilja jobba i affär och sälja kläder eller smycken eller nåt annat vackert.

-Ja det kan du väl göra!

-Nej jag tror inte att jag får något sånt jobb. Du vet jag är ordblind och lärde mig aldrig läsa eller skriva ordentligt, så jag klarar nog inte ett sånt arbete. Räkna kan jag inte alls.

-Kan du inte läsa och skriva?

-Nej, jag stavar fel alltid. Jag stavar värre än en kråka!

-Jag kan lära dig. Vi har hela sommaren på oss!

-Det tror jag inte. Om jag inte kunde lära det på sju år i folkskolan så tror jag inte att du kan lära mig det på två månader.

-Man kan allt vad man vill. Om du bara vill tillräckligt mycket så klarar du allt vad du bestämmer dig för.

-Tror du själv på det där? Att man kan allting bara man vill tillräckligt mycket?

-Javisst, klart!

-Då är du dummare än jag trodde. Det funkar bara inte!

-Jodå, det gör det visst!

Anna såg trumpen och tankfull ut. Hon var inte alls så söt som Stig hade tyckt från första början. Ansiktet var smalt med spetsig haka och höga kindknotor, men hon såg tård och mager ut. Håret hade blivit vått när hon dök och hängde stripigt - så såg hon nog ut på morgonen innan hon hade kammat sig. Hon hade väldigt mycket fräknar både på näsan och kinderna. Hon vred på huvudet och tittade på Stig med ett uttryck av förakt eller överlägsenhet.

-Du tror alltså att jag skulle kunna bli bankdirektör om jag bara ville riktigt mycket.

-Ja, det tror jag faktiskt.

-Nää du, först och främst måste man kunna läsa, skriva och räkna och det kan jag inte och kan inte lära mig heller, det vet jag. Sen är jag

bok månaden innan - men när dom skulle betalas, då var dom borta. Bankboken var tom. Och han som slitit och släpat hela sommaren, hösten och vintern och samlat papper och tomflaskor till klassens gemensamma reskassa - som dom andra i klassen kunde utnyttja, men inte han!

Nej han visste allt var skon klämde. Hon var överbeskyddande, såg faror och risker överallt och ville hindra honom från att råka illa ut. Hon kanske till och med menade väl, men han kunde inte låta bli att tycka att hon styrde och ställde mer för sin egen skull än för hans. Det fick trots allt vara måtta med beskyddarinstinkterna. Han förstod att det fanns två skäl till att han inte fick resa till Österrike. Det fanns öl och sprit utomlands och hon kunde riskera att lille Stiggeman kom hem som alkoholist efter 14 dagar i syndens Europa. Det fanns dessutom flickor med på skolresan och mammans lille gosse kunde bli förförd Gud bevars. Stig hade inte ens fått lov att gå i klasser där det fanns både pojkar och flickor. Nej pojkklass skulle det vara, det hade mamma bestämt! Inte konstigt att mammans gossar var rädda för allt, framförallt skiträdda för flickor! Men knäckfrågan kvarstod: var det mammans eller gossens fel?

-Vad du blev tyst! Blev du arg?

-Nejdå. Ijög han. Berätta om dina syskon!

Anna började berätta men Stig var fortfarande så upprörd inom sig att han inte hörde vad hon berättade. Tack och lov hade hon mycket att berätta så han fick tid att låta känslorna svalna. Han kunde ganska lätt förtränga obehagligheter. En fördel för stunden kanske, men en stor nackdel för framtiden om man skulle tro hjärnskrynklande och karaktärsdissektörer. "Riktiga karlar gråter inte". Hur många gånger hade han hört det från pappa. Pappa grät inte heller i vanliga fall. Bara när han var berusad men då betedde han sig som en femåring, gnällig, gråtig och ynklig. Nu gällde det att svälja undan gråten. Stig hann till och med att ta några extra djupa andetag för att få bort klumpen i halsen och få stadga i rösten. Det var märkligt egentligen hur många klumpar han haft i sin hals de senaste åren. Klumpfot hade han hört talas om och även sett människor som hade, men han var nog den ende i världen som hade klumphals. Skönt, tänkte han, att vränga till orden är ett bra botemedel och den medicinen behöver inte ens gå genom halsen för att hjälpa, det räcker att den går igenom huvudet. När Annas livfulla berättelse om

-Javisst. Hon får alltid påpeka allt du skall göra, annars blir det aldrig gjort. Du är en drömmare som inte blir färdig till någonting, som får allt du pekar på och alltid kommer i första rummet.

-Har hon verkligen sagt så?

-Javisst. Hon får passa dig i alla krokarna och se till att du inte glömmes att ta på dig skor så du inte går ut barfota, inte glömmes ytterkläderna när det är kallt, inte glömmes att snyta dig, ja allting.

Stig kände sig förödmjukad. Mamma hade berättat om *sin* syn på honom för en vilt främmande människa! Ingående och detaljerat så som *hon* uppfattade det tydligen. Utan att han haft en chans att förklara sin egen syn på det hela. Inte kunnat försvara sig och rätta till den totalt skeva bilden som mamma målat upp.

Bortklemad - javisst, för han visste inte hur han skulle bära sig åt för att slippa alla dessa kvävande omsorger. Han hade verkligen försökt många, många gånger, men då tyckte hon att han var otacksam och elak och fick sina strypanfall som definitivt och slutgiltigt hindrade fortsatta protester eftersom hon annars hotade med att hon skulle dö.

Bortskämd - kanske, eftersom det inte var mycket lönt för honom att ta några egna initiativ. Därför att det då alltid blev fel och skulle ha gjorts på något helt annat sätt. Dessutom kom förmaningarna och påpekandena så långt i förväg att det inte ens var aktuellt att göra det som skulle göras. Hela instruktionslistan blev upprabblad timmar i förväg och repeterad ett flertal gånger innan det blev dags att utföra åtgärden eller uppdraget.

Som får allt han pekar på - nej banne mig om det var sant! Tvärtom! Som får allting som *hon* vill att han skall ha - inte vad han själv önskar. Hur många gånger hade han inte blivit besviken över att något utlovat plötsligt dragits in för att *hon* inte tyckte att det passade eller var bra. Två hett efterlängtade skolresor till exempel. En till Dalarna och en till Österrike, stoppades i sista stund av grundlösa svepskäl. Den ena gången eftersom mamma ansåg han var sjuk. Men han hade ingen feber och kände inga sjukdomstecken och hade till och med avfärds morgonen varit uppe utanför skolan frisk och sund. Stått med tårar i ögonen när skolkamraterna klev ombord på dom stora långfärdsbussarna på väg mot äventyret. Den andra gången eftersom hon inte hade råd till det, påstod hon. Trots att han själv haft dom trehundra kronorna på sin bank-

16.

-Hon är snäll din mamma! sade Anna, reste sig och flyttade sin filt ett stycke närmare honom.

-Tycker du?

-Ja hon är vänlig och intresserad och omtänksam.

-Är inte din mamma det?

-Nä du, det är skillnad som natt och dag. Min är antingen stupfull eller så bakis att hon jämrar sig över huvudvärk och illamående.

-Usch vad taskigt för dig!

-Nja, jag är van vid det. Så har det varit så länge jag kan minnas. Jag skulle önska att jag hade en sån mamma som du!

Stig funderade på att säga till henne att hon gärna fick ta över mamma, för han kunde inte se hennes tjat och ständiga påpekanden som vänlighet och omtänksamhet. För honom var det mer en plåga, ett påhäng och en börda. Han höll inne med sina aggressioner och frågade i stället:

-Hade du verkligen velat det?

-Ja det är klart! Få lov att bli bortskämd och upppassad istället för att alltid behöva ta ansvar själv. Ha nån att prata med, berätta för och få råd och hjälp av istället för att vara den som alltid skall ställa upp. För både henne och småungarna.

-Hur känns det att ha småsyskon? Jag har inga.

-Nej Asta har berättat det. Yngst och lillpojke. Gullungen nummer ett. Lilla efterlängtade sladdbarnet. Bortskämd och bortklemad.

-Har mamma sagt det?

bönder utan även hörde honom. Pappa dök upp bakom sanddynerna.

-Asta! Margareta ringde och ville prata med dig. Det var bråttom påstod husmor som tog samtalet. Det är bäst att du själv ringer för det blir nog inte så bra om jag gör det.

Tack gode Gud, tänkte Stig, du har tydligen lyckats få min syster att leka räddande ängel. Precis vad jag behöver! Kan jag göra dig en tjänst en annan gång så säg till! Stig hoppades att Gud i så fall inte skulle begära för mycket - åtminstone inte mer än Stig klarade av att göra, men en tjänst är värd en gentjänst.

Asta gjorde omvänd avklädningsritual utan dom treminuters solpauserna som hon hade haft vid avklädningen. Väl påklädd i sin grå dräkt med nylonstrumpsömmen rak och de högklackade skorna på, djupt begravda i den mjuka sanden, kunde hon inte underlåta att förmana:

-Stig du tänker på tiden och kommer inte försent till matsalen! Bada inte för länge så du blir förkyld! Och Stig, var snäll mot Anna!

Stig ryckte till som om han hade fått en örfil. Vad menade hon när hon sa att han skulle vara snäll mot Anna. Han hade aldrig varit elak mot någon flicka, varför tjatade hon då alltid om samma fras varje gång han skulle vara ensam med en flicka? Menade hon ..... Nej, det var för otroligt, men ändå! Menade hon att han inte skulle förföra, att hångla eller att ligga med? Han som var så jäkla blyg!

Till Anna hade hon inga förmaningar, bara en vinkning - och sedan var Stig äntligen ensam med flickan!

det skulle. Aastas röst mjuknade betydligt.

-Hej lilla vännen. Sätt dig här bredvid mig, här är gott om plats.

Att det var lika gott om plats bredvid Stig brydde hon sig tydligen inte om. Hon ville väl sitta som en övervakare mellan dem. Ett förkläde som skulle förhindra allt osunt tittande och talande och en garant för moralens upprätthållande.

-Skall vi ta ett dopp? Anna vände sig till Stig. Förmodligen eftersom Aastas klädsel inte såg ut att vara avpassad för vattenbruk.

-Visst!

Vattnet var inte alls lika kallt denna gången. Stig simmade långt ut, så långt att Asta skrek åt honom från stranden och hytte med båda händerna. Anna hade ingen svårighet att följa honom i hälarna. Så vände han och simmade närmre stranden och började dyka och stå på händer. Att det var en form av uppvisning, ett sätt att visa sig duktig, var han helt medveten om, men han kunde bara inte låta bli. Anna skrattade och ville göra likadant men hon fick inte balansen att fungera när hon stod på händer utan föll och plaskade runt gång på gång. Stig hjälpte henne genom att hålla i fötterna, men det blev inte lyckat ändå. Vid ett tillfälle tvärvände Anna så fort att Stig inte hann få undan sin ena hand utan den snuddade vid hennes bröst. Stig blev helt förskräckt. Tänk om hon talade om för mamma att han hade varit närgången. Tänk om hon trodde att han var en snuskhummer som ville tafsa. Hans oro visade sig helt obefogad. Det verkade som om hon inte ens hade märkt att han rört vid hennes bröst.

Efter en stund ville Anna tillbaka till stranden. Stig följde efter med händerna framför badbyxorna. Den lille jäkeln därnere hade som vanligt blivit av mikromorotsformat och han ville inte visa upp ynkedom. Det var därför inte nödvändigt för mamma att påminna honom om våta badbyxor. Han svepte badrocken om sig så snart han kunde.

Det gick en halvtimme. Asta och Anna pratade otvunget med varandra och Stig kände sig utanför. Det var inte så här han hade tänkt sig att det skulle bli. Han skickade upp en bön till någon snäll individ "där uppe" att han skulle få hjälp och blev faktiskt bönhörd. *Gud hör böner* brukade det stå ritat på olika ställen i Malmö, oftast med bokstäverna *der* efter men i det här fallet fick Stig erfara att Gud i så fall inte bara hör

linnets axelband av och linnet fick falla ner på den hopkorvade kjolen. Därefter samma sittställning igen fast nu också en viss putning så att den lilla strimma av magen som syntes mellan behån och kjolen/linnet skulle få sin beskärda del av bestrålningen. Efter ytterligare tre minuter gjordes så sista justeringen: behåaxelbanden krängdes över axlarna och mycket försiktigt drogs armarna igenom så att banden kunde hänga fritt på var sida. Försiktigheten var motiverad av risken att annars den hårda behåkupan kunde falla framåt och blotta den grannlåt som den var avsedd mer att dölja än försköna. Nu var avklädningen klar och solbadet kunde börja.

Stig tyckte det var löjligt att ligga i den varma sommarsolen i slutet av juni insvept i en badkappa bara för att badbyxorna var våta. Dom hade säkert torkat mycket fortare utan badkappa.

-Hej! Vill du spela badminton med mig?

Stig tittade upp och såg en flicka i 13-14årsåldern med två badmintonracket. Hon hade ingen baddräktsoverdel på sig. Hon var mycket solbränd. Dom små bröstet pekade uppnosigt snett framåt/uppåt. Plötsligt blev det mörkt! Mamma Asta hade resolut lagt händerna över ögonen på honom och han hörde hennes vassaste röst:

-Nej det skall han inte alls det! Nu går du härifrån så fort du kan och håller dig borta ur synhåll! Begrips! Nu lyder du!

Stig försökte göra sig fri men Aastas händer satt som klistrade. När hon äntligen släppte greppet var flickan försvunnen. Stig ville protestera mot behandlingen men fann inga ord. Allt han tänkte säga hade låtit fel. Asta däremot fann orden och hon tyckte nog inte dom var fel:

-Oförskämt! Gå omkring och bjuda ut sig på det sättet! Omoraliskt i högsta grad. Och den här stranden som är avsedd bara för de fina gästerna på hotellet och oss. Det måste vara en arbetarunge från Falsterbo, för så bär sig inte fint folks barn åt!

Stig funderade en stund på att berätta om sin syn på fint folks moral men det hade inte varit lönt. Hade mamma fått något för sig så gick det inte att ändra på. Allra minst om det var han - eller pappa för den delen - som försökte protestera mot något hon sagt.

Tack och lov avbröts monologen av att Anna dök upp, klädd i en supersedlig baddräkt med både underdel och överdel. Allt doldes som

15.

Mamma kom först. Stig sprang upp och pekade ut var han lagt sin badrock. Den platsen passade inte mamma. Hon ville flytta tjugo meter längre bort och fick naturligtvis som hon ville, trots att den platsen inte var bättre än den Stig hade valt.

-Skulle Anna också komma? undrade han och försökte få rösten att höras stadig så den inte avslöjade något.

-Ja hon kommer strax. Du har väl inte varit i för länge så att du har blivit kall? Gå inte omkring våt utan torka dig på badrocken! Var har du dom andra badbyxorna?

-Jag tog bara dom här.

-Du vet ju att du inte får gå omkring i våta badbyxor. Du skall byta så snart du har badat annars blir du kall och får blåskatarr!

-Jag har aldrig haft blåskatarr.

-Säg inte emot mig hela tiden! Nåja för den här gången då, men vira in dig i badrocken så du inte blir kall.

Mamma förberedde sig för att solbada. Hon hade en grå dräkt, nylonstrumpor och högklackade skor. Först åkte skorna av och därefter strumporna. Proceduren doldes under en stor grå filt. Sedan rullades den knä-långa kjolen upp till övre lårhöjd, precis där strumpebanden började synas. Nästa steg var att dräktjackan och blusen åkte av. Så satt hon en stund barbent med hopkorvad dräktkjol och därovanför beige linne med vit BH under. Händerna stöttade henne snett bakåt och ansiktet vändes uppåt för att komma så nära solen som möjligt. Efter tre minuter krängdes

än han. Snopp förresten, vilket töntigt ord. Han föredrog att kalla den för "den där nere". De andra benämningarna var antingen för fräcka eller för dumma. Hans mamma kallade den för "kickeln", var hon nu hade fått det ifrån. Fast, det måste han erkänna, när den var så här avkyld, liten och skrumpen som den var just nu, då kunde man mycket väl kalla den för en kikel - det såg den ut att vara!

tagen som han varit av att njuta sin frukost och sina tankar.

-Hm ja så. svarade han och vågade inte titta upp riktigt och möta hennes blick.

-Är du ledig nu på förmiddan?

-Ja, varför det?

-Asta och jag skall bada när vi är färdiga här. Kommer du med?

-Javisst! Jag är där när ni kommer!

Stig höll på att hoppa ur skorna av förtjusning. Äntligen en chans att lära känna och prata med Anna. Taskigt bara att morsan skulle vara med, men hellre det än inte alls. Han blev snabbt klar med frukosten och hann som hastigast ljuga ihop för mamma, som undrade varför han inte varit i rummet när hon vaknade, att han vaknat tidigt och varit kissnödig och att han sen inte kunde somna om så han tagit en promenad istället. Hon svalde storyn. Den var på sitt sätt riktigt, det enda han ljög om var *hur* dags han hade gått.

Han stack upp på rummet, bytte till badbyxor och med den gamla slitna rostfärgade badrocken på armen rundade han Husets borte annexhörn och gick förbi den gamla ruinen ner till stranden. Han var nästan helt ensam på stranden och hittade en lagom stor grop att ligga i. Armbandsklockan stoppade han i badrocksfickan och sprang sedan raskt ner till vattenbrynet. Stig vadade ut i det långgrunda vattnet. Det var kallt trots att solen sken. När vattnet nådde honom till knäna slängde han sig framstupa så att han blev våt och kravlade sedan med händerna mot botten som en krabba ut till djupare vatten. Han älskade att dyka och stå på händer på botten men stannade ofta alldeles för länge i vattnet så att han blev genomkyld och hackade tänder en lång stund efter det han kommit upp på stranden igen.

Han simmade fram och tillbaka. Små turer åt vardera hållet eftersom han spanade efter mamma och framför allt Anna. Tanken på Anna gjorde honom pinsamt uppmärksam på en detalj som störde honom varje gång han badade. Hans snopp drog sig inåt och blev pytteliten av kylan. Den såg ut som en vissen, skrynklig minimorot och det tog lång, lång tid innan den blev normal igen. Om den nu någonsin blev normal. Han hade tittat mycket på andra killar och män när han gick på kallbadhuset i Limhamn och på Ribersborg och tyckte att alla hade mycket större snopp

att, med näsan och munnen inne i kattens varma päls, berätta om sina tankar och sina drömmar och om sina glädjeämnen och besvikelser för den stackars katten. Den var en god lyssnare. Tålmodig, mjuk, varm och spinnande deltagande. Inga protester, inga kommentarer och inga förebråelser. Stig glömde tiden, glömde allt. Timme efter timme gick han utefter stranden i djupa diskussioner med katten och med sig själv och sina känslor. Sakta segade sig solen över horisonten, men han märkte den inte. Först när magen började knorra blev han medveten om omgivningarna. Han hade ingen aning om var han var någonstans eller vad klockan var. Han hade glömt att ta på sitt armbandsur då han smög ut. Både katten och hans armar sov djupt.

Stig letade sig fram till en landsväg och lyckades lifta med en morgontidig bilist till Kämpinge och sedan med en annan till Falsterbo. Han hade hunnit långt på sin nattliga promenad, säkert fyra - fem mil. Det blev flera frågor om katten och eftersom han inte gärna kunde berätta sanningen om nattens promenad drog han till med en raskt hopnickrad rövarhistoria. Katten hade rymt för ett par dar sen och Stig hade annonserat i Sydsvenskan om den. I går kväll hade någon ringt och berättat att en katt varit synlig i området väster om Trelleborg. Stig hade alltså letat hela natten och återfunnit den nu på morgonen. Historien var ganska genomskinlig, men ingen genomskådade den utan ynkade både den stackars katten och Stig som letat hela natten.

Med sin sovande börda i famnen klev han ur liftbilen i Falsterbo och promenerade raskt till Huset. Först utanför personalmatsalen släppte han försiktigt ner katten som yrvaken försvann utefter husväggen. Förmodligen för att vidarebefordra alla Stigs hemligheter till syskon, föräldrar och släktingar i kattfamiljen.

Frukosten var i full gång och aldrig hade choklad och rostat bröd med marmelad smakat så himmelskt som denna morgon. Stig var inte ett dugg trött utan kände det som hans själ både hade blivit tvättad och struken. Nu skulle han akta sig för att få den skrynklad och nersmutsad för fort, tänkte han och log för sig själv över fantasibilden av den rena själen hängande på tork på en tvättlina.

-Vad du ser glad ut så här tidigt på morgonen!

Stig hade inte lagt märke till att Anna kommit fram till bordet, upp-

över rummet till mammas säng. Det dröjde inte mer än ett par minuter så började pappa flåsa och därefter ett kvävt stönande följt av:

-Tack, mamma lilla!

-Jaja, jag hoppas att inte Stig blev störd. Vi måste köpa nya skor till honom snart. Dom gamla har han slitit hål på.

-Javisst, godnatt.

-Godnatt.

Stig var klarvaken. Vad motbjudande och osmakligt! Inte att dom låg med varandra - det var inte onaturligt. Dom var ju gifta. Men att pappa skulle behöva tigga och be på det där taskiga sättet och att mamma verkade så totalt ointresserad. "Ja om du tvunget måste" - vilket djäkla uttryck. Så nedlåtande och föraktfullt! När han fick en fru en gång så skulle han minsann inte behöva tigga och be på ett så lumpet sätt. Han skulle aldrig stå ut med att höra ett sånt uttryck: "Ja om du tvunget måste". Det var inte bättre än en hora "Ja om du bara betalar så ...". Mamma tycktes det kvitta, hon gjorde det uppenbarligen utan att känna någonting alls. Bara det att hon omedelbart efteråt, när man egentligen skulle ligga och krama om varandra och njuta, började prata om nya skor - det var verkligen höjden!

Stig retade upp sig mer och mer och kunde inte somna om. Det var visserligen inte hans problem - men han kände delaktighet. Som en personlig skymf. Som om han själv blivit kränkt. Nej det gick inte att somna om! Han väntade tills han hörde jämna andetag från föräldrarna. Då smög han upp, tog sina kläder på armen och smög ut genom dörren.

Han var fortfarande arg och ledsen, nej han var förbannad - men visste inte riktigt på vad. Ingen hade kränkt *honom* så han borde kunna strunta i det som hänt. Stig försökte gång på gång tala förstånd med sig själv men utan framgång. Ilskan fanns kvar. Han klädde på sig i trappan. Nere på planen framför Huset kom en liten kattunge fram och jamade tyst och tänkte stryka sig mot benet på honom. Han måttade en spark efter den men ångrade sig omedelbart, tog upp kattungen i famnen och tryckte in ansiktet i den mjuka, svarta, doftande pälsen. Katten spjärnade emot en liten stund men började sedan spinna.

Med djuret i famnen började han sin nattliga promenad till sjösidan, förbi badhytterna och ett älskande par, kanske gäster eller kanske någon i personalen. Han brydde sig inte om vilket - fullt upptagen som han var

14.

Stig sov när föräldrarna kom till rummet på nattkröken, men han vaknade innan dom lagt sig. Han ville inte visa att han var vaken. Då blev det bara en massa frågor om vad han hade gjort och hur dags han hade gått och lagt sig. Det orkade han inte med. Han halvsov med ögonen slutna och hörde dem viska dom vanliga frågorna och svaren.

-Skall du gå på toaletten?

-Nej.

-Kan jag låsa dörren då?

-Ja, gör du det.

-Godnatt då. - och ljudet av en hastig puss följt prassel av sängkläderna när de kröp ner i sina bäddar. Sedan blev det tyst en lång stund och Stig dåsade bort men vaknade med ett ryck av viskningen:

-Asta lilla, kan jag inte få komma till dig i kväll?

-Nej är du tokig, klockan är alldeles för mycket!

-Ja men snälla Asta, kan jag inte få det?

-Nej säger jag ju!

-Snälla, snälla! Det var så länge sen sist!

-Jo men .....

-Snälla mamma lilla det kan jag väl få, det går fort!

-Men tänk om Stig vaknar!

-Nej han sover gott, du behöver inte vara orolig, mamma lilla!

-Jaja om du tvunget måste så ....

Stig hörde sängkläder prassla och såg silhuetten när pappa gick tvärs

Mamma hade programmerat honom sen barnsben att alla rika och fina människor var värda respekt och högaktning. Människor med titel, position eller mycket pengar var bättre än alla andra - och i dag hade han alldeles själv kommit underfund med att det nog fanns lika många brackor bland dom fina som bland alla andra.

är de som ägnar sig åt hor, brukar han skriva. Jaja skenhelighet, lögner, bluff och båg är vad det är. Tvi vale!

Stig fick kondomerna och lämnade över dom till grosshandlaren som stod och studsade av otålighet och kanske oro. Stig fick en femma för besväret och gubben försvann uppför trappan. Flickan följde efter, men på behörigt avstånd - det skulle tydligen inte synas att hon var i sällskap med honom och ändå var det så uppenbart.

Musiken tog paus och Stig patrullerade i korridoren. Han passerade kontorsdörren och hörde upprörda röster inifrån och stannade upp för att lyssna. Nyfiken hade han som sagt alltid varit och skämdes inte särskilt över det.

-Ja men något mer måste det väl ändå finnas som du kan göra! Annonsering? Lågbudgetarrangemang? Fler specialerbjudanden? Till vanligt folk - billigare?

-Nej, jag har tänkt över alltsammans. Jag har pratat med revisorn om det och vi kan inte finna någon väg ut. Det går bara neråt och neråt. Kostnaderna blir högre och högre och intäkterna lägre och lägre. Fortsätter det så här så går det med direkt förlust redan nästa år! Det var direktör Bjarrings röst och han lät minst sagt ynkelig, uppgiven, nästan gråtfärdig.

-Varför då inte öppna upp för mer vanligt folk?

-Nej då kommer vi att förlora våra stamkunder. Dom vill att det skall vara exklusivt och dyrt. Dom betalar gärna några tior extra för att slippa ha vanliga borgerliga brackor drällande omkring sig. Men det blir färre och färre som har råd och tid att komma hit. Vi tjänar ingenting på hotellrörelsen och väldigt lite på restaurangen. Vi har för mycket folk som bara kostar pengar.

-Kan du inte annonsera mer då?

-Om du visste vad annonser kostar! Vi skulle behöva hyra ut fyra rum och ha sex - sju ätande gäster för att få in till en enda liten skitannons. Så mycket blir det aldrig. All annonsering går med förlust. Det är ett jävla krig - det är vad det är! Vartenda år!

Stig hade hört nog. Det var alltså kris med ekonomin och lönsamheten och dom fine ville inte störas av vanligt folk - som alltså var brackor. Stig tyckte upplevelserna den här dagen hade varit särdeles nyttiga.

Stig fattade posten på samma utkiksplats igen och hade precis hunnit säga till fötterna två gånger att vara stilla och låta bli att stampa takten då en äldre man kom fram till honom. Några meter bort stod en flicka som Stig uppfattade som hans dotter. Mannen hade ögonen blygt riktade i golvet.

-Hör du grabben! viskade han. Vet du var man kan få tag på gummi.

-Gummi?

-Ja, kondomer. Ni har inga automater va?

-Nej det har vi inte.

-Du vet inte om det finns någon automat i närheten?

-Nej. Men jag tror att portieren säljer. Stig hade sett att det fanns flera paket med kondomer i en låda i portierdisken. Han visste vad det var för han hade hittat sådana i pappas ficka och frågat mamma. Mamma hade blivit rasande, men av vad hon sagt hade han kunnat räkna ut vad dom användes till. Efter det att han visat kondomerna för mamma blev det träta i familjen ett par månader.

-Fint, kan du fråga? Och köpa till mig om det finns!

-Hur många? Räcker det med en?

-Nej i himlens namn, köp en 4 - 5 stycken. Han stack ner handen i fickan och fiskade upp en sedel som han stack över till Stig med en snabb, lite skrämmd blick åt sidorna.

Urban fick en intresserad glimt i ögonen när Stig bad att få köpa fem kondomer.

-Jaså du, du har börjat med sånt du med. Nåja det är trots allt bra att du är förståndig och använder gummi, så undviker du sjukdomar och riskerar inte att göra töserna med barn.

-Det är inte till mig. Det är till honom därborta!

-Grosshandlare Persson - du skojar!

-Nej, det är sant!

-Det hade varit en godbit för kvällstidningarna! Moralens väktare nummer ett ägnar sig åt vänsterprassel med tonårstös på Huset. Vilken rubrik!

-Moralens väktare, hur då?

-Han är frireligiös och predikar i frikyrkor och skriver i tidningarna om synden och det moraliska förfallet. Han drar sig inte för att offentligt be Gud Fader att sända alla syndare till Helvetet - och värst av syndarna

hade sin rätta innebörd eller att dom åtminstone blev roliga om man gjorde omskrivningar. Han kunde inte finna att uttrycket må bra hade någonting alls med berusning att göra. Herregud dom drack för att dom skulle må bra, påstod dom.

Stig sniffade i luften. Det luktade illa! Var det hummerskalen som osade ända hit? I så fall skulle gästerna märka det också och då skulle köksmästaren få det hett om öronen. Nej det var inte hummerskalsos, det var något annat. Som en blodhund började han sniffa runt i entréhallen. Osen kändes starkare när han närmade sig telefonhytten. Han öppnade hyttedörren och såg att halva golvet var vått. Den berusade tjockisen hade tydligt trots att telefonhytten var pissoar. Fram med hink och trasor och skurborste! Djäkla svin!

På väg ut med hinken efter fullbordat värv mötte han pappa William.

-Du Stig vad bra att jag mötte dig här ute. Mamma och jag är bjudna hem till Mäster i kväll så det blir dig sent. Har du nyckeln till rummet?

-Javisst, jag har den i fickan.

-Bra, då går du och knyter dig själv så kommer vi sen. Bli inte orolig om det blir sent!

-Nej, jag skall inte bli orolig. Inga problem!

-Fint! Ha det så bra! Hej!

-Hej!

Skönt! FF i kväll! Ingen oro för att bli åthutad för att han kom upp för sent till rummet efter jobbet. Inga förhör och inga förmaningar. Härligt! Det var inte ofta Stig kunde njuta av föräldrafritt. Oftast blev han trugad eller tvingad att följa med när mamma och pappa skulle någonstans. Det var urtråkigt att sitta och höra på nonsenspratet som blev ännu värre när middagssuparna var avklarade och groggarna hade kommit fram. Hur många gånger hade han inte önskat att få vara för sig själv istället. Han njöt av ensamheten och av att sitta och fundera eller läsa eller lyssna på radion. Speciellt härligt var det att sitta vid radion på nätterna och lyssna på avlägsna kortvågsstationer. Drömma sig bort till främmande länder och andra världsdelar. Men det fick han sällan göra ostörd. Jämnt kom någon av föräldrarna och grälade på honom för att det var sent och att det var dags att lägga sig. Synd att han inte hade sin radio med sig, för i kväll hade han kunnat vara ostörd!

13.

Festen hade kommit igång på allvar. Det var en ny orkester i kväll och tempot var mycket högre än det varit de tidigare festkvällarna. Stig njöt av musiken och rytmerna och kom på sig själv med att stå och stampa takten. Han hade nog varit svart i ett tidigare liv med rytmen i kroppen, som tydligen fortfarande satt kvar i denna inkarnation. Han skulle inte alls haft något emot att ta en svängom i matsalen men för det första var det helt förbjudet för personalen och för det andra kunde han inte dansa. Mamma hade försökt lära honom men han var blyg och tyckte det var löjligt att dansa med morsan och förresten var hon inte tillräckligt snabb i fötterna. Han själv var däremot så snabb i fötterna att han ständigt snavade över dom när han försökte ta några snabba danssteg. Nej, han fick allt lära sig dansa! Dansa riktigt! Så snart han kom tillbaka hem skulle han undersöka när dansskolan började. Det fanns en skola inne i centrum. Han hade suttit med katalogen i knäet och handen på telefonen många gånger för att ringa och boka in sig, men han hade inte vågat. Nu skulle det ske. Det fick bli Kruses dansskola! Till hösten!

En svärjande och sludrande tjockis raglade ut från telefonhytten. Stig kastade ett getöga på honom. Var det inte lite väl tidigt på kvällen för en sådan berusning? Stig hade fått lära sig att på Huset hette det inte att gästerna var fulla eller berusade utan det hette att dom ”inte mår bra”. Han kunde inte förlika sig med det uttrycket. Visserligen tyckte han om att leka med ord men han tyckte det var viktigt att orden ändå

-Nejnej gosse. När han var så där lagom blagig så tog jag honom till ett par barer i Nyhavn där det är så där lite blandad köttmarknad och då visade han upp sin rätta sida. Han hade fullt upp med ett par smågrabbar till långt fram på morgonen.

-Aj tusan, det var en bra hållhake det!

-Ja du, du skall tro att han blev spak och samarbetsvillig efteråt. Skitskraj för att frun och barnen skulle få nys om hans lilla hemliga passion!

-Har du nåt emot om jag använder mig av den här upplysningen vid något tillfälle?

-För tusan nej, broder! Behöver du mjölka honom så varsågod. Vi arbetar ju inom så olika fält så mig trampar du inte på tårna. Jag skall bara se till att lägga vantarna på ett par gårdar till. Den ena har jag nästan papper på men den andra är segare. Nu har jag bett Niklasson på Hälsovårdsnämnden att klaga lite på avlopp och septiktankar. Jag tror det kommer att göra susen. Gubbfan har en massa svin och dom blir inte lönsamma om han måste investera i nytt avlopp och nya tankar.

-Du är smart du!

-Man måste vara om sig och kring sig. Det vet väl du lika bra som jag! Skål, broder!

Stig hade hört vartenda ord och han var inte dummare än att han begrep innebörden. Fy tusan vad äckligt att utnyttja andra för att själv få förmåner! Vad hjärtlöst och beräknande. Var det så här man skulle göra för att bli fint folk?

Det kändes ibland som om han var helt osynlig för vissa gäster. Han var en möbel som fanns där, men som man inte behövde ta hänsyn till om man inte behövde den. Stig Möbel - vackert namn, faktiskt. Han kunde delvis förstå hur de svarta i Amerika kände det. Nollor utan värde. Fast visst hade nollor värde! Dom stöddiga direktörerna höll sig framme först. Hade dom varit nollor så hade dom inte varit värda någonting eftersom nollor *före* en siffra var betydelselösa. Men Stig och dom andra bland personalen fick allt hålla sig i bakgrunden. Dom kom sist. Och nollor som kom sist betydde mycket och ändrade talet tiofalt uppåt i värde. Vilket skulle bevisas eller Amen!

-Varför köpte du dom två gårdarna utanför Landskrona. Dom är väl värdelösa? undrade tvåan och drog ett djupt bloss på cigarren och blåste rökmolnet snett över axeln upp mot Stigs ansikte.

-Fan heller, dom blir guld värda. Men säg det inte för nån för tusan. Jag vill allt lägga vantarna på ett par gårdar till innan det blir allmänt känt!

-Vad blir allmänt känt, menar du?

-Aj fan, du visste det kanske inte! Den nya motorvägen kommer att dras precis över mina nya marker. Mellan strandängarna och gårdarna. Jag fick tipset av Janmark på Länsstyrelsen. Du vet Janmark, den lille blekfisen som ser så fruntimmersaktig ut.

-Berättade han för dig om dom nya vägplanerna? Gratis?

-Nja gratis och gratis. Jag kände på mig att han kunde bli nyttig. Han har ju tillgång till alla nya planer så snart som dom är föreslagna och vet ofta i förväg vad beslutet kommer att bli. Och för mig är det ju viktigt att vara några noslängder före.

-Så du sticker till honom en slant då och då?

-Nej du, betydligt billigare än så. Du vet det gäller ju att se till att dom dumskallarna som ger en nåt matnyttigt inte får för mycket pengar att röra sig med. Då gör dom bara av med dom och omgivningen blir misstänksam och risken för upptäckt ökar. Man vill ju inte åka dit för mutbrott för tusan.

-Hur bar du dig då åt för att få tumskruv på honom?

-Enkelt, broder! Jag åkte över till Köpenhamn med honom förra våren och tog honom på en rejäl krogsväng.

-Räckte det?

mitt i byn. Det var den enda högre byggnaden inne i samhället och den hade trappstegsgavlar i Falsterbohusstil. Bebyggelsen i övrigt var låg och de flesta husen var villor och bara ett fåtal affärs- eller kontorshus. Nu på sommaren var byn fylld av liv speciellt varma, soliga dagar men på vintern var det öde och tomt. En söt flicka i blommig sommarkläning skymtade i en trädgård och Stig återgick till sin självrannsakan. Varför i herrans namn var det så svårt att prata när det fanns en flicka i närheten. Lena hade nog rätt, han kom säkert att bli en gammal trånsjuk ungtkarl. Han skulle nog aldrig våga uppvakta en flicka. Han skulle förstås aldrig runka över porrböcker för det var farligt, det hade mamma påpekat otaliga gånger. När det kändes så där skönt och sprutet kom, då tömde man ryggraden. Ju mer man gjorde det desto mindre ryggmärg blev kvar och till slut började det ta på hjärnan och man blev dummare och dummare. Han hade nog gjort det för många gånger, det var därför som han var så dum. Han hade nog släppt ut det mesta av ryggmärgen och kanske halva hjärnan!

Hans kamrater gjorde det ofta, hade han hört, och han hade försökt att varna dom men hade blivit rått utskrattad. Dom hade sagt att han ”gick på Rödluvan” om han trodde på sånt skitprat. Det hade gjort honom osäker. Kunde mamma ha fel? Var det inte ryggradsvätska och ryggmärg som kom ut? Stig beslöt att gå till biblioteket och försöka få svar för han kände ingen han kunde fråga om en så svår och pinsam sak. Inte ens pappa, som alltid höll med mamma för att hon inte skulle bli arg.

Tänk vad mycket man hinner fundera över på en kilometer, tänkte han medan kioskanten samlade ihop tidningarna till honom.

Stig hade ställt sig strategiskt i entréhallen med god utsikt över både entré, trappa och matsalsdörrar. Bredvid honom på högern stod de stora, mjuka skinnfåtöljerna som just blivit proppfulla av var sin direktör eller disponent eller grosshandlare med groggar framför sig och nysnoppade cigarrer i mungiporna. Groggarna hade serverats av en servitris som fått en uppmuntrande klapp och nyp i ändan av direktör nummer ett medan tvåan gått ett steg längre i sitt skamgrepp och låtit handen glida under kjolen. Med ett nedlåtande ”Det var bra så stumpan” hade ettan sedan avfärdat henne.

Stig visste inte om dom uppmärksammat honom överhuvudtaget.

var han upptagen med att i telefon försöka förföra en av telefonisterna på telefonstationens utlandsavdelning. Av allt att döma var han framgångsrik. Han använde sin melodiska röst på ett mästerligt sätt. Den steg och sjönk allteftersom han bönade och bad eller lovade och bedyrade och Stig fick på tio minuter lära mer om hur man smickrar en flicka än vad Lena hade kunnat lära honom på en månad. När samtalet avslutades hade Göran fått löfte att komma hem till telefonisten senare på kvällen. Hennes adress och telefonnummer var nerskrivna i den tjocka anteckningsboken och han såg mäktiga belåten och förväntansfull ut.

-Det du Stig, det är säkert en äрта! En butelj starkvin och en knatting renat väl blandat så har jag en hel natt som i en liten ask. Hon verkade både villig och nyfiken. Fan vet om hon inte var oskuld - men du vet gamla hus och unga tjejer tar det snabbt fyr i.

-Har du träffat många flickor?

-Massor! Dussinnet fullt redan sen jag började här för tre veckor sen. Okej, en del av dom var bland personalen och dom vet man ju redan från början att man inte behöver mer än vissla åt så ställer dom opp, men några var från byn. Då gäller det att lägga på ett kol extra. Det är förbaskat spännande.

-Har du inte stadigt sällskap? Ingen fästmö?

-Stadigt sällskap! Fy fan vad du är gammalmodig. Tror du på giftermål också? Inte skall man binda sig vid en enda när man kan ta för sig av mängden! Du äter väl inte samma sorts mat varenda dag. Du vill väl ha omväxling. Det är likadant med tjejer! En ny var kväll, det gör en säll!

Göran blev upptagen av telefonväxeln och lika bra var det. Stig tyckte inte om hans sätt att prata om flickor. Det lät billigt på något sätt. Om *han* haft en enda flicka som han kunde prata med utan att vara blyg, som han kunde få krama och smeka så skulle han vara nöjd. Inte behövde man ha massor inte, det verkade sjukligt.

Stig grunnande avbröts av att Urban kallade på honom. Kvällstidningarna var redan slut och nya måste skaffas från kiosken vid stationen. Det skulle bli skönt med en rask promenad ner till stan. Nåja stad kunde man knappast kalla Falsterbo trots att Falsterbo och Skanör tillsammans hade status som stad. Falsterbo var mer av bykaraktär. Ett litet samhälle med två korta huvudgator och små hus sånär som skolan

12.

Huset arrangerade temakvällar då det vankades specialmeny och dans till orkester. I kväll var det hummerkställ och Stig blev ombedd att hjälpa till i köket eftersom några i personalen hade maginfluensa och var förbjudna att handskas med livsmedel. Stigs uppgift var att hämta hummerskal från frysen och göra dem rena. Om innehållet hade tagits ur dagarna före och bearbetats speciellt eller om det var ännu äldre hummerskal som sparats för att fyllas med nytt innehåll blev han aldrig klok på. Hur som helst blev upplevelsen med hummerskalen ändpunkten på hans kockplaner. När han stod i köket och tog skal efter skal fann han att dom var aptitliga ända till dess de blivit uppvärmda av det strilande varmvattnet från kranen. Då började dom osa. Stig höll andan och tvättade. Han försökte andas genom munnen men lukten blev ändå outhärdlig. Kanske kunde han så småningom vänja sig vid den, trodde han, men det gjorde han inte. Han lyckades hålla illamåendet borta ända till dess han kom att tänka på att dom osande liken skulle serveras gästerna i matsalen senare på kvällen. Dom skulle *äta* ur dom. Då blev illamåendet honom övermäktigt och han hann precis ut bakom några buskar. Han gav sig tid att andas lite frisk eftermiddagsluft innan han återvände in till resten av skalen. För att undvika att spy tvingade han in tankarna på allt annat utom mat, hummer och restauranggäster. Det lyckades och skalen blev rengjorda och godkända så att han kunde återgå till arbetet i receptionen.

Göran hade tjänst vid telefonväxeln den eftermiddagen. När Stig kom

ny cigarett och tittade ut genom fönstret.

Inne på sin egen säng förstod han vad hon egentligen hade önskat av honom. Där kunde han i tankarna formulera allt det som hon hade velat att han skulle säga. Hon hade nog hoppats på att han skulle vara gullig mot henne och kanske ligga med henne - som hon hade sagt förra gången han var inne i hennes rum. Han kunde i fantasin föreställa sig vad som hade hänt om han hade kunnat spela med i hennes spel.

Stig avbröts i sina fantasier av att pappa William kom in genom dörren.

och tråkig. Det måste vara mer liv och intresse. Har du inga systrar?

-Bara en, men hon är mycket äldre än jag.

-Ja men du har väl sett och hört när hon är tillsammans med sina killar att dom pratar med varandra om allting.

-Det vet jag inte. Hon är gift. Hon gifte sig för några år sen. Jag kommer inte ihåg hur hon pratade med sina killar. Jag var för liten.

-Har du inte sett filmer då. Där har du väl hört hur killar ger tjejer komplimanger. Har du inte?

-Det har jag aldrig tänkt på!

-Då får jag lära dig! Nu tar vi en kurs i hur man uppvaktar flickor medan vi dricker kaffe.

-Nää!

-Jo minsann. Var inte motsträvig nu! Nu tänker du dig in i den här situationen: Du har träffat en ny flicka - det är jag - och nu sitter vi på ett fik och skall dricka kaffe för första gången. Vad säger du då?

-Det var goda kakor.

-Tja för all del, det blev ju några ord - men inte blir tjejen tänd på dig för att du berömmar kakorna. Vi försöker en gång till!

-Vad roligt att du bjöd mig på kaffe!

-Nja, det förstås, men det lät inte romantiskt direkt. Du skall prata om mig - det är det som gör susen. Försök igen!

-Du är söt.

-Det var bättre, men du lät så kort och tvär så det kändes inte äkta. Du måste leva in i det bättre och bli lite poetisk. Säg till exempel: "Mmm vad härligt mazarinerna smakar men jag är säker på att det smakar tusen gånger bättre att kyssa dig." eller: "Vad härligt hår du har, det glänser så vackert i solljuset. Jag skulle vilja ha en lock av det att njuta av när jag sitter hemma och drömmer om dig!"

-Solen skiner inte!

-Vad oromantisk du är! Du fattar inte ett dyft! Du är förbanne mig helt obildbar och kommer väl aldrig att hitta någon flicka. Du blir nog en gammal ungarl som köper porrtidningar som du sitter och runkar över!

Resten av kaffestunden gick i tystnadens tecken. Stig kunde inte komma på något mer att prata om och Lena verkade inte alls trakterad av hans sällskap längre - naturligt nog.

Hon protesterade inte när han reste sig för att gå utan tände bara en

Han kände vämjelse och avsmak och ville inte känna sådana känslor i samband med Anna. Han mumlade att han hade glömt något på rummet och skyndade iväg. Flydde från Bertil och det obehagliga samtalsämnet.

Moster Gerda hade fungerat bra på doktors mediciner. Hon arbetade igen och hade inte längre några besvär med kinden. Stig gick bort till hennes barack någon gång då och då för att prata bort en stund och var glad över att hon var frisk och på gott humör igen. Hon hade aldrig nämnt ett ljud om händelserna före läkarbesöket och Stig ville inte fråga henne. Han var rädd att kanske besvären skulle återkomma om han påminde henne om dem.

En eftermiddag sedan han slutat arbetet för dagen, var han på väg upp till rummet och hann ifatt Lena i trappan.

-Hej, har du slutat för idag? log hon mot honom. Jag tänkte ta en kopp kaffe och kaka nu, har du lust att göra mig sällskap?

Stig kunde i hastigheten inte finna någon bra ursäkt för att slippa. Vädret var inte badvänligt så det kunde han inte skylla på och något annat skäl kunde han inte tänka ut, så han nickade och följde med. Termoskannan stod redan framdukad och Lena hämtade koppar ur ett gammalt väggfast skåp med sneddörrar.

-Använder du socker?

-Ja tack.

-Det gör inte jag, men jag har nog några bitar kvar. Nej socker har jag slutat med. Jag är väl söt nog, eller hur?

-Joo. Stig drog lite på det för hon var inte alls lika söt som Anna och mycket äldre också.

-Du var inte mycket för komplimanger du inte, skrattade hon och öppnade kakpåsen och plockade ut ett par wienerbröd och mazariner. Det får du allt lära dig, för flickor tycker om att man talar om hur söta dom är och hur vackert hår dom har och sånt.

-Gör dom?

-Javisst! Du får aldrig en tös om du inte kan smickra henne lite. Det hör till! Du måste lära dig att prata ledigt och lätt med flickor.

-Jaså?

-Du får inte vara så där enstavig! Då verkar du bara bortkommen

Förutom ett förstulet hej några gånger var Stig alldeles för blyg för att ta kontakt med Anna, trots att han ständigt fantiserade om hur han skulle gå till väga för att bli bättre bekant med henne. Han fick rapporter om henne via mamma, som berättade att flickan hade svåra hemförhållanden. Hennes mor var grav alkoholist och pappan hade familjen brutit med sedan det kommit fram att han förgripit sig på både henne och en av hennes systrar. Anna var tydligen äldsta dottern och hade fyra syskon, två systrar och två bröder. Hon hade, enligt rapporterna från mamma, fått arbeta hårt som reservmamma åt syskonen och var van vid att ta i och arbeta hårt. Mamma tyckte om henne, men vid de tillfällen då Stig yttrade något beundrande om Anna, hade mammas ton ändrats. Det verkade nästan som om mamma var svartsjuk eller avundsjuk, tänkte han, men kunde inte förstå varför.

Bertil sökte ofta Stigs sällskap. Skvaller och förtal hade nu bytts mot poetiska lovsånger över Anna. Att Bertil var upp över öronen förälskad rådde det inga tvivel om. Han tycktes helt förblindad av sin förälskelse och upptäckte nog aldrig hur Stig kände för ”fästmän”, som han kallade henne.

-Hon är så fin! utbrast han. Vi satt och pratade hela kvällen i går och långt in på natten och sen fick jag kyssa henne när vi sa godnatt!

-Vad pratade ni då om?

-Hon talade om att hon aldrig gick ut skolan. Hon skulle egentligen gått fackskola men hon skolkade hela tiden för hon var tvungen att ta hand om syskonen.

-Ja jag har hört det, förklarade Stig, stolt över att veta det mesta om Anna han också, trots att han aldrig fått kyssa henne.

-Vet du om att hennes far har knullat henne?

-Ja, jag har hört det. Vad taskigt av honom! Hon måste va hel-förbannad på honom. Så himla äckligt! Stig rös och gjorde en grimas av avsmak.

-Neej hon är inte alls förbannad på honom. Hon saknar honom. Det påstod hon igår.

-Konstigt, kan du begripa hur hon kan sakna honom när han gjort nåt så äckligt mot henne?

-Hon kanske själv ville?

-Det tror jag inte! protesterade Stig och han hörde hur ilsken han lät.

11.

Dagarna gick och mycket blev rutin i trettonåringens arbete. Pappa William hade för ovanlighets skull fattat humör när Stig varje dag de första veckorna arbetade från sju på morgonen till tio på kvällen. Han hade begärt ett samtal med direktör Bjarring och pläderat för att sonen skulle ha normal arbetstid med hänsyn till sin ålder. Vad som hade sagts visste inte Stig men beslutet blev att arbetstiden framöver skulle begränsas till sju timmar om dagen. Halva veckan morgonpass och halva veckan kvällspass. Dessutom skulle Stig ha en dag helt fritt varje vecka. Detta innebar att han fick en rejält tilltagen fritid som ägnades åt strand och bad och åt strövtåg i Falsterbo med omnejd.

Missämjan mellan Asta och William hade mojnat. Dom kunde ofta tala helt normalt med varandra och William försökte gång på gång att krama hustrun men hon hade tydligen inte mjuknat så mycket att det var godtagbart ännu. Han fortsatte dock träget med sin lite klumpiga uppvaktning. Stig tyckte det var skönt att grälen hade upphört.

Lediga dagar gick Stig gärna till matsalen en timme i förväg. Då kunde han sitta på bänken utanför och då och då få glimtar av Anna som tillsammans med hans mamma höll på att duka för måltiderna. Visserligen riskerade han att mamma kom ut och pratade Stiggeman-barnspråk med honom, men vid sådana tillfällen skyndade han sig därifrån. Han ville inte på villkor att Anna skulle höra honom behandlas som en barnunge.

och ansikte. Hon vinkade lite blygt, vände på klacken och försvann. Stig tog ett djupt andetag. Vad härligt, hon skulle arbeta här och han skulle få se henne varenda dag hela sommaren. Han vände sig för att avsluta sin måltid och såg Bertils ansikte. Det sken av hänförelse. Ögonen var upp-spärrade som om han hade sett en uppenbarelse och munnen var halv-öppen. Stig förstod att Bertil blivit lika förälskad vid första ögonkastet. Här hade han tydligen en rival!

-Jaså, vad betyder det?

-Gevaldigergatan är adressen till fängelset i Malmö, så jag frågade honom och då talade han om att han suttit inne. Fast han var oskyldig!

-Vad hade han suttit inne för?

-Misshandel och koppleri.

-Vad är koppleri för nånting?

-Vet du inte det? Det är en karl låter en hora tjäna pengar åt sig. När man tvingar en tjej att bli luder!

-Men han var oskyldig, sade du?

-Ja det sa han. Har du förresten hört om Karin. Hon fick en oäkting förra året men adoptera bort den meddetsamma ...

Stig var inte intresserad av allt skvaller som Bertil tydligen var full av. Bertil fortsatte att berätta om än den ene och än den andre som Stig aldrig hört talas om och inte var hågad att veta något om. Han var intresserad av människor men ville själv bilda sig en uppfattning och avskydde förtal. Förtalet och skvallret berörde bara dom dåliga sidorna och Stig ville veta även dom bra, men något sådant kom inte fram i Bertils berättelser. Han tänkte resa sig och gå därifrån, men ville inte vara oartig. Det verkade som Bertil behövde ha någon att berätta för och det föreföll som om han måste bra av att någon lyssnade. Hans stamning försvann mer och mer efterhand som han pratade och hans ögon strålade av iver och glädje. Stig ville inte göra honom besviken och ledsen och stannade därför mycket längre än han tänkt från början.

-Nejmen klockan är matdags! Vad fort tiden har gått! utbrast Bertil och reste sig. Stig följde med in och satte sig vid samma bord. Han tyckte inte att han hade något val. Mamma Asta var fullt upptagen och störde honom inte och Bertil var tyst medan han åt sånär som på smackanden och smaskanden. Stig tyckte att grönsaksstuvningen och korven smakade bra och tog en andra portion

-Hej, jag heter Anna och skall arbeta här i sommar!

Stig ryckte till av att höra den ljusa flickrösten precis bakom sig. Han vände sig om och såg en späd flicka i 15-årsåldern, brunhårig och grönögad. Det var den sötaste flicka han någonsin sett. Hon hade en svag rodnad på kinderna, men den klädde henne. När hon tittade sig omkring tyckte han att hon lät blicken vila extra länge på honom. En varm våg sköt upp genom honom och han kände hur rodnaden spred sig över hans

dimmigt av röken. I sängen satt författaren med cigarr i ena handen och en penna i den andra och ett stort block på sängtäcket.

-Du är punktlig. Jag skulle kunna ställa klockan efter dig. Bra, fortsätt med det! uppmuntrade han och gjorde en gest mot sängbordet. Stig ställde ifrån sig brickan, bugade djupt och gick snabbt ut i korridoren till frisk luft. Usch för sådan rök - han skulle nog inte lära sig röka ändå, även om det var tufft. Det luktade för äckligt!

Tänk att han kan skriva så roliga böcker, när han verkar så barsk, trumpen och bulldoggslik, tänkte Stig och skrattade för sig själv när han mindes de burliska scenerna ur Bombi Bitt, med Franskan och Enkelröven och alla dom andra.

Resten av förmiddagen var monoton. De få gäster som kom eller reste tog Kalle och Johan hand om. Solen hade tittat fram och luften kändes riktigt varm. Stig njöt i fulla drag där han satt på en bänk utanför restaurangkökets fönster. Om värmen fortsatte så här så skulle det kanske bli riktigt skönt badväder senare mot kvällen. Stig bestämde sig för att smita upp på rummet och byta ut kalsongerna mot badbyxor. Han hade aldrig tyckt om att byta om på stranden. Det kändes så dumt att stå inne i en badrock och fumla med kalsongerna och badbyxorna. Stig var precis på väg att resa sig när han hörde en släpig röst bredvid sig:

-Hej, sitter du och vvvilar dig? Ffår jag sätta mig?

Stig nickade och Bertil Jönsson, den efterblivne, satte sig försiktigt bredvid honom.

-Har du hört att Bengt han har suttit inne? undrade han och rösten verkade ha mer liv och spänst än vanligt.

-Vilken Bengt? undrade Stig.

-Bengt Jönsson han som har en liten mustasch och brunt hår.

-Jaså charmören.

-Vva?

-Jag kallar honom så.

-Jaså? Han har suttit inne! Han kom ut för bara 2 veckor sen! Hade suttit i mer än ett år på fängelset i Malmö!

-Hur vet du det?

-Jo jag skulle lämna ut posten till dom som jobbar här och ett av breven var till Bertil och det var eftersänt. Det var adresserat till Gevaldigergatan i Malmö.

knackade ytterligare en gång och tryckte sedan ner dörrhandtaget. Dörren var olåst och i rummet var gardinerna fördragna. Han kunde ändå se paret i sängen. Kvinnan satt gränsle över mannen och gungade. Båda flåsade häftigt. Mannen kastade ett getöga på Stig och väste ”Ställ det på golvet! Tack” och ägnade sig sedan åt sin ryttarinna, utan att ge Stig någon mer uppmärksamhet. Med ögonen som fastklistrade vid skådespelet i sängen ställde Stig ner brickan på golvet och tog sig sakt baklänges till dörröppningen. Han upptäckte att även han flåsade häftigt och det tog en stund innan andhämtningen och hjärklappningen blev normala igen.

Tänk att människor hittade på sånt mitt på blanka förmiddagen! Att dom inte skämdes och blev blyga när han kom in i rummet. Sånt var skamligt och fult hade han fått inpräntat i sig ända sedan han blev stor nog att förstå och intressera sig för sexualitet och kärlekslekar. Mamma hade predikat för honom gång på gång hur fult och skamligt allting var som hade förbindelse med sexualitet, lust och erotik. Hon ville aldrig svara på några direkta frågor men Stig hade tytt hennes alla usch och fy på det sättet. Hon påstod att det var *mycket farligt* att ägna sig åt sådant. Det var skamligt bara att *tänka* på det. Hon hade skrämt honom på alla upptänkliga sätt men hennes påståenden stod alltid i motsatsförhållande till vad kamraterna påstod. Mamma menade att sex var fult och obehagligt. Kompisarna att det var fint och skönt. Mamma ansåg att det var onaturligt och perverst och hans kamrater att alla gjorde det och att det var hur naturligt som helst. Vem skulle han egentligen tro på? Mamma eller kompisarna? Mamma var ju vuxen och en auktoritet så hon borde väl vara trovärdigast - eller kanske inte? Vad han hittills hade sett på Huset så var det både vanligt och naturligt men han kunde inte hjälpa att han tyckte det var både onaturligt och obehagligt.

Funderingarna följde honom när han bar upp de andra frukostarna den förmiddagen. Han kände obehag blandat med en konstig känsla av upphetsning, när han steg in med brickorna i den andra rummen, men han slapp att vara med om fler liknande upplevelser den morgonen.

Precis klockan halv elva knackade han på herr Nilssons dörr med en rejält lastad frukostbricka och hörde ett raspigt ”stig in”. Stig öppnade dörren och möttes av ett kraftigt moln av från cigarrök. Rummet var

10.

Det tog dryga två timmar att putsa alla skor som gästerna ställt utanför sina rumsdörrar. Stig slet på den stora verktygslådan, som verkade innehålla all världens skokrämsfärger, borstar och trasor, genom de tre våningskorridorerna från dörr till dörr. Han blev arg över det svaga ljuset som gjorde det omöjligt att se färgnyanserna på skorna och fick gång på gång springa bort till närmaste ljusficka för att finna rätt skokrämsfärg. Han satt i skräddarställning på golvet medan han putsade och den ställningen var inte den allra bästa så ryggen värkte långt innan alla paren var nyputsade och blänkande. Han beslöt ändra rutinerna dagen därpå. Han skulle ha sitt högkvarter ute i stora trappan. Där var ljusast. Skorna skulle han hämta efterhand - det skulle nog gå lättare.

Ingen av gästerna hade begärt tidig frukost. Stig hann ta en liten paus och tvätta av sig skokrämsmärkena på händerna innan den första frukosten skulle bäras upp. Det var en bricka med frukost för två och den var både tung och svårbalanserad med sin höga kaffekanna som inte fick skvimpa och stänka ut sitt svarta innehåll på duken som låg som en skyddande svepning över de rostade brödsnivorna. Stig kom på sig själv med att hjälpa balanssinnet med tungan. När brickan hade en tendens att luta till vänster åkte tungan över till höger och tvärt om. Tur att ingen såg honom! Det såg nog löjligt ut. Han var ganska matt i armen när han äntligen kom fram till innersta dörren i korridoren på tredje våningen och knackade på.

Han kunde höra ljud innanför men ingen ropade stig in, så han

föreställt sig, men det var nog inte glassens fel. Det var svårt att få ner det sista. Inte för att han var mätt men det satt liksom en klump i halsen på honom. Han hade bara velat dela med sig och göra dom glada. Han ställde ifrån sig den tomma glassbägaren. Gick ut på toaletten i korridoren och kämpade för att inte klumpen i halsen skulle stiga uppåt och bli gråt. Han ville inte gråta för riktiga karlar gråter ju inte. Tvättade av ansiktet med kallt vatten och gick in och klädde av sig. Det kändes skönt när ljuset blev släckt. Då syntes inte tårarna som han inte längre kunde hålla tillbaka och han hade lärt sig att gråta ljudlöst.

hade börjat. Alltför många par på ett alltför litet golvutrymme gjorde att dom dansande knappt kunde röra sig utan bara stod rakt upp och ner och vaggade i takt med den beguin som orkestern snyftade fram.

Bengt kallade på honom från portierdisken visade fram två stora cupglas med glass.

-Köksmästaren tyckte att vi behövde en uppmuntran så han kom med dom här till oss. Klarar du av båda för jag är allergisk mot mjölkprodukter.

-Oh tack! utropade Stig och högg in på den första men kom plötsligt att tänka på mamma och pappa. Dom hade nog inte fått något gott i kväll och glassbägarna var så stora att det säkert räckte till dom alla tre. Klockan var över tio och han hade arbetet ända sedan sju på morgonen. Visserligen hade han tagit några promenader och varit och ätit, men han hade ändå arbetet i nästan tretton timmar och frågade blygt Bengt om han kunde sluta för dagen och ta med glassen upp på rummet. Bengt hade ingenting att invända. Stig lyckades ta sig upp till rummet utan att spilla eller slabba det minsta. Mamma och pappa var färdiga att gå till sängs. Dom var fortfarande osams, kändes det som.

-Hej, titta vad jag fick! Skall vi dela?

Asta tittade ogillande på glassarna.

-Nej tack! Absolut inte! Usch - inte vid den här tiden på dygnet när vi precis skall gå och lägga oss. Jag tycker inte att du skall äta det där skräpet heller, det är inte nyttigt så här sent! Det hade varit bättre om du hade ätit ordentlig mat. Varför har du inte kommit tidigare? Vad har du hittat på hela kvällen? Jag har varit orolig för dig, begriper du inte det! Du kunde väl ha sagt ifrån!

-Det gjorde jag! Jag talade om för pappa ....

-Du skulle ha sagt till mig! Det är jag som har varit orolig. Du tänker väl inte äta upp båda dom där nu när du precis skall gå och lägga dig. Du blir sjuk, säger jag och jag vill inte vara uppe och torka upp efter dig hela natten för jag skall börja arbeta tidigt i morgon bitti.

-Vill du ha pappa?

-Nej tack Stig, jag känner inte för det.

Pappas röst var lågmäld. Den hördes uppgiven och ledsen.

Stig åt upp den ena glassen. Den smakade inte alls så gott som han

-Nej, vem är det?

-En känd musikedoktor. Du har nog hört honom i radio nån gång. Honom känner alla till. Någon söker honom i telefon, så gå runt med plakatet inne i restaurangen så alla ser det. När Sten Broman kallar på dig så visa honom till telefonhytten. Där kan han ta samtalet.

Stig tog plakatet med texten *Dr. Broman TELEFON* och lyfte det högt över huvudet och gick in i matsalen. Han tyckte det var obehagligt att alla tittade på honom och hans plakat. Han var blyg och generad och rodnaden brände i ansiktet. Han lyste nog som ett rött stoppljus - men det var kanske det som var meningen. Alla skulle ju titta på plakatet så att den det var riktat till skulle få se det.

En äldre man reste sig vid ett av dom bortre borden och kom fram till honom.

-Var kan jag ta samtalet?

-Det är telefon ute i telefonhytten i hallen till doktor Sven Broman. Stig stammade fram hela den harang som han repeterat i huvudet om och om igen sedan han fått uppdraget.

Doktor Broman stannade tvärt och stelnade. Vände sig långsamt och påpekade med vass röst:

-Mitt namn är *STEN* Broman och ingenting annat! Kom ihåg det!

Stig var helt omedveten om att han använt fel namn. Han funderade länge över varför Sten Broman reagerat så kraftigt över att bli kallad Sven. Det var väl ett fint namn det också? Stig hade känt igen rösten från många intressanta musikfrågeprogram - och han svor tyst för sig själv. Ännu en berömd person som han inte känt igen och som han inte ens kom ihåg namnet på. Stig beslöt att strunta i att bli kändisexpert - det hade han nog inga anlag till.

Ingenting hände på en hel timme. Bengt satt och slöläste en bok och allt var lugnt och öde i hallen. Musiken hade kommit igång på allvar i matsalen och rösterna hade ökat i styrka, dels för att överrösta musiken och dels därför att spritkonsumtionen tillfälligt satt människornas inbyggda volymkontroll ur funktion. Stig gick bort till den breda dubbeldörren in till matsalen och tittade på skådespelet. De flesta hade hunnit till desserten, stora cupbägare med glass, visprädde och frukt. Dansen

9.

Vid åttatiden började festpubliken anlända. De flesta kom från Malmö och Lund i taxibilar som avlöste varandra som kulorna på ett radband vid entrédörren. Damerna i långa klänningar i alla regnbågens färger med smycken och glitter överallt. Herrarna i smoking eller frack eller i varje fall mörk kostym med blankpolerade skor och med pomada i håret. Lika blankpolerade i båda ändar, tänkte Stig, som också provat på Brylcreme ibland men inte riktigt gillat kletet. Han tyckte herrarna i frack såg ut som struttiga, högdragna pingviner.

Stig hade hittat på en fin servicegrej. Han hade ett par askar tändstickor i fickan och höll utkik. Så snart han såg att någon tog fram en cigarett rusade han fram för att tända. Han fick faktiskt ovanligt mycket uppskattning för det initiativet och kände sig mäktigt stolt.

Det var annars inte många som behövde hans hjälp, men tack vare tändningsservicen var han fullt sysselsatt ända till dess alla gått in för att äta. Då blev det nästan helt tomt i entréhallen. Då och då kom någon enstaka gäst förbi på väg upp till rummet eller på väg tillbaka till matsalen. Bengt hade tagit över som portier, men även han hade det lugnt trots att han dessutom skulle ta hand om telefonväxeln eftersom både Erik och Göran var lediga efter 21. Stig gick ner till entrédörren för att få lite frisk luft men höll ögonen uppåt mot receptionen om det skulle dyka upp något brådskande ärende.

Efter en lång stund såg han att Bengt vinkade på honom. Stig skyn-dade upp och fann att Bengt höll på att skriva något på ett stort plakat som satt på en pinne. Så tittade han upp och frågade:

-Vet du hur Sten Broman ser ut?

nade herr Nilsson och stängde dörren efter honom.

Stig gav portieren beskedet om frukosten.

-Jag lovade att bära upp den själv! förklarade Stig.

-Ja det var bra. Håll tiden bara. Han tycker om punktlighet och ordning!

Johan stod vid hissen med en dolsk blick i ögonen. När Stig gick förbi stoppade han honom:

-Vi har ju sagt att du skall ge fan i att sno jobb ifrån oss och så tar du det bästa som vi har. Piraten brukar ge ett par, tre kronor i dricks när man bär upp väskorna.

-Piraten? undrade Stig.

-Ja för fan, Piraten!

-Vilken Pirat?

-Piraten, författaren!

-Vilken författare?

-Fritiof Nilsson Piraten från Österlen för fan. Är du obildad? Har du inte läst Bombi Bitt?

-Jo, men det var länge sen. Är det han som har skrivit den boken?

-Javisst, korkhjärna!

Stig skrattade inom sig. Nu hade han träffat den första berömdheten och fått en hel femma av honom, när Kalle eller Johan bara fick 2-3 kronor för att göra samma jobb. Det skulle nog bli fler kändisar innan sommaren var slut. Stig sög länge på den karamellen, men kände sig samtidigt dum. Här hade han träffat en riktig celebritet. En kändis som han beundrade - och inte känt igen honom. Här gällde det att skärpa sig och läsa på! Stig beslöt sig för att bli kändisexpert innan sommaren var över.

kört upp framför entrén, men blev väckt av en djup raspig röst som ropade.

-Hör du, du med tårtan på huvudet. Kom och hjälp till med bagaget!

Stig skyndade sig fram till den magre mannen som gav chauffören några sedlar och vinkade av honom. Stig tog tag i de två resväskorna. Han kunde knappt lyfta dem, så tunga var de, men han kämpade på. Bara inte Johan blir förbannad, tänkte han, rädd att få huvudet avskuret för att han trotsat Kalles och Johans dekret om ensamrätt på bagagebärning.

Han kämpade med väskorna och lyckades både hålla upp ytterdörren för gästen och få in väskorna utan att klämma sig. Det luktade starkt av cigarr om mannen. Den korta halvtrappan var jobbig och han såg Johan komma rusande med ilsket utseende. Han försökte ta över väskorna och Stig var beredd att lämna över dem, när den magre spände blicken i Johan.

-Stopp unge man, det är jag som bestämmer. Jag har bett vår unge vän här att ta hand om mitt bagage och så länge han sköter sitt uppdrag till min belåtenhet så skall det vara så.

-Javisst herr Nilsson! nickade Johan och backade bort.

Portieren verkade också extra tillmötesgående när han hälsade välkommen. Jodå, det vanliga rummet stod färdigt. Han tänkte lämna över nyckeln till Stig, men gästen tog resolut hand om den med kommentaren.

-Dom där väskorna är alldeles tillräckliga för honom. Ett hekto till så bryter han ryggen!

Med uppbudandet av alla krafter och all envishet lyckades pojckstackaren bära upp dem till andra våningen och fram till rummet. Svetten strilade på pannan och rann utefter ryggen när han med en suck kunde ställa av väskorna i rummet.

-Det var bra. Jag tycker om envishet, det har jag själv i övermått, påstod herr Nilsson och tryckte en femkronorsedel i handen på Stig.

-Jag vill ha frukost som vanligt i morgon, men inte för tidigt, inte förrän halv elva. fortsatte han. Se till att portieren får beskedet.

-Jag kommer med den prick halv elva! försäkrade Stig och var själaglad för femman.

-Halv elva *precis* heter det. Tänk på att tala ett vårdat språk! förma-

lukten inte alls kändes lika tydligt som den gjort när han kom dit. Han hade tydligen blivit van vid doften av hav och saltvatten så att han inte märkte den längre. Konstigt! Var det kanske så med allting? Vid den första kontakten med något nytt kanske man märkte och kände det tydligt och sedan kändes det mindre och mindre när man blev van vid det. Till slut, när man var riktigt van, så kändes det inte alls. Var det så med dofter, så kanske det var så med syn- och hörselupplevelser, känslor, smaker och känselupplevelser.

Jo det var säkert så! Stig kom ihåg hur obehagligt han tyckt att det kändes när han fick sin nya klocka. Han kände åtsnörningen kring handleden nästan hela tiden - men nu märkte han inte av den alls om han inte kände efter. Hur lång tid hade det tagit innan vanan gjorde honom okänslig? En dag, en vecka eller längre? Stig mindes inte, men han tyckte att han hade fått bevis för att vana ger okänslighet. Det var nog därför han oftast inte hörde mammas tjat och bara blev ledsen och irriterad när det blev extra mycket av det goda.

Detta skulle betyda att om man åt för mycket av något som man tyckte var gott så blev det mindre gott till slut. Det stämde ju! Han hade förätit sig på lakrits en gång och nu tyckte han inte alls om det längre.

Stig tyckte att han kommit på en viktig naturlag som han skulle komma ihåg för resten av livet. Vana ger okänslighet. Man kunde nog undvika den faran genom att aldrig tillåta sig att komma in i en vanesituation utan alltid försöka uppleva allt i livet som nytt och fräscht. Bibehålla upplevelsen av allt som var fint och inte låta upplevelserna tunnas ut genom vana eller överdrift.

Kunde man bli van vid synupplevelser också? Det kunde man säkert! Han mindes ett besök hos en släkting. Släktingens gård hade legat högt med en fantastisk utsikt över landskapet med skog och hav och klippor som en vacker fondvägg i härliga färger. Stig hade stått länge och bara njutit av panoramat tills han avbrutits av sin kusin som frågade:

-Vad glor du på?

Stig hade sagt att han bara tittade på den vackra utsikten och kusinen hade svarat:

-Jaså den. Vad är det med den då?

Djupt försjunken i sina tankar märkte han inte att en flott Mercedes

I receptionen var allt lugnt. Hotellgästerna som skulle boka in hade redan kommit och det var två timmar till dess festpubliken skulle anlända. Kalle hade förlyft sig på några resväskor och var uppe på rummet för att vila ryggen, men Johan var kvar. Han halvåg i en av fåtöljerna och pratade med Erik, den andre telefonisten. Stig kunde inte undvika att höra deras samtal.

-Du vet, när dom kommer så ser dom ut som skenheliga änglar. Dom seglar fram som om dom var drottningen av Saba. Men sen fram på småtimmarna när dom har gått in och ut ur en 5-6 rum så är håret tovtigt och dom ser ut som fan, så dom sista får dom nog utan att bidra till utgifterna. Fast då är gubbarna ju så skitfulla så dom ser väl inte hur ludret ser ut.

-Menar du att det går så vilt till på det här respektabla stället? undrade Erik med tvivel i rösten.

-Respektabelt! Tycker du? Dom som är mest respektabla på ett sånt här ställe är min själ personalen. Vi brukar i varje fall inte supa oss plakat så där offentligt och skämma ut oss som dom fine gör!

-Men dom där tjejerna du pratade om, dom från teatern. Dom tar väl bra betalt?

-Nej fan! Om dom får taxin betald och maten och fyllan och blir fotograferade av kändisfotografen och kommer i blaskan så ställer dom opp på allt det andra utan ett öre.

-Du menar att det bara är att ta för sig?

-Bara om du tillhör dom fine! Då spelar det ingen roll om du är 20 eller 100 eller man eller fruntimmer. Oss Svenssons skulle dom inte ställa opp för om inte dom var så plakat så dom var medvetlösa. Inte ens för betalning, tror jag. Dom lever i en helt annan värld än vi, det skall du ha klart för dig.

-Men om man hade hyrt ett rum här och varit med bland gästerna.....? undrade Erik men blev avbruten av att någon ringde.

Innan samtal och växelkopplingar var klara anlände en senkommen gäst och Johan blev upptagen med resväskor och rumsanvisning.

Stig hade fattat posto utanför hotellet vid entrédörren i väntan på att kvällen skulle börja på allvar. Vinden hade blivit riktigt kall. Han kunde höra vågorna på andra sidan Huset och blev förvånad över att havs-

helt och hållet.

Stig gapade av förvåning. Det hade han inte trott om farsgubben. Vilken styrka i dom fingrarna som på sin höjd använts till att hålla i en penna eller trycka ner skrivmaskinstangenter. William stoppade raskt ner spiken i bröstfickan igen men snabbheten gjorde att Stig fattade miss-tankar. Var det något lurt? Varför hade pappa en spik i fickan? Hur kunde han klara en sån omöjlig grej?

-Jag tror det är något lurt! Får jag titta på spiken?

-Varför det? undrade pappa William med alldeles för oskyldig min.

-Det *är* något lurt! Du skojar med mig! Jag får känna på spiken!

Pappa Williams mage började hoppa igen och han fiskade långsamt upp spiken ur fickan och lämnade den till Stig, som tog den och rätade ut den som ingenting. Spiken var mjuk som modellera men den var av metall.

-Vad är den gjord av? undrade Stig.

-Det är en blyspik. Ganska ovanlig och svår att skilja från en vanlig spik som du ser. Men kul var det eller hur? Du slipper hämta frukost, jag tar tillbaka vadet.

-Får jag behålla spiken så kan jag hämta frukost till dig ändå. erbjöd Stig generöst.

-Okej, om du vill!

-Nu måste jag kila. Jag blir sen i kväll, det är fest och mycket att göra i receptionen.

-Det är bra! Hur trivs du?

-Jodå, bra. Inget att klaga på.

-Bra. Hej då!

Stig var på väg ut när han tvärvände och gick tillbaka igen.

-Har du hört hur det gick för moster Gerda. Är hon tillbaka från doktorn?

-Jadå, hon är tillbaka.

-Vad var det för fel på henne?

-Det var något med nerverna hade doktorn sagt till Einar. Hon fick lugnande tabletter.

-Ja men vad var det med kinden? Hon hade ont i den.

-Det var visst bara nerverna, så vi får väl hoppas att tabletterna hjälper. Jag skall gå och hälsa på henne om en stund så kan jag berätta mer sedan, förklarade William och vinkade när sonen sprang iväg.

8.

Eftermiddagen försvann snabbt fylld av småuppdrag. Stig hade inte mycket tid över att tänka och skönt var det, tyckte han. Efter middagsmålet pratade han lite med sin pappa, som blivit ensam vid matbordet.

-Vad stark Mäster är i fingrarna! utbrast Stig beundrande. Tänk att han kunde böja den spiken med bara fingrarna.

Hans pappa skrattade och tittade finurligt på honom. Som vanligt såg man inte mycket av skrattet runt pappas mun, men magen hoppade och det var tecken på att han skrattade.

-Jodå, han är visst stark i nyporna, det blir man av det arbetet. Jag tror nog att jag skulle kunna böja en spik på samma sätt.

-Det tror inte jag!

-Skall vi slå vad?

-Vad då om? undrade Stig som var helt övertygad om att han skulle vinna. Pappa skulle aldrig klara av att böja en spik med fingrarna.

-Tja, vad sägs om att den som förlorar stiger upp först och hämtar frukost till rummet, så slipper den som vinner att sitta här nere och trängas.

-Varenda dag?

-Nej, bara dom två närmaste söndagarna.

-Okej det går jag med på! Skall jag hämta en spik?

-Oh nej, det behövs inte. Jag har en i fickan! skrattade William och fiskade upp en spik ur bröstfickan. Han satte den mellan tummen och pekfingret, spände ansiktet och halsen och man såg hur oerhört han ansträngde sig. Den förblev spikrak en god stund och sedan böjdes den

Malmö i rum 236. Kalle säger att hon är sån om dörren är öppen.

-236 sade du? viskade flintisen och svettpärlor trängde fram på hans panna och han fick ett simmigt uttryck i ögonen och slickade sig om munnen. Fint! Tack för hjälpen. Du kan behålla femtioöringen!

Dörren stängdes snabbt. Stig, uppmärksam på sig själv och sitt uppträdande, retade sig att han uttryckt sig så korkat: "Hon är sån om dörren är öppen". Hur tusan kunde man säga nåt så fånigt! Han skulle sagt "Hon är sån. Gå dit när dörren är öppen". Stig idisslade sitt dumma sätt att uttrycka sig om och om igen. Ännu ett bevis på hur dårhusmässig han var! Men - han hade fått en femtioöring i dricks. Första dricksen på jobbet. Han hoppades att det skulle bli mer för han skulle inte få någon annan lön. Mamma och pappa skulle få lön men han skulle arbeta gratis och bara få maten och extrabädden i rummet. Det var lön nog hade man tyckt, fast Stig tyckte att det var dåligt. Han ville så gärna köpa en kamera. Han hade drömt om det i flera år, men inte haft råd hittills. Kanske dricksen han fick under denna långa sommaren skulle räcka till en fin spegelreflexkamera. En Rolleiflex eller liknande. Kanske en ännu finare. Fast då fick han tjäna mer, för femtioöringen var bara en åttahundradedel av vad kameran kostade och det skulle ta över två år att tjäna ihop till den om det bara blev femtio öre om dagen.

Stig stannade upp utanför rum 236 och undrade om flickan just nu, innanför dörren, höll på med sånt som hade beskrivits i berättelserna i sextidningarna. Han kände ett tryck i ljumskarna och skyndade sig att tänka på något annat. Han hade mer arbete att göra och hade inte tid att dagdrömma och fantisera.

Stig skyndade sig ner, talade om för Urban att han skulle till kiosken och fick en godkännande nickning. Tusan också att han inte hade någon cykel, det hade underlättat. Stig halvsprang hela vägen till kiosken vid stationen och först när kiosktanten öppnat luckan läste han högt från lappen:

-En TopHat, en Cocktail, en PinUp och tre askar John Silver.

-Du menar inte att du skall köpa sån skit i din ålder? protesterade kiosktanten och såg ut som om hon inte ville sälja något alls till honom.

-Det är inte till mig! Det är till en gäst på Falsterbohus! Jag arbetar där!

-En gäst? På Huset? Dra inga valser med mig, va. Det är bara fina människor från sossietén som bor på Huset och dom läser inte sånt!

-Det är sant!

-Jaja, du får väl ha det då, men dra inte nära valser för mig en annan gång!

Pengarna räckte precis. Det blev en femtioöring över. Stig återgick till sin halvspringande takt men stannade upp halvvägs tillbaka. Vad var det för tidningar egentligen? Varför hade kiosktanten kallat dom för skit? Han slog upp den första tidningen. En naken flicka låg utsträckt på bilden med benen brett isär. Hela tidningen var full av sådana bilder och av berättelser späckade med beskrivningar av intima detaljer. Stig ögnade igenom dom andra två tidningarna. Dom var precis likadana. Tänk att fint folk, direktörer och sådana läste sånt här. Stig skakade på huvudet och fortsatte mot Huset. Precis innan han kom fram till entrén var han tvungen att titta på bilderna en gång till. Tänk att det fanns flickor som ställde upp på att bli fotograferade så. Fast det var nog utomlands. Här i Sverige fanns det nog inga. Säkert inte ens den där blonda flickan som Kalle hade kallat lillhoran i rum 236. Hon skulle nog aldrig ställa upp på sådana utmanande fotograferingar.

Dörren till rum 248 flög upp nästan innan Stig hade hunnit knacka.

-Fick du tag i det? Fint! Ja, du förstår, jag brukar inte läsa sånt här i vanliga fall. Men nu när jag har lite semester så får man ju unna sig att ha något vackert att titta på. Hur är städerskorna här på hotellet? Är dom söta? Kan man få omkull dom tror du? Om man ger dom några tior? Känner du till nån som ställer opp?

-Nej det vet jag inte, stammade Stig osäkert. Det finns visst en från

och lås! Nyckeln sitter på insidan. Skynda dig tillbaka med nyckeln!

Stig sprang uppför trapporna till tredje våningen och utträttade uppdraget. I sin iver att vara hjälpsam hade han glömt att se efter hur mannen såg ut, så väl nerkommen igen tittade han sig villrådigt omkring och undrade vem han skulle lämna nyckeln till. Han kände sig dum och osäker. Tänk att vara så korkad att man inte kollar hur människan såg ut så man kunde hitta honom igen. Stig fortsatte att se sig omkring i hopp om att något minne skulle dyka upp och hjälpa honom på traven.

-Vad tusan står du där för som ett fån? Varför kommer du inte och lämnar nyckeln? Ge hit den! Djäkla sätt att anställa svagsinta.

Stig lämnade över nyckeln till mannen med den förargade rösten. Någon dricks fick han inte och ordet "Tack" var utbytt mot:

-Idiot!

Urban kallade på honom från portierdisken.

-Rum 248 vill ha hjälp!

-Med vad då? undrade Stig.

-Hur skall jag veta det? Du får väl besked när du kommer dit!

Stig tyckte sig ha fått bekräftelse! Han var en helkorkad idiot! Ingenting blev rätt och alla hackade på honom. Han var urblåst och obildbar. Det var därför alla mobbade honom i skolan och alla blev arga på honom här. Han kände tårar bränna bakom ögonlocken, men behärskade sig. Han skulle klara det! Från och med nu skulle han inte fråga dumma frågor och inte glömma tänka sig för. Beslutet trängde tillbaka tårarna. Han skulle klara det. Han ville vara duktig. Han ville bli omtyckt. Han skulle klara det!

Tankarna malde om och om igen i samma spår uppför trappan och genom korridoren fram till 248:an. Han kom i varje fall ihåg rumsnumret så helt imbecill var han nog inte, trots allt. Knackningen besvarades omedelbar genom att dörren öppnades. Det verkade som om gästen, en 50-års man med flint och kalaskula, hade stått och hållit i dörrhandtaget och väntat på honom.

-Fint att du kom så fort. Du skall få springa ett ärende. Kan du köpa det här till mig i kiosken?

Gästen stack en portmonnä och ett papper i handen på honom, föste ut honom i korridoren igen och stängde dörren.

Einar hade verkat evighetslång. Stig ansåg att han hade tid att springa bort och berätta för mamma om Gerda och lämna nyckeln till henne.

Asta höll på att lägga nya pappersdukar på borden när Stig ångade in genom dörren.

-Mamma! Einar fick köra moster Gerda till doktorn. Hon hade väldigt ont i kinden och hon bet sig så det blödde. Hon hade nästan svimmat när jag fick in henne i bilen!

-Jaså? Ja hon har alltid gjort sig till. Det är nog ingenting som vanligt. Hon vill bara göra sig märkvärdig. Det har hon alltid gjort ända sen hon var barn.

Asta verkade helt ointresserad av sin syster och bytte snabbt till älsklingsämnen istället:

-Du har alldeles för lite på dig. Vinden är vass idag och du drar kylan på dig. Gå upp och ta på dig en varmare kofta. Nu lyder du mamma! Ta den blå, den lagade jag hålet på i går och Stig, åt du ordentligt till frukost i morse? Jag tyckte bara du tog en smörgås och du måste ha mat i magen så du inte får huvudvärk eller blir sjuk! Jag kan gå ut och göra vid en smörgås till dig om du är hungrig. Så du inte får huvudvärk.

Stig låtsades inte höra förmaningarna utan vinkade och sprang ut för att återgå till arbetet.

Entréhallen var fylld till trängsel. Fler gäster hade anlant och även en orkesterbuss. Det skulle bli säsongspremiärbaluns i matsalen på kvällen och orkestern hade kommit i god tid för att göra sig redo. Två flickor gick omkring med fång av blommor som fördelades i vaser överallt.

Direktör Bjarring struttade omkring och tog i hand och hälsade välkommen, så det var visst extra fint folk som hade kommit, men Stig kände inte igen någon av dem.

-Pickolo!

Stig reagerade inte på ropet, ännu ovan vid att bli tilltalad på det sättet.

-Pickolo!

Han kände en hård hand på axeln och hörde en spydig röst:

-Är du lomhörd, helt döv eller bara korkad? Hör du inte när man kallar på dig? Jag glömde låsa rummet, nummer 322 och jag vill inte springa mig trött i trappan när er gamla hiss inte fungerar. Spring upp

-Hon är sjuk sade jag ju! Hon skriker och gråter och har ont och hon biter sig i kinden så det blöder! Du måste ordna så hon kommer till doktorn.

-Jaja. Jag får se om bilskräppet startar, muttrade Einar och rotade efter bilnycklarna i overallfickan. Han var tvungen att plocka upp snusdosan och ett par flitigt använda näsdukar innan han till slut fick fram sina bilnycklar. Stig stod och hoppade på ett ben av otålighet. Kunde inte gubben skynda sig?

Einar spottade ut hälften av sin mullbänk och flyttade över resten till andra sidan läppen.

-Jag skall bara hämta bilskräppet. Ta du hand om Gerda så länge. Se till så hon har mer än särken på sig! Jag vill inte skämmas för 'na!

Stig sprang tillbaka till Gerda som verkade näst intill medvetlös där hon hängde i fönstret. Skriken hade upphört men hon kved och gnydde. Dörren var olåst. Tack och lov var hon fullt påklädd. Med uppjudande av alla sina krafter kunde han dra in henne i rummet och halvt om halv släpa henne ut på trappan där hon sjönk ihop i en kvidande hög.

Einar hade fått igång bilen. Den hade visserligen bara tänt på en av dom två cylindrarna och motorn gick ojämnt och stötigt. Det var en Tjeckisk Minor med tvåtaktsmotor. Grön där färgen fortfarande satt kvar och brun av rost för övrigt. Stig slet upp högra framdörren. Den öppnades framåt och gav stort utrymme att manövrera in Gerda i framsätet. Hon kved fortfarande och blodet rann i en strid ström ur munnen.

-Ja jag kan ju inte hjälpa dig me'na för jag måste ge gas hela tiden annars stannar den. Klarar du det? Bra! Finns det nån doktor i Skanör eller måste jag köra till Vellinge till det vanliga stället där jag var med magen.

-Jag vet inte. Du får fråga nån på vägen. Kör nu!

-Jaja, om jag kommer så långt, muttrade Einar och trampade gasen i botten. Ett kraftigt rökmoln bolmade ut från avgasröret. Det luktade bensin och olja i skön förening. Ljudligt puttrande försvann bilen på ettans växel runt vägkröken. Stig stod kvar och pustade några minuter och gick sedan in och stängde fönstret i Gerdas rum. Han låste ytterdörren och stoppade nyckeln i fickan och blev plötsligt medveten om att han hade stuckit ifrån arbetet, men en blick på klockan lugnade honom. Det hade inte gått mer än tio minuter, trots att stunden med Gerda och

7.

Promenaden hann knappt börja förrän den tog slut. Moster Gerda ropade på honom från sitt fönster. Ropade var kanske inte rätta ordet. Hon gallskrek.

-Stig, Stig kom och ta bort råttorna!

Stig sprang mot hennes barack det fortaste han kunde. Råttor! Inte konstigt att där fanns råttor med så mycket bråte precis under golvet. Det måste locka dit både möss, råttor och andra djur, tänkte han under den korta språngmarschen.

-Var är råttorna? Är det många?

-Jag vet inte, dom gnager på min kind! Skynda dig! Du måste ta bort dom!

Gerda var helt hysterisk. Hon slog våldsamt på kinden och tårarna rann. Hon såg alldeles förstörd ut. Hon lutade sig djupare och djupare ut genom fönstret för att Stig skulle kunna komma åt råttorna, men han kunde inte se någon. Gerda blev mer och mer förtvivlad och hysterisk. Hon grät, skrek och jämrade sig över smärtorna.

-Det känns som om någon vrider om hela kinden med en vass tång! skrek hon och började tugga på insidan av kinden. Hon tuggade så ursinnigt att det började blöda. Blodet rann genom mungipan på henne, nerför hakan och droppade på marken.

Stig kände sig helt villrådig och tittade sig omkring för hjälp. Han såg en skymt av Einar och hans cykelkärra på bortsidan av barackraden och rusade ditåt och hojtade:

-Einar! Moster Gerda är sjuk. Kan du hjälpa till så hon kommer till en doktor! Snabbt!

-Va e de då då? undrade Einar sävligt.

-Det märks att du är ny i den här knäppa världen. Den du träffade var lillhoran från Malmö. Hon är här ett par gånger i månaden för att tjäna ihop till brödfödan. Springer omkring i badlakan och låter dörren stå öppen som en inbjudande gest till manliga hotellgäster. Ja kvinnliga också för den delen, om dom känner för det. Hon är inte kräsen. Om ingen kommer till henne, går hon själv runt och raggar upp kunder med en otänd cigarett och vill ha eld. Om det då verkar lovande så tappar hon badlakanet ”av ren olyckshändelse”.

Kalle hade kommit in i receptionen just när Urban började berätta och fyllde i:

-Ja för fan, hon är fin. Jag brukar trycka in´na mot väggen och känna av´na. Hon gillar det inte men hon vågar ju inte klaga. Prova du också när du får syn på henne nästa gång. Tryck in´na mot väggen och känn av´na, men stoppa inget i´na för då åker du nog på syffe eller gonne.

Det var första gången som Kalle sagt något med vänlig röst till honom, men han tyckte det Kalle sagt hade låtit ruttet. När han fick en chans till det smet han ifrån. Han behövde få lite frisk luft att blåsa bort tankarna med.

cin i stället. Stig slog upp en liten skvätt gin i glaset, men det dög inte. Fyllt till brädden skulle det vara. Han lämnade över det fulla glaset, stängde fönstret, tog matbrickan och skyndade tillbaka till sin egen lunch i matsalen.

Aptiten var som bortblåst. Trots att han hade tvättat händerna tyckte han att lukten från Gerdas rum satt både på dem och i kläderna. Asta hade tyvärr inte så mycket att göra just då, så hon stod över honom mest hela tiden och tjtade om att han skulle äta mer, ta mer grönsaker för det var nyttigt och dricka mjölk i stället för svagdricka. Han funderade på om han skulle berätta om moster Gerda, men tyckte det var bäst att tåga.

Så snart han kunde avslutade han måltiden och smet tillbaka till arbetet. Urban stod och väntade på honom.

-Bra att du kom. Vill du ta upp den här Albylen och en sodavatten till 236an?

Stig tog brickan och halvsprang uppför trappan till andra våningen, knackade på dörren och lämnade den till en äldre, mager tant som såg ut som en fisk, med insjunket ansikte och utstående ögon. Han fick inte ens ett tack och ännu mindre någon dricks och tillät sig att räcka ut tungan när dörren hade stängts.

En dörr stod halvöppen längre in i korridoren och Stig gick dit och stängde den. Han hade inte hunnit mer än ett par steg därifrån när den öppnades igen och en ljus flickröst sa:

-Hör du pysen, ge fan i att sabba min reklam!

Stig vände sig om och såg en ganska söt flicka i 20-årsåldern med iögonfallande blont hår stå i dörröppningen. Hon hade ett badlakan svept runt sin slanka kropp.

-Förlåt, jag trodde att nån hade glömt stänga dörren, mumlade han och skyndade tillbaka till receptionen.

-Allt gick bra? undrade Urban som såg uttrycket i Stigs ansikte.

-Jadå, men det var en tjej som blev arg för att jag stängde hennes dörr. Hon hade visst badat eller skulle göra det, så jag begriper inte varför dörren skulle vara öppen. Hon sa något om att jag inte skulle sabba hennes reklam. Kan du begripa det?

Urban gav till ett hjärtligt skratt.

-Nej stanna! Öppna och vädra, det stinker väl i hela rummet?

-Ja det gör det!

-Låt dörren stå öppen och öppna fönstret så det blir tvärdrag så blir det kanske bättre. Kan du hjälpa mig av med dom här kläderna?

Stig öppnade fönstret på vid gavel och hjälpte sedan Gerda med plagg efter plagg. Han kände sig fumlig och generad och det blev inte bättre efterhand som Gerda blev mer och mer avklädd.

-Tag paltorna och släng dom under huset. Jag får ta hand om dom sen, men dom kan inte vara kvar för dom förpestar luften, förklarade Gerda och hostade.

Stig tog klädbyltet nedför yttertrappan. Baracken stod på plintar och mellanrummet mellan marken och barackens undersida var täckt med eternitplattor. Strax vid sidan av trappan var en av plattorna lös. När han flyttade undan den upptäckte han att Gerda använde utrymmet bakom som förvaringsplats. Där stod resväskor och hattaskar, en gammal radioapparat, en symaskin och flera pappkartonger. Stig slängde in hennes illaluktande kläder på en av pappkartongerna och återvände in. Gerda hade själv lyckats få av sig behån och hennes trosor satt vid knäna. Stig tog tag i dem och drog dem av henne. Hon ville flytta över till den andra sängen och Stig hjälpte henne upp. Hon hade inget hår alls där nere och Stig undrade hur det kunde bli så. Om det var någon sjukdom eller .....?

-Släng ut sängkläderna också under huset. Kom sen in och hjälp mig med maten.

Sängkläderna gick samma väg som kläderna och Stig ställde tillbaka eternitplattan. Gerda satt med en filt om sig när han kom tillbaka in. Det hjälpte lite mot blygheten.

-Du förstår Stig, jag hade så många myror på kinden så jag var tvungen att ta lite medicin! hävdade hon och gjorde en svepande gest mot en halvtömd ginflaskan på bordet.

-Jaha.

-Myrororna blev lite snällare då, men nu är dom igång igen. Kan du inte ta bort dom snälla du?

Stig kunde inte se några myror eller andra småkryp på kinden. Han tyckte synd om henne men kände sig maktlös. Han flyttade matbrickan över till hennes säng, men hon ville bara ha ett par tuggor och sen medi-

sin radioapparat, med enbart stationsskalans gulgröna, fosforliknande ljus som belysning och lyssnat på avlägsna kortvågsstationer. Lika fångslad som han nu var inför Görans röst, lika trollbunden hade han varit när han rattat in de portugisiskspråkiga radiostationer i Sydamerika.

Förmiddagen blev långtråkig och inte alls så fartfylld och spännande som Stig hade föreställt sig. Vid lunchtid hade ett tiotal bilar rullat upp framför hotellet och Kalle och Johan hade turats om att bära bagage, ta hand om rumsnycklarna och visa gästerna till rummen. Stig hade försökt att hjälpa till men då fått ilska grimaser från vaktmästarna. Han var tydligen inte någon fullvärdig gängmedlem i deras ögon. Mesta tiden hade han därför suttit i en av fåtöljerna och tittat på Görans arbete vid telefonväxeln.

Urban hade avlöst Bengt i receptionen och hade fullt upp att göra med att hälsa välkommen, skriva in gästerna i liggaren och svara på frågor. Stig granskade gästerna nyfiket i hopp att se någon kändis, men det var bara direktörer, fabrikörer, advokater och doktorer. Inte en enda intressant människa, tyckte han.

-Du kan sticka och äta nu Stig. Vi äter i omgångar, så inte alla försvinner samtidigt, påpekade Urban. Stig var inte nödbedd.

Han hade inte hunnit lägga upp någon mat när mamma fick syn på honom och kom rusande.

-Stig vill du ta en bricka till Gerda. Hon säger hon är sjuk och orkar inte gå upp. Du vet var hon bor väl?

Stig bekräftade med en nickning och brickan var snabbt färdigställd. Gerda bodde i en av de små barackerna intill vägen. Egen ingång, en liten hall och ett rum med två sängar, stolar, bord och en garderob. När han knackat tre gånger hördes en svag röst inifrån.

-Vem är det?

-Det är bara jag. Med mat till dig.

-Ja kom in då!

Stig öppnade dörren. På sängen låg Gerda, fullt påklädd. Rummet luktade som en svinstia. Gerda hade spytt ner hela sängen och sig själv. Stig höll andan och satte snabbt ner brickan på bordet och gick mot dörren.

6.

Fem minuter i sju på morgonen den 1 juni var Stig i receptionen iförd sin pickolomössa. Han tyckte visserligen att han såg löjlig ut i den, men bättre den uniformsdelen än ingenting alls. Bengt var fortfarande i tjänst men såg pigg och vaken ut. Han hade tydligen haft en god natts sömn på soffan och hade till och med hunnit raka sig.

-Hej! hälsade han. Den stora invasionen kommer inte förrän vid elva-tiden, så dessförinnan vill jag att du kollar att städerskorna har skött sig. Det skall finnas tvål, handdukar, dricksglas och askkoppar i alla rummen. Rummen skall vara fräscha och sängarna bäddade och överkasterna på. I korridorerna skall det finnas askkoppar på alla småbord. Vill du kontrollera det med en gång?

Stig var ivrig att göra nytta och hade inspekterat allt redan strax efter åtta. Ett par rum hade saknat askkoppar och det hade han rättat till. Han njöt av att vara i arbete och känna sig vuxen. Njöt av att inte bli behandlad som barn utan som en fullvärdig medlem i gänget. När han kom tillbaka hade Kalle och Johan kommit och vid telefonväxeln satt en pojke i 20-årsåldern med smilgropar i kinderna och ljusblont hår. Stig vinkade hej och fick veta att telefonisten hette Göran. Precis då ringde telefonen och Göran tog vant itu med att koppla in sig på linjen. Stig lyssnade fascinerat på hans röst. Göran tycktes inte ha någon dialekt alls och rösten var mjuk och melodisk. Utan överdrifter åt något håll med mjukt rullande r-ljud. Stig blev förvånad över att han kunde reagera så på en röst - men påminde sig själv om alla nätter som han suttit framför

som utlöstes i gråt när han kom ner till stranden. Han hade precis sex kilometer gråt inom sig. Det mätte han ut senare på kartan, för gråten räckte ända från Falsterbohus till Skanör utefter stranden.

bakom ett skåp när rumsdörren öppnades. Hans pappa tog korridoren åt andra hållet och Stig drog en suck av lättnad. Mamma fortsatte att snörvla och prata för sig själv en liten stund, men något strypanfall kom inte konstigt nog. Stig stod kvar en lång stund tills hjärtat slutat att banka så häftigt. Då vågade han sig fram och tänkte gå en lång runda tills känslorna hade lagt sig både hos honom själv och föräldrarna. Hans mamma tycktes ha hört stegen för hon slet upp dörren och skrek:

-William kom nu in igen! Jag vill ..... Nejmen är det Stiggeman! Gullepågen! Kom in! Du är säkert hungrig. Jag tog med mig några smörgåsar till dig. Du åt nog inte så mycket som du skulle, så nu skall du få både smörgås och mjölk som jag tog med mig från matsalen. Jag kan inte förlåta pappa att han inte kan klara av att försörja oss, utan att du och jag skall behöva arbeta på ett sånt här ställe!

Rösten blev mer och mer sprucken för varje ord. Stig försökte se deltagande ut men när hans mor ville krama honom och kyssa honom drog han sig undan.

-Stiggeman! Gullepågen! Du är det enda jag har! Din pappa är inte värd ett vittne. hackade hon fram mellan gråtattackerna och Stig tyckte att det blev pinsamt och genant. Han visste aldrig hur han skulle trösta och kände villrådighet och olust inför mammas förtal av pappa.

Anfallet blev tack och lov kortvarigt. Så snart mamman började bli lite lugnare tog Stig tillfället i akt att be att få gå ut en stund och titta på omgivningarna.

-Jaja du får väl gå då. Hoppas att du får det trevligt! Det tycker jag absolut att du skall göra. Ha det riktigt skönt. Jag stannar kvar här ensam. Jag är ju så ledsen. Gå du och tänk inte på mig! Det är ju ingenting att tänka på! Det gör ingenting att jag är ledsen, det behöver du inte bry dig om. Ta nu en riktigt lång skön promenad.

Stig skyndade ut genom dörren med känslor av både lättnad och skuld. Vad menade hon egentligen när hon uttryckte sig så där. Menade hon det hon sa? Att hon hoppades att han skulle ha det trevligt. Eller menade hon att hon ville att han skulle stanna kvar hos henne och hålla henne sällskap. Det var alltid likadant. Aldrig kunde han göra något som han själv ville eller längtade efter utan att samtidigt känna skuldkänslor. Stig kunde inte tyda hennes signaler och han kände en klump i magen

sjönk ner i och fick in i skorna. Det styva gräset växte högt. Stråna var platta och skarpa i kanterna. På vänster hand låg rader av små badhytter och en äldre man var upptagen med att skruva bort fönsterluckor och sopa rent framför hytternas dörrar. Stig hälsade men mannen verkade inte se honom.

Stranden sträckte sig milsvid åt båda hållen tyckte Stig. Luften var kall och han kände ingen lust att ens känna på vattnet utan styrde stegen tillbaka till receptionen. Han kom precis lagom för att hälsa på nattportieren Bengt Larsson, en mullig nallebjörn i 40-årsåldern med sävlig röst och pigga, livliga ögon. Bengts handslag var varmt och fast och Stig skämdes över sin egen fuktiga näve.

-Hej du, trevligt att råkas! log Bengt och ögonen glittrade. Jag tycker inte att du skall jobba i kväll. Ta du ledigt och kom hit i morgon bitti sju prick. Sen blir det full rulle kan jag lova. Glöm inte att få i dig lite frukost först. Det blir dålig tid till det senare på förmiddagen! Någon pickolodress har vi inte. Hotellet är fattigt även om gästerna är stenrika, men jag hittade en pickolomössa. Den kan du ha på dig om den passar.

Han sträckte över en rund, platt mössa som såg konstig ut i största allmänhet. Stig ville inte prova den just där, utan tog den med sig för att prova på rummet.

Stig tog trapporna upp till vindsvåningen i jättekliv. Han hoppades att mamma och pappa inte skulle ha kommit upp ännu så att han kunde prova pickolomössan ostört, men redan halvvägs mot rumsdörren hörde han mammas röst. Vad hon sade kunde han inte höra förrän han var alldeles i närheten, men då hördes det desto tydligare:

-Pack och patrask är det! Hela bunten! Knappt en enda vettig människa och här vill du att jag skall arbeta. Passa upp och fjäska för det avskummet.

-Du behöver inte fjäska! försökte pappa.

-Du skall vara tyst! Om du bara hade dugt något till så hade du klarat av försörjningen så att inte jag och stackars Stig skall behöva bli förstörda i den här miljön! Du är en odugling! Hör du! Gå inte nu, jag vill prata med dig!

Rösten gled över i falsett och strypanfallet skulle säkert komma vilken sekund som helst, tänkte Stig som fick bråttom att gömma sig

den andra spiken mellan tummen och pekfingret.

-Gör nu efter mig! uppmanade han och tryckte ihop fingrarna och spiken böjde sig som om den hade varit av modellerat.

Stig tog sin spik på samma sätt och försökte böja den. Hur han än tryckte blev bara resultatet att spetsen åt sig djupare och djupare in i tummen. Han tog tag i spiken med båda händer och försökte böja den. Ja han tog i så han såg rött framför ögonen, men spiken förblev rak.

Både mästern och pappa skrattade högt och länge och Stig skämdes över sin svaghet.

-Nej grabben, nu skall vi sluta för idag och gå var och en till sitt och få något i magen. Annars blir vi magra och tunna och orkeslösa precis som du! skrattade mästern och slog pojken på axeln så den höll på att gå ur led.

Stig fortsatte sin promenad och kände sig förödmjukad och ledsen. Han dög nog ingenting till! Han var en kraftlös vekling. I dystra tankar fortsatte han runt den stora byggnaden och kom till Husets framsida. Till vänster sluttade marken ner mot stranden och havet. Han vred huvudet åt höger, lyfte blicken och såg den stora matsalens fönster. Under dom, i marknivå, var en lång rad källarfönster. Stig gick utefter byggnaden och kikade in. Han skämdes inte alls över sin nyfikenhet. Om man inte var nyfiken så fick man inte reda på någonting här i världen. Känslan av obehag efter mästerns spiktrick var som bortblåst när han började utforska denna nya del av byggnaden. Vad han kunde förstå var det personalrum i källaren. Obäddade sängar och bord belamrade med odiskade tallrikar och glas, mjölkflaskor och flaskor som säkert innehållit betydligt starkare saker än mjölk. I ett par av rummen var gardinerna fördragna.

Han var så upptagen av att kika i fönster att han höll på att snubbla rakt ner i en stor damm. Dammen var helt täckt av gröna alger och förvuxna näckrosor. Han kunde inte avgöra om den från början hade varit en prydnadsdamm eller om den varit avsedd som swimmingpool. Stor var den men helt vanvårdad. Till och med de stenklädda sidorna var överväxta av grönska.

På dammens bortsida sida fanns den breda, stenlagda gången från entréhallen ner till havet. Gången var sandig och sandlagret blev tjockare ju närmre badstranden han kom. Mjuk, vit och finkornig, som han

-Nää. Men jag vet hur man gör. Jag har sett på!

Stig avslutade snabbt samtalet när han fick syn på moster Gerda som satt och rökte och drack kaffe vid ett trädgårdsbord utanför matsalen. Han skyndade ut för att göra henne sällskap och lyckades hindra att Bertil följde efter.

-Hej Stig, hälsade Gerda. Vill du titta efter vad det är som kryper på kinden. Det känns så obehagligt och har hållit på hela dagen.

Stig undersökte hennes kind, men kunde inte upptäcka någonting.

-Konstigt! Det kryper och kittlar, påstod Gerda och rev sig på kinden. Hon verkade nervös och orolig och drog snabba, djupa bloss på cigaretten.

Stig satt kvar en liten stund men hennes oro smittade av sig på honom och han hade svårt att sitta stilla. Han beslöt att ta en promenad innan det var dags att gå tillbaka till receptionen igen.

Han gick bort till panncentralen och plötsligt kom en kraftig, muskulös man ut från en dörr.

-Hej du knatten! Du är väl Williams grabb eller hur? Det är jag som är Mäster. Kom in skall jag visa dig en sak!

Han vände om och gick in genom dörren igen och Stig följde efter. Innanför fanns ett stort rum med pumpmaskineri, rörledningar och värmepanna. Allting var skinande rent. Renare än vad morsan har det hemma i köket, tänkte Stig och såg sig förvånad omkring. Han hade trott att en panncentral alltid måste vara smutsig och dammig. Rörledningarna var målade i klara färger i rött, blått och gult.

-Är här inte fint? frågade Mäster stolt och Stig nickade ivrigt.

-Ja du fint och rent skall det vara när jag håller i trådarna. Välputsat och slickrent. Ingen spillolja på golvet som man går och bryter benen i. Glada färger så man blir pigg av det och inte sur, arg och deppig!

Precis när Mäster gav till ett så rungande skratt att Stig var rädd att skrattet och ekot av det skulle spränga hans trumhinnor, kom hans pappa in genom en sidodörr.

-Kom hit William! skrek mäster, så skall vi prova om grabben din har nån ruter i sig och nån kraft i fingrarna.

Mäster gick bort till några skåp och plockade fram två spik ungefär en decimeter långa och ganska grova. Han gav den ena till Stig och tog

5.

Eftermiddagen gick mycket långsammare än förmiddagen. Stig hade litet att göra och hängde mest i receptionen och hade det tråkigt. Satt i en av fåtöljerna och läste och undersökte telefonväxeln med dess sladdar och jack för inkommande och utgående linjer. Han försökte att få grepp om hur man bar sig åt när det ringde och på seneftermiddagen hade han lurat ut hur det hela fungerade. Kalle och Johan hade tagit ledigt eftersom inga gäster skulle komma förrän morgonen därpå och Urban var mest inne på kontoret och talade med direktör Bjarring.

Vid middagen i personalmatsalen satt Bengt och den söta 25-åringen vid samma bord och verkade hett förälskade. Asta var fullt upptagen med att ta in mat och ta ut använda tallrikar så Stig slapp några förmaningar och var tacksam för det. Pappa syntes inte till. Ytterligare några personer hade anlänt under eftermiddagen och Stig fick sällskap vid sitt bord av en pojke som verkade lite efterbliven. Han var fetlagd och talade släpigt och stammande.

-Vva heter ddu? Jag heter Bertil Jjjonsson. Skall jjjobba med disken. Bra betalt! Vva skall du jjjobba med?

Stig talade om sitt namn och berättade om receptionen och pickoloarbetet.

-Kkkul. Hur gammal är du? Jjjag är 18.

Det såg han absolut inte ut att vara. När man är lite konstig i huvudet ser man kanske yngre ut, tänkte Stig.

-Inte många snygga fruntimmer, fortsatte Bertil och såg sig omkring i matsalen. Jjjag ggillar fruntimmer. Har du knullat nån gång?

-Nej, mumlade Stig och blev röd och varm om kinderna.

-Det är skönt!

-Har du gjort det då? undrade Stig

vågigt hår med så mycket pomada att kammens ränder syntes. Väderbitet och solbränt ansikte trots den tidiga sommaren och antydning till tango-rabatt. En riktigt charmörtyp. Bländvita tänder. Muskelös men inte tjock.

-Så kul Bengt att du skall jobba här i sommar! jollrade den magra och blinkade förälskat mot charmören.

-Tja, va fan skall man göra annars. Hade tänkt ta hyra på amerikabåtarna men där tar dom bara in snorungar som har sommarlov. Dom är väl billigare kan jag tänka. Får prata med facket om det där jävla ofoget. Det skall förbanne mig gå lagligt till! hävdade Bengt och petade tänderna med tumnageln.

-Kommer du ihåg sommaren på Gotland? Tänk vad mysigt vi hade då! kuttrade den trånsjuka kvinnan och började riva Bengt på armen med sina långa rödfärgade naglar.

-Hördu Gulli ge fan i det där. Det gör ont! protesterade Bengt och drog till sig armen. Gulli såg förnärmat ut, skyndade sig att samla ihop sina tillhörigheter och lämnade rummet med en stolt knyck på nacken.

-Efterhängsna fnask är det värsta jag vet! muttrade Bengt för sig själv och började lyfta på ögonbrynen i riktning mot en ganska söt flicka i 25-årsåldern vid motsatta väggen. Dom fick snabbt ögonkontakt och Bengt reste sig, studsade tvärs över golvet och slog sig ner vid hennes bord.

Stig avslutade måltiden samtidigt som Asta kom in med ett nytt fat kalvsylta. Hon skyndade fram till honom.

-Har du nu ätit tillräckligt? Du måste äta ordentligt så du inte blir sjuk! Har du på dig så att du inte fryser? Du mår väl bra? Får jag känna om du är varm i pannan? Det kanske drar där du skall arbeta? Gör det det? Du skulle nog ha en varm tröja på dig? Gå upp på rummet och hämta en tröja och ta på dig så att du inte fryser! Nu lyder du mamma!

Stig värjde sig mot tafsandet, mumlade att allt var bra och att han hade bråttom för portieren väntade och skyndade ut. Det var skönt att komma ut i friska luften. Eftersom de flesta rökte, nästan samtidigt som dom åt, var luften i matsalen tjock av tobaksrök. Stig hade provat på att röka flera gånger men inte mått bra efteråt. En dag skulle han kunna röka, tänkte han. Det är tufft och alla gör det.

med direktören, men han kom sig inte för. Eller vågade inte.

-Seså, undersök nu dom andra våningarna också och kom ner sen!
uppmnade Urban och gav honom en vänlig klapp på axeln.

Stig lydde. På darrande ben travade han uppför trappan till andra våningen och undersökte rum efter rum och sedan var det tredje våningens tur. När han tyckte att han lärt sig allt om rummets möblering och numrering återvände han till receptionen.

Urban såg upp från sina papper med ett leende när Stig kom ner.

-Inga fler obehagliga överraskningar, hoppas jag!

-Nej då! Nu tror jag att jag hittar överallt.

-Bra. Då tänkte jag passa på att tala om för dig var olika grejor finns och vad du skall göra.

Genomgången av arbetsuppgifter som askkoppstämning, skoputsning, kontroller av entréhall och telefonhytt, justering av dagstidningarna i tidningsstället, påfyllning av reklambroschyrer och allt annat som Stig skulle sköta tog en dryg halvtimme. Då tittade Urban på klockan och sa:

-Nu får du nog sticka och äta. Kan du komma tillbaka vid ettiden så har jag några grejor till att visa dig?

-Visst! sade Stig, förvånad över att klockan redan var så mycket. Tiden hade verkligen rusat åstad.

I personalmatsalen var det nästan fullt. Många nya hade kommit under förmiddagen. Pappa, klädd i grå slitna byxor och lindrigt vit skjorta satt vid ett fönsterbord tillsammans med tre män i overaller. Där fanns ingen ledig plats för Stig, så han satte sig istället vid ett tomt bord vid väggen sedan han hämtat en tallrik med kalvsylta, rödbetor och stekt potatis vid självserveringsbordet.

-Fan att dom inte har bira till maten, bara svagdricka, yttrade en mager kvinna som Stig inte sett förut. Han reagerade för svordomen, ovan vid att kvinnor använde så grova ord.

Medan han åt kikade han sig förstulet omkring. Den magra kvinnan som velat ha öl till maten satt vid bordet framför. Hon kunde väl vara i 30-årsåldern och verkade göra sig till för mannen bredvid. Han var något år äldre, trodde Stig, men hans ålder var svår att gissa. Mörkbrunt

sitt namn.

-Jaha, jasanya det är du som är Stig. Bra. Jag är portier. Jag och Bengt turas om att sköta receptionen. Du har träffat Johan och Kalle förstår jag. Dom tar hand om dom större och tyngre jobben och du tar hand om dom mindre. Telefonväxeln sköter Erik och Göran, men dom är lediga idag så dom får du träffa i morgon. Bra att du kom redan i dag! I morgon börjar säsongen och det blir en rivstart, så du kan göra skäl för brödfödan redan i dag. Jag vill att du går runt och lär dig hur rummen ligger. Dom är olåsta i dag, så gå in i dom och lär dig hur dom ser ut. Du skall kunna hitta till nattduksborden i mörkret om det är så gästerna vill ha det när du kommer med frukostbrickan eller nattgroggen eller tidningen eller vad det nu är som dom vill ha. Stick iväg nu!

Stig kände sig osäker. Kunde han bara gå runt så där, själv. Men portieren hade sagt det så då var det väl rätt. Han gick tvärs över hallen in i korridoren. Längst bort kunde han se dagsljus genom något som såg ut som en altandörr. På korridorens båda sidor fanns dörrar. Stig gick från dörr till dörr, memorerade rumsnummer och försökte få in i huvudet hur allt såg ut. Det var inte så svårt. Rummen såg ungefär likadana ut och hade i stort samma möblering. Det här skulle gå som en dans! Han blev säkrare och säkrare i sina rörelser och när han kom till sista rummet på återvägen till entréhallen slog han upp dörren och klev in.

-Vad i helvete tar du dig för ditt jävla yngel!

Rummet var inte ett hotellrum. Det var ett kontor med skrivbord, kassaskåp och bokhyllor. Den ilskna rösten kom från en äldre man som låg på en skinnsoffa vid ena väggen. Stig spärrade upp ögonen. Gubben hade byxorna nedhasade till knäna. Han höll båda händerna mellan benen och var högröd i ansiktet. Stig mumlade ett förlåt, tvärvände och slog igen dörren bakom sig.

Urban såg Stig kom ut från kontoret som en oljad blix och kallade honom till sig.

-Jaha och du har träffat Björn Bjarring, vår direktör, förstår jag. Hade han byxorna på sig? Nähä. Strunt i det! Han bara är sån! Han är bög så för vad du gör så se till att du inte blir ensam med honom. Då kan du råka illa ut!

Stig kände sig som bedövad. Han förstod inte riktigt innebörden av vad han sett. Han skulle vilja fråga varför det var farligt att vara ensam

En av uniformspojkarna, blond och magerlagd, kom fram med uttryckslost ansikte.

-Jaså, skall du vara hos oss. Ja bara du inte går i vägen så. Kom då! muttrade han och satte av efter den andre som redan hunnit ut genom dörren. Stig halvsprang efter honom i den korta korridoren, tvärs över det stora restaurangköket, genom en passage och ut i entréhallen.

-Det här är receptionen. Här jobbar vi. Jag och Johan tar hand om gästerna och deras bagage och du skall ge fan i att sno nån dricks för oss, för då får du på fan!

Kalle lät ilsken och avvisande. Stig begrep inte riktigt vad han menade, men vågade inte fråga. Johan hade inte sagt ett ord, bara gått rakt fram till en fåtölj i den stora hallen och satt sig att läsa en tidning. Den dominerande möbeln var receptionsdisken. Bakom den en telefonväxel och en stor tavla med nummer på. Vid varje nummer hängde nycklar på en krok. Några rader förvaringsfack under tavlan. I hörnet var inrett ett litet krypin med två fåtöljer, ett bord och en säng bakom ett draperi.

På ena sidan hallen fanns två trappor. Den ena ledde från entrédörren i markplanet och den andra upp till de övre våningarna. Mellan trapporna låg en stor gammaldags hiss med dubbla gallergrindar och en stor skylt med texten "Ur funktion"..

Hallens andra sida vette mot den breda stenlagda gången ner till havet, stranden och badhytterna. På vänstersidan fanns de breda dubbeldörrarna till matsalen. På högersidan låg korridoren till bottenvåningens gästrum. Hallen var möblerad med ett stort runt bord och flera bekväma fåtöljer i brunt skinn.

-Det du skall göra är att sköta småjobben och skitjobbet, fortsatte Kalle. Borsta skor och springa ärenden och torka spyor. Du skall inte tro att du är nånting, du är bara en jävla dörmatta. Försök inte sno åt dig att bära väskor eller visa gästerna till deras rum, för då åker du ut med huvudet före eller så skär vi det av dig innan både du och huvudet åker ut!

-Hej jag heter Urban, vad heter du?

Stig snurrade runt helskrämd. Han hade inte hört någon komma genom dörren. Han blev yr och höll på att tappa fotfästet. Framför honom stod en lång, magerlagd man i 30-årsåldern. Stig stammade fram

4.

Stig var lydigt tillbaka i rummet på utsatt tid och fick extrasängen på sin lott. Stämningen var fortfarande frostig och han hade därför inget emot att gå och lägga sig tidigt. Sönnen kom snabbt och drömmarna blev livliga. En roterande blandning av föräldrager, tåg, bruna snusränder, riddarborgar och Lenas skratt.

Redan klockan sju satt familjen vid frukostbordet i personalmatsalen. Stig hade aldrig klarat av att äta så värst mycket till frukost och kände kväljningar när han såg människor häva i sig med ett bordsskick som han förfasade sig över. Asta och William hade valt bord så långt från de övriga som möjligt och placerat sig med ryggarna mot rummet. Stig däremot satt så att han hade skådespelet av sörplande och smaskande människor framför sig. Alla i rummet såg trötta och surögda ut. Stig gnagade på en rostad brödskiva med ost och kastade blygt granskande blickar runt rummet. Han skulle nog snart få reda på vad alla hette och vad dom arbetade med på Huset, som han lärt sig att Falsterbohus allmänt kallades. Mest nyfiken var han på ett par pojkar som såg ut att vara i 16-17 årsåldern och var klädda i uniformer.

Efter frukosten kom husmor fram till deras bord.

-Ja du Asta, då tänkte jag visa dig dina uppgifter. Du Willam kan gå över till panncentralen så finns Eilert Svensson där. Han är vår verkmästare och visar dig vad du skall göra. Kalla honom Mäster, det gör alla vi andra och det tycker han om! Grabben kan väl följa med Kalle och Johan så visar dom var han skall jobba.

Hon pekade på de två pojkarna i uniform, och ropade.

-Kalle! Tag hand om den här grabben! Han skall arbeta hos er!

men kvinnan - som var i 30-årsåldern - slog ifrån sig.

-Skit i det. Det gör ingenting! Här finns så mycket löst folk som springer, så en mer eller mindre spelar ingen roll! Vad heter du? Jag heter Lena.

Stig talade om sitt namn och Lena slog undan filten och satte sig upp. Hon hade bara trosor på sig och Stig slog undan blicken.

-Vad fan är du blyg? Skall jag behöva ta på mig nåt kanske?

Lena skrattade. Hon verkade inte bekymrad över sin nakenhet och gjorde inte minsta ansats att skylla sig. Stig slog ner blicken och stirrade stint i golvet medan Lena skrattande fortsatte:

-Vänta du, innan den här sommaren är över så har du sett och varit med om både det ena och det andra, så då är du nog fan inte blyg längre! fortsatte hon och Stig kände hur rodnaden brände på halsen. Du har väl aldrig legat med nån, va? Om du känner för det så ställer jag gärna upp! Jag vet hur en slipsten skall dras och annat med! Säg bara till så har du ett skjut som i en liten ask. Jag skulle inte ha något emot att ta en Sven-dom. Vill du inte? Vill du ha en vinare istället? Ett bloss?

Lena slog glaset fullt och tog en cigarett och räckte fram båda. Stig kände hur rodnaden sköt upp i ansiktet. Han mumlade "Förlåt" ett par gånger och sen "Adjö" och rusade ut ur rummet följd av ett glatt, rungande skratt från Lena.

fönster. Bord och två stolar till höger om ingångsdörren och en säng på vänster sida - tydligen en extrasäng som inte brukade stå där i vanliga fall.

-Ja här är det. Hoppas ni skall trivas, nå tsånär, sa Helga med ett snett leende. Kläderna får ni hänga i nåt skåp ute i gången - men sätt hänglås på för annars är det väck i morgon!

Einar och Helga hade knappt hunnit stänga dörren förrän gnatet var i full gång.

-Så det är så här du vill att vi skall leva en hel sommar William. Jag fattar inte vad du tänker på! Om du bara hade varit karl så hade jag sluppit utstå detta! Du är ett värdelöst kräk, alldeles för snäll. Ett mähä är du! Du är snäll så du är dum! Hör du? Och vilka människor som arbetar här. Rena slöddret. Du såg väl i matsalen. Tattare! Tattare är vad dom är!

-Men snälla Asta!

-Tyst med dig och hör på vad jag säger! Du skulle skämmas för det gör jag! Skäms över att vi har det så som vi har det! Att bara behöva stå ut med sådant patrisk!

Stig ville inte höra mer utan bad att få gå på upptäcktsfärd. Mamma var så upptagen med att läsa lusen av pappa att alla förväntade proteserna uteblev. Det inskränkte sig till några förmaningar i all hast.

-Gå nu inte vilse. Gå inte ner till vattnet. Hör du det? Prata inte med nån och följ inte med nån och stanna ute högst en timme. Nu lyder du mamma! Du mår väl bra? Har du tillräckligt på dig så du inte går och fryser och blir förkyld? Får jag känna på din panna så du inte har feber. Bra. Nu lyder du mig! Hör du det?

Stig smet ut genom dörren. Korridoren utanför var lång. Den sträckte sig säkert utefter hela huset. På några dörrar satt namnlappar. Enkla handskrivna lappar fastsatta med häftstift. En del dörrar stod halvöppna och Stig passade på att titta in. Det var i stort sett likadana rum som de själva hade fått. Tydligen hade inte dom som skulle bo där kommit ännu. Stig klev in i ännu ett rum där dörren stod öppen men blev stående stel som en pinne innanför dörren. Rummet var bebott. På bordet fanns en halvtömd rödvinsflaska och ett glas, en skrynklig cigarettask och tändstickor. I sängen under en filt låg en kvinna som slog upp ögonen när hon hörde honom. Stig började humma, backa mot dörren och be om ursäkt,

-Jag bor aldrig i en källare. Aldrig på tiden! William du får se till att vi inte hamnar i nån mörk, fuktig källare! Stig får lunginflammation! William hör du det! Du måste se till att vi inte skall bo i en källare! protesterade Asta och hennes röst gick upp i falsett.

-Jaja, vi får väl höra vad som är planerat. svarade pappa med osäker röst.

-Nu hör du vad jag säger - inte en källare! Jag och Stiggeman åker härifrån om vi skall bo i en källare! Hör du det!

-Det är kvällsmat om en liten stund så ni kan vänta med rummet tills ni har ätit, förklarade Gerda. Det är bara den fasta personalen som är här nu. Sommarpersonalen kommer först i morgon. Väskorna kan stå kvar här ute på källaren.

-Nej, nej. Tänk om dom blir stulna! William du får allt bära in väskorna så vi kan se dom medan vi äter. Så att dom inte blir stulna. William hör du det!

Stig väntade sig att hans mamma snart skulle få ett strypanfall - men det uteblev.

Maten denna första måltid på lyxhotellet Falsterbohus var sannerligen ingenting att skryta över. På ett stort bord i personalmatsalen stod stora skålar med sönderkokt skalpotatis, falukorv i tjocka skivor och klimpig pepparrotssås. Svagdricka och mjölk. Knäckebröd och margarin plus ett fat med vitt bröd som troligen stått kvar sedan tidigare måltider eftersom skivorna buktade sig.

De slapp få ett rum i källaren. En liten rundlagd kvinna, personalmatsalens husmor som hette Helga, visade dem deras rum på vinden. Uppgången låg på gästsidan i ett av trapphusen och för att komma dit fick man passera garaget och stora entrén. Den var både personaltrappa och nödutgång för gästerna på hotellet. Einar, William och Stig slet på resväskorna uppför alla trapporna.

Vinden var oisolerad. De råa takbjälkarna var dammiga. Det luktade unket. Spindelväven hängde i gurlanger och gångens ena sida var belamrad med gamla skåp, kistor och annat bråte. På gångens andra sidan låg personalrummen. Enkla träväggar och dörrar som inte sett färg på denna kungens tid.

Deras rum var litet. En säng på var sida om takkupan med sitt

bara några tiotal meter gjorde den en svag sväng och Stig såg Falsterbohus ett par hundra meter längre fram.

Vilken byggnad! Kritvit med trappstegsgavlar. Trapphus med jämna mellanrum utefter fasaden med samma sorts trappstegsgavlar. Balkonger på alla tre våningsplanen med träframsidor i vitt som sträckte sig från trapphus till trapphus. Röda takpannor på både tak och gavelutsprång. Takkupor med vita fönster. Flaggstänger utefter uppfarten och flaggstänger utefter fasaden men inga flaggor uppe. Som ett sagoslott, tänkte Stig. Nej, mer som en riddarborg. Stolt, fantasieggande och vördnadsbjudande där man anade stordåd och överflöd innanför de hemlighetsfullt svarta fönsterraderna.

Vägen delade sig och Stig stannade upp och väntade på instruktioner.

-Ta vägen till vänster! Det är för personalen. Den högra är för gästerna. ropade Gerda. Vid sidan av vägen låg träbaracker med metalltrappor till ingången på gavlarna. En halvgammal kvinna med fett, rufsigt hår stack ut huvudet genom fönstret i den närmaste baracken och ropade hej men Stig vågade inte svara. Vägen gick i en båge, förbi en garagebyggnad som tydligen delade upp Falsterbohus i gästdel och personaldel. Rakt fram fanns cykelskjul och ur de öppna fönsterna ovanför hördes slamret av pannor. Tydligen restaurangköket, tänkte Stig och fick bekräftelse när han skymtade en ung man i kockmössa innanför fönstret. Till vänster låg en lång verandaliknande byggnad i trä med stora fönster. Ett stycke ifrån huvudbyggnaden fanns dels några mindre förrådsbyggnader och dels en större byggnad med hög skorsten. Panncentralen förmodligen, där pappa skulle arbeta.

-Då var vi framme! konstaterade Einar och spottade en svartbrun loska rakt ut på grusvägen. Där inne är personalmatsalen där du skall jobba Asta och där borta verkstaden och panncentralen. Vi kommer att jobba ihop du och jag William.

Stig tittade på sin pappa. Han såg inte överdrivet förtjust ut inför det samarbetet. Ur ögonvrån såg Stig hur mamma tittade sig omkring med en min av avsmak.

-Var skall vi bo? I barackerna? undrade hon.

-Nej, dom är reserverade för köks- och serveringspersonal. Ni får nog rum uppe på vinden eller i källaren. sa Gerda och tände en cigarett.

3.

-Titta! Moster Gerda är och möter oss! ropade Stig och vinkade genom tågfönstret när tåget tuffade in på stationen i Falsterbo. Han tyckte om moster Gerda trots att hon ibland talade lite luddigt och verkade lite ostadig. Hon var söt med långt blont lockigt hår. Mamma och hon var så olika. Mamma med brunt hår och tunna läppar och en lite rundkantig kropp och Gerda lång, slank blondin. Konstigt att dom var systrar, det syntes inte alls.

Gerda hade varit förtänksam. Hon hade bett Einar följa med och ta med sig en cykelkärra som kom väl till pass för resväskorna. Einar och Gerda kände varandra sen många år. Stig hade länge trott att dom var gifta med varandra men dom var visst bara vänner. Dom följdes åt till olika arbetsplatser. Gerda var servitris och Einar litet av varje. Han var liten, skinn torr och hypernervös och tuggade snus så det alltid var en rännil av svartbrunt i ena mungipan. Ett omaka par där moster Gerda var drygt huvudet högre än Einar.

Promenaden till Falsterbohus gick i småpratets tecken. Mamma och moster Gerda tyckte inte riktigt om varandra så mamma pratade med Einar och pappa med Gerda. Stig sprang före och såg sig ivrigt omkring. Man såg inte havet men man kunde lukta det. Vinden var svag men bar med sig en doft av tång och saltvatten. Trafiken var sparsam, vägen dåligt asfalterad med stora gropar.

-Stig! Ner där till vänster! ropade moster Gerda och Stig vek in på den breda avtagsvägen. Den var oasfalterad och dammade rejält. Efter

blivit van vid glåpord, sparkar och knytnävsslag i skolan. Han hade accepterat att han fortfarande efter tre år i skolan i stan blev betraktad som lantis. Lantis kunde mindre, visste mindre och var allmänt dummare i huvudet än dom som bodde i stan.

Stig drog ett djupt andetag av välbehag. Han skulle slippa allt det där i tre månader! Han skulle arbeta träffa alla förnäma människor som var gäster på hotellet under sommaren. Han hade hört att författare, skådespelare och annat fint folk brukade bo på Falsterbohus. Det skulle bli spännande att se dem i verkligheten.

Grälen kunde Stig stå ut med, men de slutade alltid med att mamma fick kvävningssanfall. Hon kippade efter luft och upprepade gång på gång att hon höll på att dö och bar syn för sägen. Hon snörvlade, skrek och for runt i lägenheten med händerna för halsen och Stig blev räddare och oroligare för varje anfall. Pappa blev tyst och inbunden i stället. Det kunde gå veckor utan att han yttrade ett enda ord och munnen var hårt hoppressad och mungiporna nerdragna. Han var kortväxt och tjock. Han liknade en mysig Bostonterrier när han var på gott humör. När han var på dåligt humör blev han tyst och då sjönk han ihop och såg ut som en dåligt pumpad fotboll. Stig avskydde dåligt pumpade fotbollar.

Mamma kompenserade pappas tystnad genom att febrilt ägna sig åt Stig med fler och fler förmaningar och omsorger. Gråtränderna dolde hon under ännu tjockare sminklager än vad hon hade i vanliga fall. Stig skämdes för henne. Han skämdes över att hon alltid spelade teater och aldrig var naturlig. Hon gick till specerihandlaren utan ett öre i børsen men klagade ändå alltid på varornas kvalitet. Sen skulle hon ha ”det bästa” och det skulle skrivas upp som kredit. När krediten blev för stor och inte kunde betalas, gick hon till handlaren i kvarteret bredvid och var lika fisförmäm och kräsen.

Pappa var naturligare och mjukare. Riktigt humoristisk och glad när inte mamma var i närheten. Ändå verkade det som om han tyckte om mamma väldigt mycket. Han kramade ofta om henne, men hon kramade aldrig om honom. Pappa verkade att vara omtyckt var han än kom och ändå hade Stig hört en del personer viska om bedrägerier och förskingring i samband med konkursen. Han hade svårt att tro att det låg någon sanning i förtälet.

Stig slog bort tankarna och ägnade sig åt sceneriet utanför tågfönstret. Det var snart sommar men vårvärmen hade varit sparsam. I dag, näst sista dagen i maj, var solen dold bakom ett tjockt molntäcke. Sommaren och värmen dröjde tydligen, men sommarsången skulle trots det starta den 1 juni på Falsterbohus. Skollovet hade inte börjat ännu. Det skulle dröja två veckor ytterligare innan ”den blomstertid” skulle komma, men Stig skulle slippa dessa sista veckor. Om det var mamma eller pappa som lyckats utverka detta förlängda sommarlov visste han inte, men det kändes skönt att slippa skola, skolkamrater och all mobbning. Stig hade

juristfamilj. Bortskämd med det mesta. Aktad, välkänd och respekterad kommuninnevånare med säte i kommunstyrelse och bankstyrelse och högsta hönset inom Odd Fellow fram till för fem år sedan då allt gick åt skogen. En studerad man som visserligen aldrig avlagt någon examen men ändå övertagit sin fars juristfirma och drivit den under krigsåren fram till den dag då firman gick omkull. En konkurs som pappa själv skyllde på de dåliga tiderna under kriget och mamma skyllde på pappas oförmåga att sköta sig.

Efter konkursen en skyndsam förflyttning av familjen och en mager billast möbler till stan. Möbler som man fått behålla sedan allt annat, inklusive huset, sålts på en offentlig och förnedrande auktion på gräsmattorna utanför deras 15-rumsvilla i det lilla skandalhungrande samhället. En flyttning i nattens skyddande mörker för att undvika nyfikna och skadeglada blickar från byns skvallerbenägna innevånare. En färd till en Malmöförort och en spartansk trerumslägenhet.

En skam och nesa för mamma, som var van att ha det fint omkring sig, trots att hon var född i enklaste miljö i Lund. Hennes far sjukpensionerad, flaskglad f.d. SJ-anställd och hennes mor alltför tidigt avliden sömmerska. Hon som trott sig göra det stora kapet när hon gifte sig med den unge, lovande juridikstuderanden från den prominenta landsortsfamiljen. Hon som älskade och åträdde allt sådant som var fint och förnämt, var nu på väg till det simplaste av arbeten. Att servera arbetare!

De senaste åren hade varit ett rent helvete. Gräl om pengar morgon, middag, eftermiddag och kväll. Pappa hade efterhand avyttrat vad som gått att sälja eller stampa på. Ett och annat ströjobb kom från ett fåtal kvarvarande vänner varav de flesta visste att vilket oskäligt arvodeserbjudande som helst accepterades för det utförda arbetet. En boupp-teckning eller ett testamennte då och då. Någon förrättning vid arrendetillträde eller andra enklare uppdrag. Inget rejält som gav en stadigvarande inkomst. Pappa hade till och med periodvis arbetat hos Pastor Svärds pojkar. Som cykelbud och flyttkarl! Det var ett välkänt faktum att dom som arbetade på Pastor Svärds pojkar var dom utslagna och alkoholiserade. Bottenskräpet! Där hade han tjänat en och annan krona, så att mamma kunde fortsätta att vara fin dam i trerumslägenheten.

2.

Stämningen i tågkupén var kall. Kall som kolsyresnö. Så iskall att den brändes. Stig tittade under lugg på sina föräldrar, som satt bredvid varandra på motsatta sätet. Mamma vid fönstret i sin grå dräkt med munnen hårt sammanpressad och med den lilla svarta hatten med de spretiga strutsplymerna på sned. Pappa bredvid i sin slitna grå enkelknäppta finkostym där mittersta knappen gjorde sitt bästa att sitta kvar i det uttänjda knapphålet. Hans runda glasögon var oputsade och mungiporna slokade. Tystnaden hade varit obehaglig hela resan. Stig hade försökt att prata till att börja med, men svaren hade känts hårda, vassa och svidande korthuggna. Den dystra ordkargheten hade bara avbrutits av några extra tjatångingar från mamma: ”Se till inte mössan blåser av dig!”, ”Sitt nu stilla” eller ”Se dig för så du inte smutsar ner dig när du kliver upp i vagnen, det är alltid smutsigt på tåg!”. Det var alltså precis som vanligt.

Familjen var på väg till en mycket annorlunda sommarvistelse. Alla tre skulle arbeta på Hotell Falsterbohus under sommarsäsongen.

Ovanlig för Stig eftersom han hittills bara haft springpojksjobb någon gång då och då hos specerihandlaren i huset där dom bodde och hos blomsterhandlerskan vid torget. Nu skulle han vara pickolo och allmän passopp på hotellet. Mamma skulle servera i personalmatsalen och pappa arbeta med reparationer och underhåll i panncentral och verkstad. Ovan verksamhet för dem alla tre.

Pappa var sannerligen inte någon kroppsarbetare. Född i välbärgad

har kunnat använda på gott eller ont efter eget val. Till självömkan och raserande av livets ljusa delar eller till att bygga upp och stärka personligheten och locka fram lycka och harmoni. Samma redskap kan, som alla verktyg, användas både till uppbyggnad och ödeläggelse. Både att konstruera och rasera.

Jag stod inför den sommar som gav mig förmånen att själv lägga samman två och två och finna fram till min egen additions personliga resultat i stället för att lita till auktoritativa facit. Som hjälpte mig att skapa, eller i varje fall väcka upp, förmågan att engagera mig i andra människors problem och bekymmer.

En sommar som jag både skulle önska att mina barnbarn fick uppleva maken till - och som jag samtidigt skulle göra allt som stod i min makt för att låta dem slippa att genomlida.

Min hustru väckte mig varsamt och frågade om jag var sjuk eftersom jag sov så orolig. Sömntillståndet vek endast till en del och fortfarande kvar i drömmen började jag beskriva vad jag upplevde från minnas djupaste skikt.

Tidsresan var en realitet för mig. Jag var 13 år, satt på tåget till Falsterbo och upplevde rökluften från ångloket.

banal men för mig känns den rätt och sann. Jag har genom åren blivit bortskämd med mirakel och under av många skilda slag. I första hand läkningens under, men även den individuella evolutionens och personliga utvecklingens mirakel. Det mirakulösa resultatet när erfarenheter fördjupas till insikter som kan läggas till grund för ett aktivare, fullödigare och lyckligare liv.

Låt mig så fortsätta att berätta om det senaste dygnets händelser.

Innan arbetsdagen var slut hade namnet Falsterbo kommit på tal fyra gånger, Falsterbohus två gånger och ”sommrarbete” två gånger, trots att det var höst och ingalunda tid att tala om sommararbete.

Dessa ord provocerade fram tankar och minnesbilder inom mig. Minnen från en sommar i min ungdom då jag hade sommararbete på Falsterbohus. Minnena var konturlösa, vaga och ogrip-bara. På kvällen berättade jag för min hustru om dagens osannolika tillfälligheter som fäst min uppmärksamhet på denna ungdomssommar. Hon ville gärna höra mer om den men jag var oförmögen att berätta detaljer. Det blev enbart en osammanhängande, diffus och korthuggen beskrivning med lösryckta minnen om Koreakrigsstarten, en släktings mentalsjukdom, lek med anden i glaset, kamerainköp och pickoloarbete.

En halvtimme efter vårt samtal fick vi ett telefonsamtal från en patient. Hon ville berätta om en nära släkting som tagits in på mentalsjukhus och undrade om släktingens intresse för det övernaturliga och hans lek med anden i glaset kunde ha någon skuld i sjukdomen.

Även min hustru började vid detta laget se undrande ut och hon blev mållös när sena Rapport innehöll ett inslag om en allvarlig incident i Korea. Ett amerikansk flygplan hade kommit över gränsen till Nordkorea och på nytt ökat spänningen mellan Syd- och Nordkorea som fortgått sedan sommaren 1950.

Vi gick till sängs och det dröjde ganska länge innan sömnen infann sig. Jag somnade först och var inom några minuter förflyttad till min barndom och upplevde händelserna i återblicken som en osynlig åskådare och följeslagare till mig själv som ung. Med förmåga att se och höra och även känna mitt unga jags tankar och känslor.

Jag var än en gång 13 år inför den sommar då jag lärde känna den personliga utvecklingens vånda. Då jag genom upplevelser, mothugg, sorger och problem fick de erfarenhetsverktyg som jag framöver i livet

1.

Det var en förunderlig dag. Nästan skrämmande. Som om jag befann mig i en tidsmaskin och gradvis, efterhand som dagen gick, förflyttades nästan femtio år tillbaka i tiden.

Det började direkt på morgonen. Min första patient var från Falsterbo. Inget konstigt med det, det bor folk där också och även dom kan bli sjuka och behöva hjälp. Nästa patient berättade hänfört om ett besök på Falsterbo Horse Show - och slumpen hade spelat mig ett spratt. Två gånger Falsterbo i följd inom en timme är en tillfällighet. När dagens tredje patient påminde mig om att vi träffats tidigare under en militär repetitionsövning på skjutfältet i Falsterbo, där han var en av mina mannar, blev det däremot på något sätt "ett Falsterbo för mycket" för att vara ren tillfällighet.

Men innan jag går in på vidare händelser bör jag nog presentera mig. Jag heter Stig Ramsjö, snart 60, stadgad make och familjefar med hyfsad ekonomi, givande och intressant arbete, kärleksfull hustru och välartade barn och barnbarn. För bra för att vara sant alltså. Jag är således ingalunda någon hypokondrisk eller superintelligent dubbelnatur som en bra romanfigur bör vara enligt läsarens rättmätiga krav. Jag har en alternativmedicinsk, eller komplementärmedicinsk som det numera heter, mottagning och behandlar människor med såväl kroppsliga som själsliga åkommor och lär göra det bra enligt vad jag ofta hör från tack-samma patienter.

I väntrummet har jag en liten devis som förklarar att "Det omöjliga gör vi medan du väntar - Mirakel tar något längre tid". Texten kan tyckas